BİLİMKURGU KLASİKLERİ

CLIFFORD D. SIMAK

ARA İSTASYON

ithaki

Çeviren
Sevda Deniz Karali

"İlginç ve unutulmaz bir bilimkurgu klasiği."
–Jo Walton

"GALAKSİ, HERHANGİ BİR CANLININ ÇIRILÇIPLAK, YAPAYALNIZ KALMASI İÇİN ÖYLE BÜYÜK Kİ."

Onu diğer birçok bilimkurgu yazarından ayıran pastoral, nazik bir üsluba sahip olan Clifford D. Simak, bilimkurgunun altın çağının ürettiği ilk üstatlardan biri. Simak'ın en ünlü eseri *Ara İstasyon* ise insanlığın galaksideki yerine dair çarpıcı bir anlatı.

Enoch Wallace yaşlanmayan bir münzeviydi, yüz yılı aşkın süredir aynı eski evde yaşıyordu ve hâlâ Amerikan İç Savaşı'nda kullandığı silahı taşıyordu. Dışarıdan alelade bir yapı gibi görünen evi ise Galaktik Merkez'in işlettiği yıldızlararası bir ara istasyondu.

Yüz yıldan daha uzun bir süre önce, Ulysses adında bir uzaylı Enoch'u Dünya'nın tek galaktik transfer istasyonunun bekçisi olarak işe almıştı. Enoch'un görevi yaptığı işi gizli tutmak ve galaksinin bir ucundan ötekine yolculuk eden uzaylı gezginleri evinde ağırlamaktı.

CIA bu gizemli adamın hayatına yakından bakmaya karar verince Enoch Wallace'ın sakin hayatı altüst olacak, bunun sonucunda Galaktik Merkez de Dünya istasyonunu kapatmayı tartışacaktı. Dünya gezegeni hem eli kulağında bir nükleer savaşla hem de galaksideki diğer uygarlıklar tarafından dışlanma tehlikesiyle karşı karşıyaydı. Enoch'un ise Dünya adına çok önemli bir seçim yapması gerekecekti.

Ara İstasyon, yıldızlardan önceki son durak.

Bilimkurgu Klasikleri – 95
Kapak İllüstrasyonu: Yağız Eyiişleyen

/ithakiyayinlari
/ithakiyayinlari
X /ithakiyayinlari

1

Gürültü sona ermişti şimdi. İşkence görmüş toprağın, parçalanmış tel örgülerin ve top ateşiyle oyulup kürdana dönmüş şeftali ağaçlarının üzerindeki duman incecik, gri bir sis katmanına dönüşmüştü. Daha biraz önce insanların geçmiş zamanlardan kalma bir nefretle çığlık çığlığa birbirlerine saldırdığı, kadim bir mücadele verdiği ve nihayetinde bitap bir hâlde dağıldığı bu birkaç kilometre karelik alana şimdi huzur olmasa bile sessizlik hâkimdi.

Sanki sonsuz bir zaman boyunca ufkun bir yanından öteki yanına patlamalar yankılanıp durmuş, delik deşik edilen toprak gökyüzüne savrulmuş, atların çığlıkları insanların boğuk feryatlarına karışmıştı; şiddetli ateşin ani parıltıları, çeliğin ışıltısıyla bir olmuş, renkler tüm cesaretleriyle bu savaş rüzgârında bir an için belirip kaybolmuştu.

Derken tüm bunlar sona ermiş, yerini sessizliğe bırakmıştı.

Ama sessizlik bu yerde ve bugünde yeri olmayan yabancı bir notaydı ve bu yüzden iniltilerle ve acıyla, su için haykırışlarla, ölüm için yakarışlarla bölünmüştü – bu ağlayış ve haykırış ve inleyiş yaz güneşinin altında saatlerce sürecekti. Ardından yan yana kıvrılmış bu suretler giderek sessizleşecek, hareketsizleşecek, geçenlerin midesini kaldıracak bir koku yükselecek ve mezarlar hep sığ olacaktı.

Hiçbir zaman hasat edilmeyecek buğdaylar, bahar yeniden geldiğinde çiçek açmayacak ağaçlar vardı burada ve tepeye uzanan bayırlarda söylenmemiş sözler, yapılmamış işler ve ölümün boşluğuna ve ziyanına ağlamış ıslak yığınlar vardı.

Artık eskisinden daha mağrur olan o mağrur isimler, şimdi yalnızca çağlar boyu yankılanacak isimlerden ibaretti; Demir Tugay, New Hampshire 5. Alayı, Minnesota 1. Alayı, Massachusetts 2. Alayı ve Maine 16. Alayı.

Bir de Enoch Wallace vardı. Parçalanmış tüfeğini hâlâ tutuyordu; ellerinin üzerinde kabarcıklar vardı. Yüzü baruta bulanmıştı. Ayakkabıları toprak ve kandan topaklarla kaplıydı. Ve o hâlâ hayattaydı.

2

Dr. Erwin Hardwicke kurşun kalemini sinir bozucu bir şekilde elinde döndürüp durdu. Masanın öte yanında duran adamı bakışlarıyla şöyle bir tarttı.

"Anlayamadığım şey," dedi Hardwicke, "bize gelmiş olman."

"Sonuçta siz Milli Akademi'siniz o yüzden düşündüm ki..."

"Siz de İstihbarat'sınız ama."

"Bak doktor, senin için daha uygun olacaksa buna gayriresmî bir ziyaret diyelim, beni de yardım edebilir misin diye sormak için gelmiş, kafası karışık bir vatandaş farz edelim."

"Yardım etmek istemediğimden değil, yalnızca nasıl yardım edebileceğimi bilmiyorum. Tüm bu anlattıkların çok belirsiz, varsayıma dayalı şeyler."

"Lanet olsun," dedi Claude Lewis, "kanıtları inkâr edemezsin – elimde ne kadar az olsa da."

"Pekâlâ," dedi Hardwicke, "baştan başlayalım, parça parça gidelim. Diyorsun ki bir adam var..."

"Adı," dedi Lewis, "Enoch Wallace: Kronolojik olarak ele alındığında kendisi yüz yirmi dört yaşında. 22 Nisan 1840 yılında, Wisconsin'deki Millville kasabasının birkaç kilometre dışındaki bir çiftlikte doğdu. Jedediah ve Amanda Wallace'ın

tek çocuğu. Abe Lincoln gönüllü çağrısında bulunduğunda ilk kaydolanlar arasındaydı. 1863'te Gettysburg'da neredeyse tamamen yok edilen Demir Tugay'dandı. Ne var ki Wallace bir şekilde başka bir üniformaya transfer olup Virginia boyunca Grant önderliğinde de savaştı. Appomattox'ta her şey sona ererken o da oradaydı."

"Adamı araştırmışsın."

"Kayıtlarını inceledim. Madison'daki Eyalet Binası'nın askere alınma kayıtlarından bunlar. Taburcu olması da dahil diğer bilgileriyse burada, Washington'da buldum."

"Adam otuzundaymış gibi duruyor dedin."

"Otuzunu bir gün bile geçmemiş gibi. Hatta belki daha bile genç."

"Ama adamla konuşmadın."

Lewis başını iki yana salladı.

"Aynı adam değildir belki. Parmak izini alsaydın..."

"İç Savaş döneminde parmak izi olayını henüz düşünmemişlerdi," dedi Lewis.

"İç Savaş'ın son gazileri de birkaç yıl önce ölmüştü," dedi Hardwicke. "Konfederasyon'dan bir trampetçi çocuktu sanırım. Ortada bir yanlışlık olmalı."

Lewis başını iki yana salladı. "Bu davaya atandığımda ben de öyle düşünmüştüm."

"Neden atandın ki? İstihbarat neden böyle bir işe bulaşmış?"

"Anormal bir vaziyet olduğunu itiraf ediyorum," dedi Lewis. "Ama o kadar çok iddia vardı ki ortada..."

"Ölümsüzlükten bahsediyorsun herhalde."

"Aklımızdan geçmiş olabilir, evet. İhtimali yani. Ama başlangıçta geçmişti yalnızca. Başka hususlar da vardı. İncelenmesi gereken tuhaf bir kurguydu."

"İyi de İstihbarat yani..."

Lewis sırıttı. "Neden bilimle ilgili bir organizasyon üst-

lenmedi vakayı diye düşünüyor olmalısın. Mantıken öyle olmalıydı sanırım. Ama bizim adamlarımızdan biri bu işe bulaşmış bulundu. Tatildeydi. Winsonsin'de akrabaları varmış. Tam olarak o bölgede değil de elli kilometre kadar uzağında. Bir söylenti duymuş - belli belirsiz bir söylentiymiş aslında, laf arasında geçen sıradan bir şey hatta. Biraz sorup soruşturmuş. Gerçek olabileceğini düşündürecek kadar fazla şey öğrenememiş."

"Kafamı karıştıran da bu işte," dedi Hardwicke. "Bir adam tek bir bölgede yüz yirmi dört yıl yaşayıp da nasıl dünyaca tanınan biri hâline gelmez? Böyle bir haber gazetelerin eline geçse neler olur düşünebiliyor musun?"

"Düşünmeye bile korkuyorum," dedi Lewis.

"Nasılını anlatmadın."

"İşte o," dedi Lewis, "anlatması zor olan kısım. Bölgeyi ve orada yaşayan insanları tanıman gerek. Wisconsin'in güneybatısı, batıda Mississippi, kuzeyde de Wisconsin olmak üzere iki nehirle birbirine bağlı. Bu nehirlerin uzağında düzlük, geniş çayırlar var; bu zengin topraklardaki çiftlik ve kasabalar refah içinde. Nehrin alt kısmında kalan topraklar ise engebeli, kayalık; yüksek tepeler, uçurumlar, hendekler ve yarlar var; bazı bölgelerinde ıssız körfezler, oyuntu alanlar oluşmuş. Bu bölgelerin yolları yetersiz; küçük, derme çatma çiftliklerde yirminci yüzyıla değil yüz yıl önceki ilk yerleşimcilere daha yakın olan insanlar yaşıyor. Arabaları var tabii ki, radyoları da. Hatta belki yakında bir gün televizyonları bile olur. Ama ruhen muhafazakârlar ve klanlar gibi birbirlerini tutuyorlar. Hepsi değil tabii ki, çoğu bile değil hatta, bu küçük izole bölgelerde yaşayanlar öyle genellikle.

"Bu izole oyuntu bölgelerde bir zamanlar birçok çiftlik varmış ama günümüzde insanın öyle bir çiftlikten geçimini sağlaması çok zor. Ekonomik sebeplerden ötürü insanlar yavaş yavaş bu bölgelerden çıkmak zorunda kalıyor. Çiftlik-

lerini ederi neyse satıp başka bir yere, genellikle geçinebilecekleri şehirlere taşınıyorlar."

Hardwicke başını salladı. "Tabii ki geride kalanlar da en muhafazakâr, en klancı olanlar."

"Aynen öyle. Toprakların çoğu, çiftçilik yapıyormuş gibi görünmeye bile tenezzül etmeyen, yokluğu varlığı bir kişilerin elinde. Belki bir iki sığır sürüyorlardır, o kadar. Vergi indirimine ihtiyaç duyan biri için fena iş sayılmaz. Arazi bankacılığı günlerinde de arazilerin çoğu bankaya verilmiş zaten."

"Yani bu taşralı insanların -böyle denir herhalde onlara?- bir sessizlik komplosuna ortak olduğunu mu anlatmaya çalışıyorsun?"

"O kadar resmi ve özenli bir şekilde değil belki," dedi Lewis. "Yapıları böyle; eski, sadık ilk yerleşimci felsefelerinden kalma bir şey. Kimsenin kendi işlerine karışmasını istemiyorlardı o yüzden onlar da kimsenin işine karışmıyordu. Adamın biri bin yaşına kadar yaşamak istiyorsa tabii ki merak uyandırırdı bu ama en nihayetinde adamın bileceği işti. Yalnız yaşamak, yaşarken de rahat bırakılmak istiyorduysa yine kendi bilirdi. Bu konu hakkında kendi aralarında konuşurlardı sadece, başkalarıyla değil. Dışarıdan biri konuşmaya kalkarsa da bozulurlardı.

"Sanırım bir süre sonra, onlar yaşlanırken Wallace'ın genç kalmaya devam ettiği gerçeğini kabul ettiler. Merak unsuru giderek yok oldu, onlar da kendi aralarında bile bu konuyu pek konuşmamaya başladılar. Büyükleri bunu çok da anormal bir şey olarak görmediği için yeni nesiller de durumu kabul etti – hem zaten genelde kendi işine baktığı için Wallace'ı pek gören de olmadı.

"Yakın bölgelerdeyse, bu konu olur da akıllara gelirse, bir tür efsane olarak görülmeye başladı; araştırmaya gerek olmayan deli işi hikâyelerden biriydi yalnızca. Dark Hollow

yolunun aşağısındakilerin kendi aralarında yaptıkları bir şakaydı belki de. Muhtemelen doğruluk payı olmayan, Rip Van Winkle* misali bir olaydı. Bunu araştırmaya kalkan biri aptal gibi görünebilirdi."

"Sizin adamınız araştırdı ama."

"Evet, Nedenini sorma bana."

"Süreci sonlandırmak üzere atanmadı da."

"Kendisine başka bir yerde ihtiyaç vardı. Ayrıca o bölgede tanınıyordu zaten."

"Peki sen?"

"İki yıllık çalışma gerektirdi."

"Ama artık hikâyeyi biliyorsun."

"Tamamını değil. Baştakinden bile daha çok soru var şimdi ortada."

"Adamı gördün ama?"

"Birçok kere," dedi Lewis. "Hiç konuşmadım ama. Onun beni gördüğünü sanmıyorum. Postasını almaya gitmeden önce yürüyüş yapıyor her gün. Kendi bölgesinden hiç uzaklaşmıyor. İhtiyacı olan üç beş şeyi de postacı getiriyor. Bir paket un, bir kalıp domuz pastırması, bir düzine yumurta, puro, bazen de likör."

"Ama posta yönetmeliklerine aykırı olmalı bu."

"Tabii ki öyle. Ama postacılar yıllardır yürütüyor bu işi. Birisi şikâyet etmedikçe kimseye zararı yok. Kimsenin şikâyet edeceği de yok zaten. Postacılar muhtemelen adamın tek arkadaşlarıdır."

"Bu Wallace pek çiftçilik de yapmıyor herhalde?"

"Hem de hiç. Küçük bir sebze bahçesi var, yalnızca onunla ilgileniyor. Arazinin geri kalanı el değmemiş ormana dönmüş durumda."

* Amerikan yazar Washington Irving'in 1819 tarihli kısa öyküsü. Hollandalı-Amerikalı Rip Van Winkle, ağır bir likörle uykuya dalar, 20 yıl sonra, Amerikan İhtilali sonrası bir dünyaya uyanır. *–çn*

“İyi de bu adamın hayatını sürdürmesi gerek. İllaki bir yerden para bulmalı.”

“Buluyor,” dedi Lewis. “Her beş on yılda bir New York’taki bir şirkete gemiyle bir avuç dolusu mücevher gönderiyor.”

“Yasal mı peki?”

“Çalıntı mı diye soruyorsan, sanmıyorum. Birisi olayı büyütmek isterse yasal olmayan şeyler bulabilir sanırım. Başta değil tabii; mücevherleri göndermeye başladığı eski zamanları diyorum. Ama kanunlar değişiyor sonuçta, tahminimce o da satın alan taraf da bazı kanunları çiğniyordur şu an.”

“Ve bu sizin umurunuzda değil mi?”

“Söz konusu şirketi araştırdım,” dedi Lewis. “Biraz gerildiler açıkçası. Özellikle de bunca zaman Wallace’ı resmen soydukları için. Onlara mücevherleri satın almaya devam etmelerini söyledim. Birisi kontrole gelirse onu doğruca bana yönlendirin dedim. Çenelerini kapatıp hiçbir şeyi değiştirmemelerini söyledim yani.”

“Kimsenin adamı ürkütüp kaçırmasını istemiyorsun,” dedi Hardwicke.

“Aynen öyle, istemiyorum. Postacının kurye gibi davranmasını, New York şirketinin mücevherleri satın almaya devam etmesini istiyorum. Her şeyin olduğu gibi kalmasını istiyorum. Değerli taşların nereden geldiğini soracak olursan da bilmiyorum.”

“Belki bir madeni vardır.”

“Bayağı ilginç bir maden olurdu bu. Pırlantalar, yakutlar, zümrütler, hepsi aynı madenden çıkıyorsa.”

“Taşlar karşılığında aldığı para soygun bile olsa bayağı iyi bir geçim kaynağı sağlıyor olmalı.”

Lewis onaylar gibi başını salladı. “Anlaşılan yalnızca nakde sıkıştığında gönderiyormuş. Çok bir şeye de ihtiyacı olmuyordur zaten. Satın aldığı yiyeceklere bakılırsa sade bir hayat sürüyor. Ama bir sürü günlük gazeteye, haber dergi-

lerine, bir düzine de bilimsel dergiye üye. Çok fazla kitap da satın alıyor."

"Teknik kitaplar mı?"

"Bazıları öyle tabii ama geneli yeni gelişmelerden haberdar olabileceği şeyler. Fizik, kimya, biyoloji gibi."

"Anlamıyorum yalnız..."

"Tabii ki anlamıyorsun. Ben de anlamıyorum. Adam biliminsanı falan değil. En azından bilim alanında resmi bir eğitim almamış yani. Onun okula gittiği eski zamanlarda çok fazla bir şey de yoktu zaten – günümüz bilimsel eğitimine kıyasla yani. Ayrıca o zamanlar öğrendiği herhangi bir şey de şimdi bayağı değersiz olurdu. İlkokula gitmiş; tek odalı kasaba okullarından biriymiş bu. Millville kasabasında bir iki yıl boyunca faaliyet gösteren, akademi dedikleri bir yerde de bir kış geçirmiş. Şayet bilmiyorsan, 1850'lerde böyle bir yer ortalamadan daha iyi konumdaymış. Anlaşılan kendisi oldukça parlak bir genç adammış yani."

Hardwicke başını iki yana salladı. "Kulağa inanılmaz geliyor. Tüm bu bilgileri kontrol ettin mi?"

"Elimden geldiğince. Temkinli yaklaşmam gerekti. Kimsenin olaya uyanmasını istemiyordum. Bir şeyi unutmuşum; çok fazla yazı yazıyor. Büyük, ciltli kayıt defterlerinden alıyor, bir seferde onlarca hem de. Mürekkebi de litreyle satın alıyor."

Hardwicke masasından kalkıp odada volta atmaya başladı.

"Lewis," dedi, "Bana kimlik bilgilerini vermemiş olsan, ben de seni araştırmamış olsam tüm bunların bayağı bayat bir şaka olduğunu düşünürdüm."

Geri dönüp koltuğuna oturdu. Kurşunkalemi alıp yeniden avuçları arasında döndürmeye başladı.

"Bu vakayla iki yıldır ilgileniyorsun," dedi. "Konu hakkında hiçbir fikrin yok mu?"

"Hem de hiç," dedi Lewis. "Kafam tamamen karışmış durumda. O yüzden buradayım."

"Adamın geçmişinden biraz daha bahset. Savaş sonrasından yani."

"O uzaktayken annesi ölmüş," dedi Lewis. "Babası ve komşuları kadını çiftliğe gömmüşler. Eskiden birçok insan öyle yapardı. Genç Wallace vazifesinden izin almış ama cenazeye yetişememiş. O günlerde mumyalama pek yoktu, yolculuklar da çok yavaştı. Savaşa geri dönmüş. Bulabildiğim bilgilere göre bu tek izniymiş. İhtiyar tek başına yaşayıp çiftlikte çalışmış; kendi işini kendi görüyor, gayet de iyi geçinip gidiyormuş. Anladığım kadarıyla iyi bir çiftçiymiş, hatta zamanına göre son derece iyiymiş. Bazı çiftlik dergilerine abone olmuş, fikirleri de yenilikçiymiş. Ürün rotasyonu ve erozyonun önlenmesi gibi konularla ilgiliymiş. Modern standartlara göre bakınca çiftlik pek çiftlik gibi değilmiş aslında ama hem geçimini sağlamasına hem de kenara biraz para koymasına yetmiş.

"Derken Enoch savaştan dönmüş; bir yıl kadar birlikte çiftlikle ilgilenmişler. İhtiyar bir biçme makinesi satın almış; atların çektiği, saman ya da tahıl biçmek için orağı olan düzeneklerden yani. O zaman için ilerici bir şey. Tırpanı kesinlikle alaşağı eder.

"Derken bir öğleden sonra ihtiyar bir çayırı biçmeye gitmiş. Atlar kaçmışlar. Bir şey onları korkutmuş olmalı. Enoch'un babası oturduğu yerden ileri savrulmuş, orağın hemen önüne. Pek güzel bir ölüm olmamış."

Hardwicke tiksintiyle yüzünü buruşturdu. "Korkunç," dedi.

"Enoch gidip babasını bulmuş, cesedini eve getirmiş. Yanına bir silah alıp atları aramaya çıkmış. Çayırın kenarında bulmuş onları, ikisini de vurup oracıkta bırakmış. Resmen böyle yapmış, evet. İskeletleri yıllarca çayırda, onları vurduğu yerde yatmış; koşum takımları çürüyene kadar biçme makinesine bağlı kalmışlar.

"Ardından eve dönüp babasını almış. Onu yıkamış, güzel siyah takımını giydirmiş, bir tahtanın üzerine yatırıp bırakmış ve ahıra gidip ona bir tabut yapmış. Gidip annesinin mezarının yanında bir mezar daha kazmış. İşini lamba ışığında tamamlamış, eve geri dönüp babasının yanında oturmuş. Sabah olunca en yakındaki komşuya haber vermeye gitmiş, o komşu da başkalarını bilgilendirmiş, aralarından biri de bir vaiz çağırmış. Akşamüstü cenaze yapılmış, ardından Enoch evine dönmüş. O zamandan beri orada yaşıyor ama araziyi hiç ekip biçmemiş. Bahçesi hariç yani."

"Bu insanların yabancılarla konuşmadığını söylemiştin. Sen bayağı çok şey öğrenmişsin ama."

"İki yılımı aldı. Aralarına sızdım. Külüstür bir araba alıp Millville'e sürdüm, ginseng avcısı olduğumu söyledim."

"Ne olduğunu?"

"Ginseng avcısı. Ginseng bir bitki."

"Evet, biliyorum. Yıllardır pazarı yok ama."

"Küçük bir pazarı var diyelim, o da ara sıra var oluyor. Bir kısmını da ihracatçılar karşılıyor. Ben başka tıbbi bitkiler de aradım gerçi, bu bitkiler ve kullanımları hakkında engin bilgilere sahipmişim gibi yaptım. 'Mış gibi yapmak' doğru bir tabir olmadı gerçi; ders gibi çalıştım çünkü resmen."

"O insanların anlayabileceği türden, gösterişsiz bir insan oldun yani," dedi Hardwicke. "Bir nevi kültürel bir anımsatma. Zararsız da. Belki aklı da yerinde değildir hatta."

Lewis onaylar gibi başını salladı. "Düşündüğümden bile daha iyi işledi. Ben yalnızca etrafta dolandım ve insanlar benimle konuşmaya başladı. Biraz ginseng bile buldum hatta. Özellikle bir aile var; Fisherlar. Kayalıkların sırtında kurulu Wallace çiftliğinin aşağısında, dere yatağının orada yaşıyorlar. Neredeyse Wallace ailesi kadar uzun zamandır oradalar ama tamamen bambaşka türden bir aileler. Fisherlar rakun avlayan, karabalık yakalayan, kaçak içki damıtan bir aile.

Beni ruh eşleri olarak gördüler. Ben de onlar kadar tembel ve önemsizdim çünkü. Alkol işlerinde onlara yardımcı oldum, hem üretmede hem içmede, bir iki kere de satmada. Onlarla balığa çıktım, ava gittim, oturup sohbet ettim. Bana ginseng bulabileceğim bir iki yer gösterdiler – onlar 'sang' diyorlardı adına. Bir sosyal bilimci Fisherlarla tanışsa hazine bulmuş gibi olur herhalde. Bir kız var – sağır dilsiz, çok güzel ama siğilleri yok edebiliyor..."

"Bu tipleri bilirim," dedi Hardwicke. "Güneyin dağlık bölgelerinde doğup büyüdüm ben de."

"Atlar ve biçme makinesi olayını onlar anlattı bana. Bir gün Wallace arazisinin o köşesine çıkıp biraz etrafı kazdım. Bir at kafatası ve birkaç kemik buldum."

"Wallaceların atlarına ait olup olmadıklarını bilmenin imkânı yok ama."

"Olabilir," dedi Lewis. "Ama biçme makinesinin bir kısmını da buldum. Çok bir şey kalmamış geriye ama tanımlamak için yeterli."

"Geçmiş kısmına dönelim," diye önerdi Hardwicke. "Babasının ölümünden sonra Enoch çiftlikte kalmıştı. Hiç ayrılmamış mı?"

Lewis başını iki yana salladı. "Aynı evde yaşıyor. Hiçbir şeyi değiştirmemiş. Anlaşılan ev de adam gibi pek yaşlanmamış."

"Sen eve girdin mi?"

"İçine girmedim. Evde bulundum ama. Nasıl oldu, anlatayım."

3

Bir saati vardı. Bir saati olduğunu biliyordu çünkü son on gündür Enoch Wallace'ın rutinlerinin süresini tutuyordu. Evden çıkıp postasıyla geri döndüğü süre hiçbir zaman bir saatten aşağı sürmemişti. Bazen, postacı geç kalmışsa ya da sohbete dalmışlarsa daha bile uzayabiliyordu. Ama Lewis yalnızca bir saati olduğuna güvenebilirdi.

Aşağısında Wisconsin Nehri'nin aktığı uçurumun en tepesindeki kayalıklara doğru yönelen Wallace, bayırdan inerken gözden kaybolmuştu. Kolunun altında tüfeğiyle o kayalıklara tırmanacak, nehir yatağının o ıssızlığını izleyecekti. Ardından kayalardan inip ormanlık bir patika boyunca ilerleyecek, mevsimi geldiğinde pembe orkidelerin açtığı yere varacaktı. Oradan da yüzyıl, hatta belki daha uzun süredir nadasta bekleyen kadim arazinin hemen aşağısındaki tepede fışkıran kaynağa çıkacak sonra tepeden neredeyse otlarla kaplanmış yola inip oradan da posta kutusuna varacaktı.

Lewis'in kendisini izlediği on gün boyunca adamın rotası hiç değişmemişti. Yıllardır bile değişmemiş olabilir, demişti Lewis kendi kendine. Wallace acele etmiyordu. Sanki var olan tüm zamana sahipmiş gibi yürüyordu. Yolda da eski dostluklarını –bir ağaçla, bir sincapla, bir çiçekle olan dostluğunu– pekiştirmek üzere duruyordu. Dinç bir adamdı ve

içindeki askerin hâlâ orada olduğunu görebiliyordunuz; birçok liderin önderliğinde geçen acı dolu yılların alışkanlıkları sürüyordu. Başı dimdik, omuzları geride yürüyor, zor marşlar tecrübe etmiş biri gibi hareket ediyordu.

Lewis bir zamanlar bir bağ olan ve içinde hâlâ, zamanla eğilip bükülmüş, boğum boğum olmuş, gri birkaç ağacın zavallı, acı elmalar verdiği dal karmaşasından çıktı.

Koruluğun kenarında durup bir an için tepedeki bu eve baktı ve o anda ev kendine özel bir ışıkta duruyormuş gibi geldi. Sanki güneşin nadir, daha saf bir özü yalnızca bu evin üzerine ışıyıp onu dünyadaki diğer bütün evlerden ayırmak için uzay boşluğunu aşıp gelmişti. Bu ışıkla yıkanan ev doğaüstü duruyor, gerçekten de çok özel bir şey olduğu fark ediliyordu. Derken ışık, gerçekten oradaydıysa, yok oluverdi ve ev, çayırların ve ormanların o sıradan güneş ışığına karıştı.

Lewis başını şöyle bir sallayıp bunun saçma bir düşünce ya da belki de ışığın bir oyunu olduğunu söyledi kendi kendine. Çünkü özel güneş ışığı diye bir şey yoktu ve ev de her ne kadar mucizevi bir şekilde sağlam kalmış olsa da sıradan bir evden fazlası değildi.

Günümüzde çok fazla görülemeyen evlerdendi bu. Dikdörtgendi; uzun, dar ve yüksekti; saçakları ve kalkan duvarları eski moda süslerle bezenmişti. Eskiliğiyle hiç alakası olmayan bir kasveti vardı; inşa edildiği gün kasvetli inşa edilmişti zaten - kasvetli, sade ve sağlamdı, tıpkı içinde muhafaza ettiği insanlar gibi. Kasvetli olmasına rağmen son derece resmi ve düzgün duruyordu; boyası hiçbir yerinde sökülmemişti, hava koşullarından bozulma ya da çürüme belirtisi de yoktu.

Duvarlarından birinin hemen sonunda daha küçük bir bina başlıyordu; bir kulübe kadardı ve bambaşka bir evrenden taşınıp evin dibine yapıştırılmış, yandaki giriş kapısını kaplamış doğaüstü bir yapı gibi duruyordu. Belki de mutfağa açılan kapıdır bu, diye düşündü Lewis. Bu kulübenin dışarıda

giyilen kıyafetleri asmak, botları ve ayakkabı üzerine geçirilen lastikleri bırakmak için kullanılmış bir yer olduğu şüphesizdi. Ayrıca süt tenekelerinin ve kovalarının konduğu bir bank, bir de muhtemelen yumurta toplarken kullanılan bir sepet vardı. Kulübenin üzerinde yaklaşık bir metre uzunlukta bir soba borusu yükseliyordu.

Lewis eve yürüdü, kulübenin oraya döndü ve yan tarafında aralık bir kapı gördü. Verandaya çıkıp kapıyı iterek açtı ve hayretle odaya baktı.

Burası sıradan bir kulübe değildi. Anlaşılan Wallace'ın yaşadığı yerdi burası.

Soba borusunun uzandığı ocak bir köşede duruyordu; kadim zamanlardan kalma bir ocaktı bu, eski tip mutfaklardakilere kıyasla daha küçüktü. Üzerinde bir kahve cezvesi, tava ve döküm ızgara vardı. Arkasındaki bir tahtanın askılarında yemek pişirme aletleri asılıydı. Ocağın karşısında, duvara dayanmış duran, tek kişilikten biraz daha büyük, sayvanlı bir karyola vardı. Üzerinde yüzyıl öncesinde kadınların gözdesi olan çok renkli, çok desenli bir kumaştan yumru yumru bir yorgan örtülüydü. Başka bir köşedeyse bir masayla bir sandalye vardı. Masanın üzerindeki duvarda küçük, açık, içi tabak çanakla dolu bir dolap vardı. Masanın üzerinde bir gaz lambası duruyordu; fazla kullanılmaktan ezilmişti ama duman bacası, daha bu sabah yıkanıp cilalanmış gibi temizdi.

Evin içine açılan bir kapı yoktu burada; herhangi bir zaman böyle bir kapının var olmuşluğuna dair bir işaret de yoktu. Evin dış duvarının tahta kaplaması, bütün bir şekilde kulübenin dördüncü duvarını oluşturuyordu.

İnanılmaz bu, diye düşündü Lewis kendi kendine. Burada bir kapı olmaması, yanda yaşanabilecek bir ev varken Wallace'ın burada, bu kulübede yaşaması inanılmazdı. Sanki evde bulunmaması ama ona yakın kalması için bir sebep vardı. Ya da belki de bir tür kefaret ödüyordu; Orta Çağ'dan

bir keşişin ormanda bir kulübede ya da çölde bir mağarada yaşaması gibi bir şeydi belki bu kulübede yaşamak da.

Lewis kulübenin tam ortasında durup etrafına baktı; bu tuhaf durumu açıklayabilecek bir ipucu bulmayı umuyordu. Ama yaşamın o açık, o somut izlerinden, yemeğini pişirdiği ve içeriyi ısıttığı ocak, yattığı yatak, yemeğini yediği masa ve aydınlandığı lamba gibi, yaşamın o en temel gerekliliklerinden başka hiçbir şey yoktu. Fazladan bir şapka (ki şimdi düşününce; Wallace hiç şapka takmıyordu aslında) ya da bir mont bile.

Ortada hiç dergi ya da kâğıt yoktu ama Wallace posta kutusundan evine hiçbir zaman eli boş dönmezdi. *New York Times, Wall Street Journal, Christian Science Monitor, Washington Star* gazetelerine ve birçok bilim ve teknik dergilerine üyeydi ama etrafta ne onlardan ne de satın aldığı kitaplardan bir iz vardı. Ciltli kayıt defterlerinden de... Bir insanın üzerine bir şey yazabileceği hiçbir şey yoktu burada.

Belki de, diye düşündü Lewis, tuhaf bir sebepten ötürü burası göstermelik bir yerdi aslında; insanlara Wallace'ın burada yaşadığını düşündürmek için dikkatle hazırlanmış bir yerdi. Belki de adam aslında evde yaşıyordu. Gerçi öyleydiyse de insanlara öyle olmadığını düşündürmek için, başarısızlıkla da olsa, bu kadar çaba harcamanın sebebi neydi?

Lewis kapıya yönelip kulübeden çıktı. Ön kapıya çıkan verandayı bulana kadar evin etrafında dolaştı. Basamakların başında durup etrafına bakındı. Her yer sessizdi. Öğle güneşi tepede yerini almıştı. Gün ısınıyor, dünyanın bu korunaklı köşesi de sakin, sessiz bir şekilde ısıyı bekliyordu.

Lewis saatine baktı; kırk dakikası kalmıştı. Basamakları çıktı, verandayı geçti ve kapıya vardı. Elini uzattı, tokmağı tutup çevirdi - daha doğrusu çeviremedi; tokmak olduğu yerde kaldı, Lewis'in kıvrılmış parmakları onun etrafında kayıp dönüverdi yalnızca.

Lewis şaşkın bir şekilde yeniden denedi ama tokmağı çe-

viremedi. Sanki üzeri ince buz katmanı gibi sert, kaygan bir şeyle kaplanmıştı bu yüzden de parmakları hiçbir baskı uygulayamadan kayıveriyordu.

Lewis başını eğip herhangi bir kaplama izi var mı diye tokmağı inceledi ama hiçbir şey bulamadı. Tokmak son derece iyi durumdaydı – hatta belki de fazla iyi durumdaydı. Birisi onu silip cilalamış gibi parlıyordu. Üzerinde ne bir zerre toz ne de havanın sebep olduğu bir iz vardı.

Tırnağının ucunu tokmağa sürünce tırnağı kaydı fakat ardında hiçbir iz bırakmadı. Elini kapının yüzeyinde gezdirdi; ahşap kaygandı. Avuç içinin değmesi hiçbir sürtünme yaratmamış, sanki avucu kapıya değince yağlanmış gibi üzerinde kayıp gitmişti fakat ortada yağ izi de yoktu. Kapının bu kayganlığına işaret edebilecek hiçbir şey yoktu.

Lewis elini kapıdan çekip evin tahta duvarı üzerinde gezdirdi; duvar da kaygandı. Yine avucunu ve tırnaklarını üzerinde gezdirdi; sonuç aynıydı. Bu evi kaplayan, yüzeyini kaygan ve pürüzsüz yapan bir şey vardı; öyle pürüzsüzdü ki üzerine ne toz yapışabiliyor ne de hava orada herhangi bir leke bırakabiliyordu.

Veranda boyunca yürüyüp bir pencerenin önüne geldi. Şimdi, pencerenin tam karşısında dururken, daha önce fark etmediği bir şeyi, evi aslında olduğundan daha kasvetli gösteren bir şeyi fark etti. Pencereler kapkaraydı. Ne bir tül, ne kalın bir perde ne de gölgelik asılıydı; kapkara dikdörtgenlerdi yalnızca ve evin kafatasındaki boş gözler gibi bakıyorlardı.

Lewis pencereye yaklaşıp yüzünü yanaştırdı, güneş ışığını önlemek için ellerini yüzünün, gözlerinin yanına siper etti. Ama böyle bile içerideki odayı göremiyordu. Tek görebildiği bir karanlık deniziydi ve ne gariptir ki bu karanlığın hiçbir yansıtma özelliği yoktu. Camda kendi yansımasını bile göremiyordu. Işık pencereye vurduğu anda emiliyor, içine çekilip orada hapsediliyormuş gibi, karanlıktan başka hiçbir şey

göremiyordu. Bir kere bu pencereye vurdu mu ışığın sekme şansı yoktu sanki.

Verandadan indi, yavaşça etrafında yürüyerek evi inceledi. Bütün pencereler bomboştu; yakaladıkları ışığı içlerine çeken kara denizler gibiydiler, bütün dış yüzeyse kaygan ve sertti.

Yumruğuyla evin duvarına vurdu; bir kayayı yumrukluyor gibiydi. Bodrum katının görünen taş duvarlarını inceledi; bu taşlar da pürüzsüz ve kaygandı. Taşların arasında harç boşlukları vardı ayrıca taşların da yüzeyleri girintili çıkıntılıydı yine de elini üzerlerinde gezdirdiği zaman hiçbir pürüz hissetmiyordu.

Taşın sert yüzeyine görünmez bir şey sürülmüş, boşlukları ve girintileri doldurmuştu. Yine de fark ediliyordu. Ama hiçbir cismi yok gibiydi.

Duvarı incelemeyi bırakıp doğrulan Lewis saatine baktı. Yalnızca on dakika kalmıştı. Artık gitmeliydi.

Tepeden aşağı, o eski, karmaşık bağa yürüdü. Bağın sınırına geldiğinde durup arkasına baktı; ev şimdi farklıydı. Artık yalnızca bir yapı değildi; bir karakteri, dalga geçen, yan yan bakışları vardı ve içinde, patlamaya hazır, kötücül bir kıkırtı fokurduyordu.

Lewis eğilip bağa girdi ve ağaçlar arasında yolunu bulmaya çalıştı. Ortada bir patika yoktu ve ağaçların altındaki çimler ve yabani otlar upuzun yükseliyordu. Yerlere uzanan dalların altından eğilerek geçti, birkaç yıl önce bir kasırgada sökülen bir ağacın etrafından dolandı.

Yol boyunca uzanıp bir yerlerden elmalar koparıyor, kart, ekşi bu elmaların her birinden tek bir ısırık alıp atıyordu. Hiçbiri yenecek gibi değildi; ihmal edilmiş bu topraktan bir tür acılık almışlardı sanki.

Bağın öteki ucunda bir tel örgüye ve bu tel örgünün çevrelediği mezarlara rastladı. Buradaki çimler ve yabani otlar o

kadar da uzun değildi, ayrıca tel örgünün de yakın zamanda tamir edildiğine dair izler vardı. Her mezarın ucunda, ham kireçtaşından üç mezar taşının karşısında, yıllarca ilgilenilmediği için düzensizce etrafa yayılmış bitkiler vardı.

Lewis tel örgünün kırık dökük kazıklarının önünde dururken Wallace ailesi kabristanına geldiğini anladı.

Ama burada yalnızca iki mezar taşı olması gerekiyordu. Üçüncü nereden çıkmıştı?

Tel örgünün etrafını dolanıp çökmüş kapıya vardı ve kabristana girdi. Mezarların ucunda durup taşlarda yazanları okudu. Oyulan harfler çok köşeli ve bozuktu; alışık olmayan eller tarafından yapıldığı belli oluyordu. Üzerlerinde ne dini cümleler ne şiir dizeleri ne de meleklerin ya da kuzuların ya da 1860'larda gelenek her neyse öyle sembolik figürlerin çizimleri yoktu. Yalnızca isimler ve tarihler kazınmıştı.

Birinci mezar taşında şöyle yazıyordu: Amanda Wallace 1821 - 1863

İkinci mezar taşında: Jedediah Wallace 1816 - 1866

Üçüncü mezar taşında ise...

4

"Şu kalemi bana ver lütfen," dedi Lewis.

Hardwicke kalemi avuçlarının arasında döndürmeyi bırakıp uzattı.

"Kâğıt da vereyim mi?" diye sordu.

"Lütfen," dedi Lewis.

Masanın üzerine eğilip hızla çizdi.

"İşte," dedi kâğıdı uzatırken.

Hardwicke'in kaşları çatıldı.

"Hiçbir anlamı yok ki," dedi. "Alttaki sembol dışında yani."

"Yan yatmış sekiz sembolü dışında. Evet, öyle. Sonsuzluk sembolü."

"Geri kalanı peki?"

"Bilmiyorum," dedi Lewis. "Mezar taşındaki şekil bu. Kopyasını almıştım..."

"Şimdi de ezbere biliyorsun."

"Bilirim tabii, o kadar çok inceledim ki."

"Böyle bir şeyi hayatımda görmedim," dedi Hardwicke. "Bu alanda uzman olduğum falan yok tabii. Hatta çok az şey biliyorum aslında."

"Dert etme. Kimsenin hakkında bir şey bildiği yok zaten. Bir dille ya da bilinen herhangi bir yazıtla en ufak bir benzerliği bile yok. Bilen insanlara danıştım. Bir tanesine de değil,

onlarcasına. Kayalık bir uçurumun orada rastladığımı söyledim onlara. Eminim çoğu delinin teki olduğumu düşünüyordur. Romalıların ya da Fenikelilerin ya da İrlandalıların ya da artık her neyse işte onların Kolomb'dan önce de Amerika'da yaşamış olduğunu kanıtlamaya çalışan tiplerden hani."

Hardwicke kâğıdı elinden bıraktı.

"Ne demek istediğini anladım," dedi, "ortada baştakinden bile daha çok soru var derken yani. Yüzyıldır yaşayan genç bir adamın yanı sıra bir de evin kayganlığı ve üzerinde deşifre edilemeyen yazılar olan üçüncü mezar taşı çıkmış ortaya. Wallace'la hiç konuşmadığını söylemiştin, değil mi?"

"Kimse konuşmuyor onunla. Postacı hariç. Günlük yürüyüşüne çıkarken yanına tüfeğini de alıyor."

"İnsanlar onunla konuşmaya korkuyorlar mı?"

"Tüfek yüzünden mi diyorsun?"

"Evet, ondan diyorum sanırım. Neden tüfek taşıdığını merak ettim."

Lewis başını iki yana salladı. "Bilmiyorum. Bir mantığa oturtmaya, neden sürekli yanında taşıdığına dair bir sebep bulmaya çalıştım. Bildiğim kadarıyla tüfeği hiç ateşlememiş. Ama insanların onunla konuşmamasının sebebinin tüfek olduğunu sanmıyorum zaten. Adam bir kronolojik hata, bambaşka bir devirden kalmış bir canlı. Kimsenin ondan korkmadığından eminim. Korkmayacakları kadar uzun süredir burada çünkü. Çok tanıdık. Bir ağaç, bir kaya parçası gibi, bölgenin bir demirbaşı. Yine de kimse onun yanındayken rahat da hissedemiyor. Onunla yüz yüze gelseler çoğunun rahatsız hissedeceğini düşünüyorum. Onların olmadıkları bir şey çünkü bu adam – onların olduklarından daha fazla, aynı zamanda daha da az bir şey. Kendi insanlığını ardında bırakmış bir adam sanki. Sanırım komşularının çoğu gizliden de olsa ondan utanç duyuyor çünkü her nasılsa, belki de alçakça, yaşlanmayı bir kenara bırakmış o; tüm insanlığın ce-

zası ve aynı zamanda hakkı olan yaşlanmayı. Belki de bu gizli utanç da onunla konuşma isteksizliklerine sebep oluyordur."

"Onu bir hayli süre inceledin, değil mi?"

"İncelediğim zamanlar oldu. Ama şimdi bir ekibim var. Düzenli vardiyalarla onu izliyorlar. Ondan fazla izleme noktamız var, sürekli değiştiriyoruz. Wallace evinin her gün gözlenmediği bir saat bile yok."

"Bu iş size bayağı kafayı yedirmiş."

"Bence yedirmesi mantıklı da," dedi Lewis. "Bir şey daha var."

Eğilip sandalyesinin yanına koyduğu evrak çantasını aldı. Kilidini açıp bir deste fotoğraf çıkardı ve Hardwicke'e uzattı.

"Bunlara ne diyorsun?" diye sordu.

Hardwicke fotoğrafları aldı. Ansızın donakaldı. Yüzünün rengi çekildi. Elleri titremeye başlayınca fotoğrafları dikkatlice masaya bıraktı. Yalnızca üsttekine bakmıştı, diğerlerine değil.

Lewis yüzündeki sorar ifadeyi gördü.

"Mezardaydı," dedi. "Tuhaf yazılı mezar taşının altındakinde."

5

Mesaj makinesi tiz bir ıslık sesi çıkarınca Enoch Wallace üzerine bir şeyler yazdığı kitabı bırakıp masasından kalktı. Odanın öbür ucundaki ıslık çalan makineye doğru gitti. Bir tuşa bastı, bir anahtarı çevirdi ve ıslık sesi durdu.

Makinenin uğultusu yükseldi ve mesaj, önce silik, ardından okunabilir hâle gelene kadar giderek koyulaşarak tablanın üzerinde belirmeye başladı. Şöyle yazıyordu:

NO. 406301, İSTASYON 18327'YE. 16097.38'DE YOLCU. YERLİ VI. THUBAN. BAGAJ YOK. NO. 3 LİKİT DEPOSU. ÇÖZELTİ 27. 16439.16'DA 12892. İSTASYON İÇİN YOLA ÇIK. ONAYLA.

Enoch başını kaldırıp duvarda asılı duran devasa galaktik kronometreye baktı. Neredeyse üç saati vardı.

Bir tuşa dokununca makinenin kenarından üzerinde mesajın yazdığı ince bir metal levha çıktı. İkinci nüsha kayıt dosyasına aktarılırken makine kıkırtıya benzer bir ses çıkardı. Mesaj tablası bir kez daha tertemiz olmuş, beklemeye geçmişti.

Enoch metal levhayı aldı, üzerindeki boşlukları çift depolama iğnesine taktı ardından ellerini klavyeye koyup şöyle

yazdı: NO. 406301 ALINDI. AZ SONRA ONAYLANACAK. Mesaj levhanın üzerinde belirince başka bir şey yapmadı.

VI. Thuban demek? Daha önce onlardan başka gelmiş miydi acaba diye merak etti. İşleri halleder halletmez dosya dolabına gidip kontrol edecekti.

Bir likit deposu vakasıydı bu ve onlar genelde en ilgi çekici olmayanlardı. Dil kavramlarıyla başa çıkmak da zor olduğundan onlarla kolayca sohbet de başlatılamazdı. Ayrıca düşünce süreçleri de iletişim kuracak ortak bir nokta bulunamayacak kadar farklı olurdu.

Gerçi bu hep de böyle olmazdı, diye hatırladı. Birkaç yıl önce Hydra'dan bir depo yolcusu gelmişti (ya da Hyades'ten miydi?) ve tüm gece oturmuşlardı. Saatlerce muhabbet etmiş, iletişim yöntemleri (çünkü bunlara kelime denemezdi) birbirinin üzerine yığılırken sahip oldukları azıcık zamana da büyük bir dostluk ve hatta belki de kardeşlik sığdırmışlardı, öyle ki Enoch onu vaktinde yollamayı neredeyse başaramayacaktı.

O adamı ya da kadını ya da şeyi (artık hangisiydiyse) yazıya dökmüştü Enoch, tıpkı her birini, o kutsal varlıkların her birini yazıya döktüğü gibi. Hatırladığı kadarıyla bütün olanları yazabilmek için ertesi gün tüm gününü masasının üzerine eğilmiş hâlde geçirmişti; kendisine anlatılan tüm hikâyeleri, o uzak ve güzel ve davetkâr diyara (davetkâr çünkü hakkında anlamadığı çok fazla şey vardı) diyara dair gözünün önüne gelen her şeyi, başka bir dünyadan gelen bu biçimsiz, çarpık, çirkin varlıkla arasında akan bütün sıcaklığı ve yoldaşlığı yazmıştı. Ve sürekli olarak o günlüğünü sıra sıra dizili günlüklerinin arasından çıkarıp o geceyi yeniden yaşamak istemişti ama hiç yapmamıştı. Ne tuhaf, diye düşündü; yıllar boyu kaydettiği sayfaları karıştırıp parça parça da olsa yazdıklarını okuyacak hiç vakit olmuyor ya da olmazmış gibi duruyordu.

Mesaj makinesinin yanından ayrılıp tekerlekli No. 3 likit depolarından birini cisimleştiricinin altına getirdi, konumunu tam olarak ayarlayıp sabitledi. Ardından çekiş borusunu alıp istasyon seçicisi No.27'ye getirdi. Tankı doldurdu, duvarın içindeki yerine doğru çekilip toplanması için boruyu bıraktı.

Makineye geri dönüp tablayı temizledi ve Thuban'dan gelecek yolcu için her şeyin hazır olduğu onayını gönderdi, karşı taraftan da ikinci onayı aldı ve makineyi nötr hâlin mesaj almaya hazır hâline geri getirdi.

Makinenin başından kalkıp masasının yanında duran dosya dolabına gitti ve dosya kartlarıyla sıkış tepiş duran çekmeceyi açtı. Biraz arayınca VI. Thuban'ı buldu; 22 Ağustos 1931 tarihliydi. Odanın karşı tarafındaki, kitaplarla ve sıra sıra dergi ve günlüklerle baştan aşağı dolu duvara gidip istediği kayıt defterini buldu. Defter elinde, masasına döndü.

Tuttuğu kaydı bulunca 22 Ağustos 1931'in daha sakin günlerinden olduğunu fark etti. O gün yalnızca bir yolcu gelmişti, o da VI. Thuban'dan gelendi. Her ne kadar o günkü kaydı küçük, okunaksız elyazısıyla neredeyse bir sayfa tutmuş olsa da ziyaretçiye yalnızca bir paragraf ayırmıştı.

Bugün VI. Thuban'dan küçük bir kütle geldi [yazıyordu]. Onu başka şekilde tarif etmem mümkün değil. Muhtemelen et olan bir kütle yalnızca ve bu kütlenin şekli ritmik bir değişime uğruyor gibi: Belirli zaman aralıklarıyla küre gibi oluyor sonra düzleşmeye başlayıp bir gözleme gibi deponun zeminine yayılıveriyor. Ardından çekilmeye, kendi kendine katlanmaya başlayıp yeniden küre şeklini alıyor. Bu değişim yavaş ve kesinlikle ritmik gerçekleşiyor ama yalnızca aynı sıralamada gittiği için. Zamanla herhangi bir bağı yokmuş gibi duruyor. Süre tutmaya çalıştım ama herhangi bir düzen bulamadım. Bu döngüyü tamamladığı en kısa süre yedi, en

uzunuysa on sekiz dakikaydı. Belki daha uzun bir süre zarfında incelense bir zaman ritmi de bulunabilir ama benim öyle bir vaktim yoktu. Anlamsal çevirmen de çalışmadı ama kütleden birkaç tiz çıtırtı duydum, birbirine vuran pençeler gibi. Gerçi görebildiğim kadarıyla pençeleri yoktu. Beden hareketleri dili el kitabına bakınca iyi olduğunu, ilgiye ihtiyaç duymadığını ve onu yalnız bırakmamı istediğini söylemeye çalıştığını öğrendim. Ki ben de sonra böyle yaptım.

Paragrafın sonunda da kalan küçücük boşluğa sıkışık hâlde şöyle yazılmıştı: *16 Ekim 1931'e bak.*

16 Ekim tarihine gelene kadar sayfaları çevirdi ve bunun istasyonu denetlemek üzere Ulysses'in geldiği günlerden biri olduğunu gördü.

Elbette adı Ulysses değildi. Aslında bir adı da yoktu. Onun halkı isimlere ihtiyaç duymazdı; basit isimlerden çok daha açıklayıcı, başka tanımlama terminolojileri vardı onların. Ne var ki bu terminoloji, hatta bu terminoloji kavramı bile insanların bırakın kullanmayı, anlayabileceği bile bir şey değildi.

"Sana Ulysses diyeceğim," dediğini anımsadı Enoch ona, tanıştıklarında. "Bir şekilde hitap etmeliyim sonuçta."

"Uygun," demişti bu tuhaf varlık o zamanlar (ama artık tuhaf değildi). "Neden Ulysses ismini seçtiğini sorabilir miyim?"

"Çünkü ırkımın sahip olduğu yüce insanlardan birinin adı."

"Bunu seçtiğine sevindim," demişti yeni vaftiz edilmiş bu varlık. "Onurlu, soylu bir ses gibi geliyor kulağıma ve aramızda kalsın, bu adı taşımaktan memnun olacağım. Ben de sana Enoch diyeceğim çünkü hayatının çoğu zamanında birlikte çalışacağız."

Gerçekten de çok zamanın geçmiş olduğunu düşündü

Enoch, neredeyse otuz yıl önce tutulmuş bu ekim kaydı önündeki defterde açık dururken. Ve bu yıllar, insanın önüne serilmeden hayal dahi edemeyeceği kadar tatmin edici ve zenginleştirici geçmişti.

Ve muhtemelen geçtiğinden daha bile fazla süre boyunca da devam edecekti; belki yüzlerce yıl, belki bin yıl daha. Ve o bin yılın sonunda kimbilir neler biliyor olacaktı?

Gerçi, diye düşündü, bir şeyler bilmek, bütün bunların en önemli kısmı bile değildi belki de.

Ve biliyordu ki, tüm bunlar yaşanmayabilirdi çünkü bir müdahale ortaya çıkmıştı şimdi. İzleyen birileri vardı, en azından bir kişi vardı ve çok geçmeden etrafını sarabilirdi. Bu tehditle karşılaşınca ne yapacağını, nasıl karşılık vereceğini o an gelene kadar bilemeyecekti. Neredeyse kesinlikle gerçekleşmesi gereken bir şeydi bu zaten. Onca yıl boyunca gerçekleşmesine hazırlandığı bir şeydi. Hatta neden daha önce gerçekleşmediğini merak etmek bile mümkündü.

Tanıştıkları o gün, Ulysses'e bu tehlikeden bahsetmişti. Verandaya çıkan basamaklarda oturuyordu; şimdi düşününce sanki daha dün yaşanmış kadar net hatırlıyordu her şeyi.

6

Basamaklarda oturuyordu, öğleden sonraydı. Iowa tepelerinin ötesindeki nehrin üzerinde biriken beyaz fırtına bulutlarını izliyordu. Sıcak, nemli bir gündü ve hava sanki biraz olsun bile kımıldamıyordu. Çiftlik avlusunda beş altı kirli tavuk ilgisizce yerleri eşeliyordu; yemek bulma umutları olduğundan değil de iş yapıyor gibi görünmek için eşeliyormuş gibilerdi. Ahırın yan duvarıyla yolun ötesindeki araziyi çevreleyen hanımeli çalılarının arasından uçan serçenin kanatlarının çıkardığı ses sert, kuruydu; kanatları sıcaktan kaskatı kesilmiş gibi.

O ise burada oturmuş fırtına bulutlarını seyrediyordu oysa yapması gereken işler vardı; sürülmesi gereken mısırlar, içeri taşınması gereken samanlar, biçilip kabukları ayrılması gereken buğdaylar vardı.

Çünkü her ne yaşanmış olursa olsun insanın hayatını yaşaması, günlerini elinden gelen en iyi şekilde geçirmesi gerekiyordu. Bunun geçen yıllarda tam anlamıyla öğrenmiş olması gereken bir ders olduğunu kendine bir kez daha hatırlattı. Ama her nasılsa savaş, burada yaşanmış şeylerden çok daha farklıydı. Savaşta olacakları biliyor, bekliyordun ve gerçekleştiği zaman da hazır oluyordun. Ama burası savaş yeri değildi. Burası geri dönüp kavuştuğu huzurdu. Huzurun

dünyasında da gerçekten şiddeti ve dehşeti uzakta tutan bir tel örgü olmasını beklemeye hakkı vardı insanın.

Şimdi yalnızdı, hiç olmadığı kadar hem de. Herhangi bir zaman olacaksa, *şimdi* yeni bir başlangıç olabilirdi işte; belki de şimdi, yeni bir başlangıç olmak *zorundaydı* zaten. Ama bu başlangıç ister burada, çiftlik sınırları içinde olsun ister başka bir yerde, yine de acıyla, ıstırapla dolu bir başlangıç olacaktı.

Bilekleri dizlerine dayalı hâlde basamaklarda oturup batıda biriken fırtına bulutlarını izledi. Yağmur yağacağı anlamına geliyor olabilirdi bu, ki arazi için yağmur fena olmazdı. Ya da belki de bulutların hiçbir anlamı yoktu çünkü nehir vadilerinin birleştiği yerdeki hava akımları çok değişken olurdu ve bulutların ne yöne gideceğini kimse tahmin edemezdi.

Adam kapıdan içeri girene kadar yolcuyu görmemişti. Uzun boylu, sırık gibi uzun bir adamdı bu ve kıyafetleri toz toprak içindeydi; uzaklardan yürümüş gibi bir görüntüsü vardı. Patika yoldan çıkarken Enoch oturduğu yerde onu izledi, basamaklarda hareket bile etmeden bekledi.

"İyi günler, bayım," dedi Enoch nihayet. "Yürümek için çok sıcak bir gün. Biraz oturmak ister misiniz?"

"Seve seve," dedi yabancı. "Ama öncelikle biraz su alabilir miydim acaba?"

Enoch ayağa kalktı. "Gelin," dedi. "Taze su çekeyim size."

Çiftlik arazisini geçip tulumbaya vardı. Kol demirine asılı duran maşrapanın kancasını çıkarıp aldı, adama uzattı. Ardından tulumbanın kolunu kavrayıp pompalamaya başladı.

"Bir süre aksın," dedi. "İyice soğuması biraz sürüyor."

Oluğun ağzından çıkan su, kaynağın kapağı olarak kullanılan tahtaların üzerinden akıyor, Enoch kolu indirip kaldırdıkça kesik kesik fışkırıyordu.

"Sizce yağmur mu yağacak?" diye sordu yabancı.

"Bilemeyiz," dedi Enoch. "Bekleyip görmek gerek."

Bu yolcuda onu rahatsız eden bir şey vardı. Aslında tam

olarak çıkarabildiği bir şey değildi ama belli belirsiz bir huzursuzluk veren bir tuhaflığı vardı işte. Enoch tulumbayı çekerken gözucuyla ona baktı ve muhtemelen yolcunun kulaklarının üst kısımları fazla sivri olduğu için böyle hissettiğine karar verdi. Ama sonra bunun hayal gücünün bir oyunu olduğunu düşündü çünkü yeniden baktığında gayet normal gelmişlerdi.

"Sanırım su yeterince soğumuştur," dedi Enoch.

Yolcu maşrapayı uzatıp dolmasını bekledi. Enoch'a uzattı ama Enoch başını iki yana salladı.

"Önce siz. Sizin benden daha çok ihtiyacınız var."

Yabancı, suyu lıkır lıkır, ağzının suyu aka aka içti.

"Bir tane daha?" diye sordu Enoch.

"Hayır, teşekkür ederim," dedi yabancı. "Ama dilerseniz sizin için bir tane doldurayım."

Enoch tulumbayı pompaladı, maşrapa dolunca yabancı onu Enoch'a uzattı. Su soğuktu; susamış olduğunu ilk kez o an fark eden Enoch suyu başına dikip neredeyse bitirdi.

Ardından maşrapayı kancasına takıp adama döndü ve "Haydi oturma kısmına geçelim o hâlde," dedi.

Yabancı gülümseyip, "Fena olmaz," dedi. Enoch cebinden kırmızı bir bandana çıkarıp yüzünün terini sildi. "Yağmurdan önce hava çok ağırlaşıyor," dedi adama.

Yüzünü silerken birdenbire bu yolcuda onu rahatsız eden şeyin ne olduğunu fark etti. Uzun zaman yürüdüğüne işaret eden darmadağın kıyafetlerine, kirli ayakkabılarına, yağmur öncesi havaya rağmen yolcu terlemiyordu. Baharda bir ağacın altına uzanmış yatıyormuş gibi dinç ve sakindi.

Enoch bandanayı cebine geri koydu, birlikte yürümeye başladılar. Basamaklara gidip yan yana oturdular.

"Uzun yol geldiniz, değil mi?" diye sordu Enoch kibarca bilgi almaya çalışarak.

"Çok uzun yoldan hem de," dedi yabancı ona. "Evimden bir hayli uzaktayım."

"Daha gidecek çok yolunuz mu var?"

"Hayır," dedi yabancı. "Sanırım istediğim yere vardım."

"Demek istediğiniz..." dedi Enoch ve soruyu yarıda bıraktı.

"Demek istediğim, buraya," dedi yabancı, "bu basamaklara vardım. Bir adamı arıyordum, o adam sensin. Onun ne adını biliyordum ne de onu nerede aramam gerektiğini ama bir gün kendisini bulacağımı biliyordum."

"İyi de, ben mi?" diye sordu Enoch hayret içinde. "Neden beni arıyor olasın ki?"

"Birçok farklı özelliği olan bir adam arıyordum. Bu özelliklerden biri de yıldızlara bakmış ve onların ne olduklarını merak etmiş olmasıydı."

"Evet," dedi Enoch, "yaptığım bir şey bu. Birçok gece, arazide kamp yaparken battaniyeme sarınıp uzanmış, gökyüzüne, yıldızlara bakmış, onların ne olduklarını, oraya nasıl konduklarını, daha da önemlisi, neden oraya konduklarını merak etmişimdir. Her bir yıldızın, Dünya'yı aydınlatan güneş gibi bambaşka bir güneş olduğunun söylendiğini duydum ama emin değilim. Sanırım onlar hakkında çok şey bilen pek kimse yok zaten."

"Onlar hakkında biraz da olsa bir şey bilen birileri var mı ama?" diye sordu yabancı.

"Sen varsın, sanırım," dedi Enoch hafif dalga geçer gibi çünkü yabancı, herhangi bir şey bilen birine pek benzemiyordu.

"Evet, ben varım," dedi yabancı. "Gerçi birçoklarının bildiği kadarını bile bilmiyorum."

"Yıldızlar da başka güneşlerse, o zaman başka gezegenler ve başka insanlar da var mıdır acaba diye merak ederdim bazen," dedi Enoch.

Bir gece kamp ateşinin etrafında diğer gençlerle oturup vakit öldürmek için çene çaldıklarını hatırladı. Belki başka gezegenlerde başka insanların da başka güneşlerin etrafın-

da döndüğü fikrinden bahseder bahsetmez diğerleri ona gülmüş, sonraki günlerde de onunla dalga geçmeye devam etmişlerdi bu yüzden o da bu konudan bir daha hiç bahsetmemişti. Bir önemi de yoktu aslında, kendinin de buna gerçekten inandığı yoktu çünkü; kamp ateşi etrafında yapılmış bir tahminden fazlası olmamıştı hiçbir zaman.

Ama şimdi yeniden bahsetmişti işte, hem de bir yabancıya. Bunu neden yaptığını merak ediyordu.

"Buna inanıyor musun?" diye sordu yabancı.

"Asılsız bir fikirdi sadece," dedi Enoch.

"Pek asılsız sayılmaz," dedi yabancı. "Başka gezegenler var, başka insanlar da var. Ben de onlardan biriyim."

"Sen..." diye hayretle konuşmaya başlamıştı Enoch fakat aniden sessizliğe gömüldü.

Çünkü yabancının yüzü ikiye ayrılıp yanlara doğru açılmış, Enoch ardında birden insan yüzüne benzemeyen bambaşka bir yüz görmüştü.

Sahte insan yüzü bu diğer yüzün üzerinden kayıp düşerken, gökyüzünde devasa bir şimşek çaktı, gök gürültüsü sanki yeryüzünü sarstı ve çok uzaklardan tepelere yağan yağmurun sesi duyuldu.

7

Neredeyse yüz yıl önce böyle başlamıştı işte, diye düşündü Enoch. Kamp ateşi fantezisi gerçeğe dönüşmüştü ve şimdi Dünya galaktik haritada yerini almış, yıldızlararası seyahat eden birçok farklı halk için bir ara istasyon hâline gelmişti. Bir zamanlar yabancılarken artık yabancı değillerdi birbirlerine. Ortada yabancı diye bir şey kalmamıştı artık. Hangi cisimde, ne amaçla var olurlarsa olsunlar, hepsi birisiydi.

16 Ekim 1931 tarihli kayda yeniden bakıp hızla gözden geçirdi. Sonlara doğru şu cümle yazıyordu:

Ulysses'in dediğine göre VI gezegenindeki Thubanlar, galaksideki en büyük matematikçilermiş. Var olan bütün sistemlerden daha üstün bir numaralama sistemi yaratmışlar. Özellikle de istatistiklerin yürütülmesinde çok değerli bir sistemmiş bu.

Defteri kapatıp sandalyesinde sessizce oturdu; Mizar X'teki istatistikçilerin Thubanların çalışmalarından haberdar olup olmadığını merak ediyordu. Belki de haberdarlardır, diye düşündü çünkü onların kullandığı matematiğin de bir kısmı alışılmamıştı.

Kayıt defterini bir kenara itip masa çekmecelerinden birini açtı, çizelgesini çıkardı. Çizelgeyi masaya yayıp kafası karışmış bir şekilde inceledi. Emin olabilsem, diye düşündü. Mizar istatistiklerini daha iyi bilebilsem... Son on yıldır, belki de daha fazla süredir bu çizelge üzerinde çalışıyor, bütün faktörleri Mizar sistemine göre üst üste kontrol ediyor, kullandığı faktörler kullanması gereken faktörler mi diye tekrar tekrar test edip duruyordu.

Yumruğunu masaya vurdu. Emin olabilseydi. Birisiyle konuşabilseydi. Ama bunu yapmaktan hep kaçınmıştı çünkü o zaman insan ırkının çırılçıplaklığını gözler önüne sermiş gibi olurdu.

Kendisi de hâlâ insandı. Ne komik, diye düşündü; bunca yıldızdan varlıklarla iş birliği içinde geçirdiği yüzyılda bile Dünyalı bir insan olarak kalmış olması ne tuhaf.

Çünkü birçok bağlamda Dünya ile bağları kesilmişti aslında. Konuştuğu tek insan ihtiyar Winslowe Grant'ti artık. Komşuları ondan uzak duruyordu, başka da kimse yoktu, gözcüleri saymazsanız tabii, ki onları da çok nadir görüyordu; yalnızca bir an için, yalnızca geçip gittikleri yerleri fark ediyordu.

Yalnızca İhtiyar Winslowe Grant, Mary ve yalnız saatlerini onunla geçirmek için gölgelerden gelen diğerleri vardı.

Dünya'dan ona sadece bunlar kalmıştı işte; ihtiyar Winslowe, gölge insanlar ve evinin etrafını saran çiftlik arazisi – ev buna dahil değildi ama, çünkü artık o da uzaydan bir şeydi.

Gözlerini kapatıp evin eski günlerde nasıl olduğunu anımsadı. Şu an oturduğu yerde mutfak vardı; köşede demirden, kapkara bir canavara benzeyen bir ocak, ızgara yarığından kızgın dişlerini gösterirdi. Birlikte yemek yedikleri, duvara dayalı bir masa vardı. Masanın nasıl göründüğünü hâlâ hatırlıyordu; sirke şişesi, kaşıkların konduğu cam kap ve ekoseli kırmızı masa örtüsünün tam ortasında en önemli

parça gibi duran, üzerinde hardal, yaban turpu ve çili sosun bulunduğu bir döner tepsi olurdu.

O üç ya da dört yaşlarındaykenki bir kış gecesini anımsıyordu. Annesi ocağın başında akşam yemeğini hazırlamakla meşguldü. O da mutfağın ortasında yere oturmuş, birkaç blok oyuncakla oynuyor, oluklarda gezen rüzgârın boğuk uğultusunu duyabiliyordu. Ahırda süt sağmaktan gelen babası içeri girdiğinde ani bir rüzgâr ve kar girdabı da onunla odaya girmişti. Adam kapıyı kapatınca rüzgâr da kar da yok olmuş, evin dışında kalmış, karanlığa ve gecenin ıssızlığına mahkûm edilmişti. Babası taşıdığı süt kovasını lavabonun yanına bırakırken Enoch, babasının sakalının ve kaşlarının karla kaplandığını, ağzının etrafındaki tüm tüylerin buz tuttuğunu görmüştü.

Üçünün bir müzede camekân arkasında duran tarihi mankenleri andırdığı bu görüntüyü zihninde öylece tuttu – bıyıklarındaki kırağı ve dizlerine kadar çıkan keçe botlarıyla babasını; ocağın başında çalışmaktan yüzü kıpkırmızı kesilmiş, dantel başlıklı annesini ve yerde bloklarla oynayan kendisini.

Hatırladığı bir şey daha vardı, belki de diğer her şeyden çok daha net hatırladığı bir şey. Masanın üzerinde büyük bir lamba duruyordu, arkasındaki duvarda da bir takvim asılıydı. Lambanın ışığı takvimin üzerindeki resme bir spot ışığı gibi vuruyordu. İhtiyar Noel Baba kızağıyla ormanlık bir yoldan gidiyor, bütün küçük orman sakinleri de dönmüş onun geçişini izliyordu. Ay ağaçların tepesinde asılı duruyordu ve yeri kalın kar tabakaları kaplamıştı. İki tavşan oturmuş, etkilenmiş gözlerle Noel Baba'ya bakıyordu; tavşanların yanında bir geyik, biraz uzakta halkalı kuyruğunu bacaklarına dolamış duran bir rakun, sarkık bir dalda yan yana bir sincap ve bir baştankara vardı. İhtiyar Noel Baba kamçısını selam verircesine kaldırmıştı; yanakları kırmızı,

gülümsemesi neşeliydi. Kızağına bağlı ren geyikleri dinç, coşkulu ve mağrurdu.

On dokuzuncu yüzyılın ortalarından kalma bu Noel Baba, kamçısını orman sakinlerine mutlu bir selam verir gibi kaldırmış hâlde, zamanın karlı yollarından geçip durmuştu kızağıyla bunca yıl. Altın rengi lamba ışığı da duvarı ve ekoseli masa örtüsünü aydınlatmaya devam ederek eşlik etmişti bu yolculuğa.

Yani, diye düşündü Enoch, bazı şeyler zamana dayanır – çocukken fırtınalı bir kış gecesinde mutfakta geçirdiğin o anların hatırası, düşüncesi ve insanı sarmalayan sıcaklığı gibi.

Ama aslında bu dayanıklılık ruha ve zihne aitti çünkü başka hiçbir şey dayanamıyordu zamana. Artık bir mutfak yoktu, eski moda kanepesi ve sallanan sandalyesiyle bir oturma odası da yoktu; sırmalı kumaşlarla ve ipekle bezeli ağır zarafetiyle bir arka salon, birinci katta bir misafir odası ya da ikinci katta aile odaları da yoktu.

Hepsi gitmiş, geriye yalnızca bir oda kalmıştı. İkinci kat da bütün bölmeler de kaldırılmıştı. Şimdi ev, tek bir devasa odadan oluşuyordu. Bu odanın bir kısmı galaktik istasyon, öteki kısmı da bu istasyonun sorumlusunun yaşam alanıydı. Bir köşede bir yatak, Dünya üzerinde bilinmeyen bir prensiple çalışan bir ocak ve uzaylı üretimi bir buzdolabı vardı. Duvarlarda içleri dergilerle, kitaplarla ve kayıt defterleriyle dolu sıra sıra dolaplar ve raflar diziliydi.

Eski günlerden geriye kalan tek bir şey vardı; Enoch'un, istasyonu kuran uzaylı ekibin kaldırmasına izin vermediği tek şeydi bu: oturma odasındaki duvarlardan birine dayalı duran, tuğla ve doğal taştan yapılma eski, devasa şömine. Babasının bir baltayla devasa bir kütükten yapıp sonra da hem normal hem çift taraflı bıçak kullanarak elleriyle düzelttiği, meşe ağacından o büyük, hırpalanmış rafıyla hâlâ aynı ye-

rinde duruyor, eski günlerin tek hatırası, Dünya'dan geriye kalan tek şey olarak varlığını sürdürüyordu.

Şömine rafında, raflarda ve masada Dünya'dan olmayan, bazılarının Dünya üzerinde ismi bile bulunmayan nesneler duruyordu - dost canlısı yolcuların, yıllar içinde düzenli şekilde artarak biriken hediyeleriydi bunlar. Bazılarının işlevi varken bazıları yalnızca süstü; bir de insan ırkından biri için pek kullanışlı olmadığından ya da Dünya üzerinde çalıştırılmaları mümkün olmadığından tamamen süs olarak kalmış hediyeler vardı. Bazılarınınsa ne amaca hizmet ettiği hakkında hiçbir fikri yoktu; bu hediyeleri, kendisine getiren iyi niyetli canlılardan kabul ederken utanmış, kekeleyerek teşekkürler etmişti.

Odanın öteki ucundaysa, artık boş olan ikinci kata kadar yükselen, yolcuları yıldızlar arasında uzanan uzayda taşımaya yarayan, karmaşık bir makineler topluluğu vardı.

Bir han, diye düşündü Enoch, bir durak, galaktik bir kavşak.

Çizelgeyi yuvarlayıp çekmeceye geri koydu. Kayıt defterini de kaldırıp raftaki diğer kayıt defterleri arasındaki yerine yerleştirdi.

Duvardaki galaktik saate baktı; gitme vakti gelmişti.

Sandalyeyi masaya doğru iyice itip arkasında asılı duran ceketi üzerine geçirdi. Tüfeği duvardaki kancasından aldı, ardından yüzünü duvara döndü ve söylemesi gereken o tek kelimeyi söyledi. Duvar sessizce iki yana açıldı ve Enoch, arasından geçip az eşyalı küçük kulübeye adımını attı. Arkasından duvar yeniden birleşip kapandı; yekpare bir duvar olmadığını düşündürecek hiçbir iz yoktu.

Enoch kulübeden dışarı çıktı, yazın sonlarında güzel bir gündü. Birkaç hafta içinde sonbaharın ilk işaretleri ortaya çıkacak, havaya tuhaf bir serinlik gelecek, diye düşündü. İlk altınbaşaklar çiçeklenmeye başlamıştı ayrıca daha geçen gün,

eski çit sıralarının oradaki yıldız çiçeklerinin renklenmeye başladığını fark etmişti.

Evin etrafını dolaşıp nehre ilerledi; fındık çalılarıyla ve seyrek ağaç gruplarıyla kaplanmış uzun, ıssız arazi boyunca yürüdü.

Dünya bu işte, diye düşündü, insan için yapılan gezegen bu. Ama yalnızca insan için değildi bu dünya, aynı zamanda tilki ve baykuş ve gelincik için, yılan ve çekirge ve balık için, havayı, toprağı ve suyu dolduran tüm diğer canlılar içindi. Üstelik yalnızca bu yerliler için değil, başka dünyalara, çok ışık yılı uzaklarda olsalar da aslında Dünya'ya benzeyen gezegenlere yuvaları diyen diğer varlıklar için de vardı burası. Çünkü Ulysses, Hazerler ve diğerleri, gerekirse, isterlerse, hiçbir rahatsızlık yaşamadan ve yapay bir desteğe ihtiyaç duymadan bu gezegende yaşayabilirdi.

Ufuklarımız öyle engin ki, diye düşündü, ve biz onların öyle küçük bir parçasını görebiliyoruz ki. Şimdi bile, Canaveral'dan kadim bağları koparmak üzere alev alev roketler yükselirken bile, ufuklara dair öyle az şey hayal ediyoruz ki.

Sancı oradaydı yine, sancı büyüyordu; öğrendiği her şeyi insanlığa anlatma sancısıydı bu. Ayrıntılar değildi anlatmak istediği, gerçi insanlığın kesinlikle işine yarayacak bazı ayrıntılar da vardı ama o genel şeyleri anlatmak istiyordu; evrende başka zekâların da bulunduğuna, insanın yalnız olmadığına, bir yolunu bulsa bir daha asla yalnız kalmayacağına dair genel gerçeklerden bahsetmek istiyordu.

Arazi boyunca indi, ormanlık alandan geçip nehrin karşısındaki tepenin ucundaki kaya çıkıntısına ulaştı. Binlerce sabah yapmış olduğu gibi yine o kayanın üzerinde durdu ve nehre, ağaçlık ova boyunca mavi-gümüş bir coşkuyla akan o görkemli nehre baktı.

İhtiyar, kadim sular, dedi nehre doğru sessizce konuşarak;

daha önce de gördünüz siz – kilometrelerce yüksek buzulların gelişini, kalışını, gidişini gördünüz; inatla yavaş yavaş kutuplara çekilen, eriyen sularını şimdilerde hiç görülmeyen bir gelgitle bu vadiye dolduran buzulları gördünüz. Bu eski tepelerde gezen, tiz uğultuları ve çığlıkları gecede yankılanan mamutları, kılıç dişli kaplanları, ayı boyutunda kunduzları gördünüz; ormanlarda yürüyen, tepelere tırmanan, ormanlarının ya da sularının yüzeyinde gezinen, bedeni zayıf ama amacı sağlam, herhangi bir şeyin herhangi bir zaman olduğundan daha kararlı, sessiz, küçük insan çetelerini gördünüz ve çok kısa zaman önce, kafataslarının içinde hayallerini, ellerinde zalimliklerini, kalplerinde ise daha büyük bir amacın korkunç kesinliğini taşıyan farklı bir insan türünü gördünüz. Bunlardan da önce, zira burası genelde düşünülenin aksine kadim bir ülke, başka türden yaşamları, iklimin sürekli döngüsünü, bizzat Dünya'nın yaşadığı değişimleri gördünüz. Sen ne düşünüyorsun bu konuda, diye sordu Enoch nehre. Çünkü hafıza, öngörü ve zaman var senin elinde; şimdiye kadar cevapları bulmuş olmalısın, en azından cevapların bazılarını.

Birkaç milyon yıl yaşamış olsa insanların da bulabileceği cevaplardı bunlar; bu yaz sabahından birkaç milyon yıl sonra hâlâ buralarda olursa Enoch'un da bulabileceği cevaplardı.

Yardımım dokunabilir, diye düşündü Enoch. Cevapları veremem belki ama insanın cevap arayışındaki mücadelesinde yardımcı olabilirim. Ona inanç, umut verebilirim, daha önce hiç sahip olmadığı bir amaç verebilirim ona.

Ama buna cesaret edemeyeceğini biliyordu.

Çok aşağılarda bir şahin nehir yolunun üzerinde miskin daireler çiziyordu. Hava öyle açıktı ki Enoch gözlerini birazcık zorlasa kuşun açtığı kanatlarındaki bütün tüyleri görebileceğini hayal etti.

Buranın peri masallarına özgü bir yanı var, diye düşündü. Bu uzaklar, havanın açıklığı ve neredeyse ruhun yüceliğini

anımsatan o soyutlanma hissiydi bu izlenimi veren. Burası özel bir yerdi sanki; herkesin kendi için aramak zorunda olduğu, bulursa da kendini şanslı sayması gereken bir yer. Çünkü onu arayan ama asla bulamayanlar vardı. En kötüsüyse onu hiçbir zaman aramayanların da olmasıydı.

Kayanın üzerinde durup nehre baktı; miskin şahini, suyun kıvrımlarını, ağaçların yeşil bir halı gibi uzanışını izledi. İzlerken zihni o öteki yerlere gitti ve o öteki yerlerin düşüncesi bile zihninin sersemlemesine yetti. O noktada eve dönme vaktinin geldiğine karar verdi.

Yavaşça dönüp kayadan indi, ağaçların arasından geçip yıllar boyunca aşındırdığı yolu takip etti.

Tepeden inerken pembe orkidelerin olduğu toprak alana da gidip gelişimlerinin ne durumda olduğuna bakmayı, haziranda yeniden elde edeceği o güzelliklerini hayal etmeye çalışmayı düşündü ama sonra bunun pek bir anlamı olmayacağına karar verdi çünkü çok izole bir alanda iyi saklanmış vaziyettelerdi dolayısıyla hiçbir şey onlara zarar vermiş olamazdı. Bir zamanlar, bundan yüz yıl önce, her tepede açarlardı, öyle ki Enoch eve dönerken bir kucak dolusu toplar, annesi de onları büyük kahverengi çömleğine koyar, evi bir iki gün boyunca o zengin kokuları sarardı. Ama artık bu orkideleri bulmak çok zordu. Otlayan büyükbaş hayvanlar ezdikçe, çiçek avcısı insanlar gelip geçtikçe onlar da tepelerden sürülmüşlerdi.

Başka bir gün, diye düşündü kendi kendine, don olmadan önce bir gün onları yeniden ziyaret edecek, baharda yeniden orada olacaklarına dair kendini tatmin edecekti.

Bir meşe ağacının üzerinde hoplayan bir sincabı izlemek için durdu. Yolunun üzerine çıkan bir sümüklü böceği takip etmek için yere çöktü. Devasa bir ağacın yanında durup gövdesinde büyüyen yosunun desenini inceledi. Ve ağaçtan ağaca kanat çırpan bir ötücü kuşun gezinişini seyretti.

Ormandan çıkan patikayı takip etti, arazinin sınırlarını geçti ve yamaçtan köpürerek akan kaynağa vardı.

Kaynağın yanında bir kadın oturuyordu; bunun dere yatağının orada yaşayan Hank Fisher'ın sağır dilsiz kızı Lucy Fisher olduğunu gördü.

Durup kızı izledi, ne kadar zarif ve güzel olduğunu düşündü onun; ilkel, yalnız bir canlının doğal zarafeti ve güzelliğiydi bu.

Kız kaynağın yanında oturmuş, bir elini havaya kaldırmıştı; uzun, duyarlı parmaklarının arasında rengarenk ışıldayan bir şey tutuyordu. Başını havaya kaldırmıştı, keskin bakışları tetikteydi; dik ve narin bedeninde sessiz bir tetikte olma hâlinin o neredeyse irkilmişliği vardı sanki.

Enoch yavaşça ilerleyip kızın neredeyse bir metre kadar arkasında durdu. Şimdi kızın parmak uçlarındaki şeyin bir kelebek olduğunu görebiliyordu; yaz sonunda ortaya çıkan o büyük, altın ve kırmızı renkli kelebeklerdendi. Kanatlarından biri düz ve dik dururken diğeri bükülmüş, ezilmiş, rengine o ışıltıyı veren tozun bir kısmını yitirmişti.

Enoch kızın aslında kelebeği tutmadığını gördü. Kelebek kızın parmak uçlarından birinde duruyor, sağlam kanadı arada bir dengesini koruyabilmek için çok hafif çırpılıyordu.

Derken, ikinci kanadın yaralanmış olduğu konusunda da yanıldığını gördü; yalnızca tuhaf bir şekilde bükülmüştü aslında. Şu an yavaşça düzeliyordu ve kaybolan toz (gerçekten kaybolmuştuysa tabii) geri gelmişti; kanat diğerinin yanında düzgün bir şekilde duruyordu şimdi.

Enoch kız onu görsün diye yanına geçti ki gördüğünde sürpriz olmasın. Aslında bunun son derece normal bir an olacağını biliyordu çünkü kız artık buna alışmış olmalıydı, birinin arkasından gelip aniden belirivermesine yani.

Kızın gözleri ışıl ışıldı ve Enoch'a göre yüzünde, ruhunun mest olduğu bir an yaşıyormuş gibi kutsal bir ifade vardı.

Enoch yine, kızı her gördüğünde merak ettiği şeyi merak etti: Çift taraflı sessizliğin hüküm sürdüğü bir dünyada, iletişim kuramadan yaşamak onun için nasıldı acaba? Aslında tam olarak iletişim kuramıyor değildi belki de ama en azından insan denen hayvanın doğuştan hakkı olan özgür iletişim akışından mahrumdu sonuçta.

Kızı birkaç kere sağırlara özel bir devlet okuluna verme girişiminde bulunduklarını biliyordu ama her girişim başarısızlıkla sonuçlanmıştı. Bir keresinde kaçmış, nihayet bulunup evine geri götürülene kadar da günlerce dışarıda dolanıp durmuştu. Diğer seferlerde de itaatsizlik grevine girmiş, eğitimlere katılmayı reddetmişti.

Onu burada kelebekle birlikte otururken gören Enoch, bunun sebebini anladığını düşündü. Kızın bir dünyası vardı çünkü; yalnızca ona ait olan, alışkın olduğu ve içinde nasıl hareket etmesi gerektiğini bildiği bir dünyaydı bu. Bu dünyada o sakat birisi değildi, aksine normal insanların dünyasına yarım yamalak itilseydi sakat biri oluverirdi.

Ruhunun o tuhaf, iç dinginliğini alıp götüreceklerse işaret dilini, dudak okumayı öğrenmenin ona ne faydası olurdu ki?

Ormanların ve tepelerin, bahar çiçeklerinin ve kuşların sonbahar uçuşlarının insanıydı o. Bunları biliyor, bunlarla yaşıyordu ve ilginç bir şekilde bunların bir parçasıydı. Normal dünyanın eski ve kayıp bir dairesinde yaşayan biri gibiydi. İnsanların çok zaman önce terk ettiği, hatta belki de hiçbir zaman sahip olmadığı bir yerin sakiniydi o.

Şimdi de orada, parmağının ucunda kırmızı ve altın renkli kelebekle oturuyor, bir hazırlık, bir beklenti ve hatta belki de bir başarı hissiyle yüzü parlıyordu. Hayatta, diye düşündü Enoch, bildiği hiçbir şeyin hiçbir zaman olmadığı kadar hayatta hem de.

Kelebek kanatlarını açtı, kızın parmağından havalandı ve

tasasızca, korkusuzca, yabani otların üzerinden, altınbaşak sarısı arazinin üzerinden uçup gitti.

Kız dönerek, eski arazinin uzandığı tepenin ardında kaybolana kadar onu izlemeye devam etti ardından Enoch'a döndü. Gülümsedi, elleriyle bir çırpma hareketi yaptı; kırmızı ve altın rengi kanatların çırpışına benzer bir hareketti bu ama bir şey daha barındırıyordu içinde; bir mutluluk hissini, bir iyilik düşüncesini – dünyada her şey yoluna girecek dermiş gibi.

Ona galaktik halkımın beden hareketlerini öğretebilsem, diye düşündü Enoch, o zaman birbirimizle konuşabilirdik, en az insan dilindeki kelimelerin akışı kadar iyi konuşurduk hem de. Zamanla giderek kolaylaşırdı da çünkü galaktik işaret dilinin doğal, mantıksal bir süreci vardı ve temelindeki ilkeleri kavrayınca neredeyse içgüdüsel olarak çıkıveriyordu.

Dünya'da da en eski zamanlarda bile işaret dili kullanılmıştı. En gelişmişi de Kuzey Amerika'daki aborijinlerin kullandığıydı, öyle ki bir Kızılderili, dili ne olursa olsun diğer kabilelerde kendini ifade edebiliyordu.

Ne var ki Kızılderililerin kullandığı işaret dili, koşamayan birine topallasın bari diye verilmiş bir koltuk değneği gibiydi. Öte yandan galaksininki ise birçok farklı amaca ve ifade yöntemine uyarlanabilen, başlı başına bir dil gibiydi. Binlerce yıl boyunca gelişmiş, birçok halk ona katkıda bulunmuş, yüzlerce yıl yeniden işlenmiş, denenmiş, cilalanmış ve bugün nihayet kendine yeten bir iletişim aracı hâlini almıştı.

Böyle bir araca ihtiyaç da vardı zaten çünkü galaksi Babil'di aslında. Ne kadar cilalanmış olursa olsun galaktik beden hareketleri bilimi bile bütün engelleri aşamaz, bazı durumlarda en minimum iletişimin bile garantisini veremezdi. Çünkü milyonlarca farklı ağız olmasının yanı sıra bazı diller, onları kullanan ırkların ses kabiliyeti olmadığı için ses ilkesine bağlı değildi. Ve bir ırk, başkalarının duyamadığı ultrasonik şekil-

lerde konuştuğunda ses bile etkili bir araç olmayı başaramıyordu. Telepati diye bir şey vardı elbette, ne var ki her telepat başına telepatik engelleri olan bin ırk düşüyordu neredeyse. Yalnızca işaret diliyle anlaşan birçok canlının yanı sıra yalnızca yazılı olarak ya da grafik sistemlerle anlaşabilenler de vardı, öyle ki bazıları bedenlerinde kimyasal karatahtalar taşıyorlardı. Ayrıca galaksinin çok uzaklarındaki gizemli yıldızlardan gelen kör, sağır ve dilsiz bir ırk da vardı ve onlar belki de galaktik dillerin en karmaşığını kullanıyorlardı; sinir sistemleriyle gönderilen işaretlerden bir kodlamaydı bu.

Enoch neredeyse yüz yıldır bu işle ilgileniyordu yine de evrensel işaret dilinin ve zavallı (ama karmaşık) mekanik bir cihazdan kısmen daha fazla iş gören anlamsal çevirmenin yardımıyla bile olsa, çoğunun ne dediğini anlamakta çoğunlukla zorlanıyordu.

Lucy Fisher yanında duran kabı aldı –huş ağacı kabuğundan örülmüş bir kaptı bu– ve kaynağa daldırdı. Su dolu kabı Enoch'a uzatınca adam yaklaştı, kabı alıp dizlerinin üzerine çöküp içti. Kap, suyu tutabilecek kadar sıkı örülmemişti aslında; Enoch'un kollarından akan su, gömleğiyle ceketinin kollarını ıslatıyordu.

Enoch suyu bitirip kabı geri uzattı. Kız bir eliyle kabı alırken diğer elini uzatıp parmak uçlarıyla adamın alnını nazikçe okşadı; ona göre bir kutsamaydı belki de bu hareket.

Enoch kıza bir şey söylemedi. Ağız hareketlerinin, duyamayacağı sesler çıkarmanın utanç verici olabileceğine uzun zaman önce karar vermişti çünkü.

Onun yerine elini uzatıp geniş avucunu kızın yanağına koydu ve bir sevgi gösterisi gibi, güven veren bir anlığına öylece kaldı. Sonra ayağa kalktı, kıza baktı ve bir an için birbirlerinin gözlerine bakakaldılar sonra Enoch arkasını döndü.

Nehirden uzanan küçük akıntıyı geçti, ormanın kıyılarından arazi boyunca uzanan patikaya girip tepeye yöneldi.

Bayırı yarıladığı sırada arkasını döndü ve kızın onu izlediğini gördü. Veda eder gibi bir hareketle elini kaldırınca kız da aynı şekilde cevap verdi.

Onu ilk defa on iki yıl kadar önce görmüştü; on yaşlarında küçük bir peri kızı, ormanda koşturan yabani bir canlı gibiydi. Hatırladığı kadarıyla arkadaş olmaları uzun sürmüştü ama Enoch onu sık sık görüyordu çünkü tepelerde, vadilerde gezinip duruyordu kız oralar kendisine ait oyun alanlarıymış gibi ki aslında hakikaten de öylelerdi.

Yıllar içinde kızın büyüyüşünü seyretmiş, günlük yürüyüşlerinde de sık sık onunla karşılaşmıştı ve aralarında yalnızlara, dışlanmışlara özgü bir anlaşma oluşuvermişti. Aslında bundan daha fazlasına dayalı bir anlaşmaydı bu; ikisinin de yalnızca kendilerine ait bir dünyaya sahip olduğu, bu dünyanın onlara, başkalarının çok nadir görebildiği bir şeye dair bir içgörü sağladığı gerçeğine dayalı bir anlaşmaydı. Gerçi, diye düşündü Enoch, ikisi de birbirlerine bu özel dünyalardan bahsetmemiş ya da bahsetmeye çalışmamıştı ama bu özel dünyaların var olduğu gerçeği ikisinin de bilincinde mevcuttu ve bir dostluğun inşasında sağlam bir temel oluşturmuştu.

Onu eğilmiş pembe orkidelere bakarken gördüğü günü hatırladı; kız hiçbirini koparmadan duruyordu, Enoch da yanında durmuş, çiçekleri koparmak üzere hiçbir hamle yapmamasına sevinmişti çünkü demek ki onlar, ikisi, bu orkidelerin huzurunda, sahip olmanın da ötesinde bir neşe ve güzellik keşfetmişlerdi.

Tepeye ulaştı, posta kutusuna çıkan, otlarla kaplı yola döndü.

İkinci kere baktığında ne görmüş olursa olsun, aslında yanılmamış olduğunu düşündü o sırada: Kelebeğin kanadı kırılmış, ezilmiş, ışıltı tozunu yitirip donuklaşmıştı. Kırık bir şeydi başta, derken yeniden tamamlanmış, sonra uçup gitmişti.

8

Winslowe Grant tam zamanında gelmişti.

Enoch posta kutusuna ulaştığı sırada, adamın tepeyi çıkan külüstürünün kaldırdığı tozu gördü. Posta kutusunun yanında dururken bu yılın tozlu geçen bir yıl olduğunu düşündü. Çok az yağmur yağmış, mahsuller de bundan kötü etkilenmişti. Gerçi artık bu tepede çok fazla mahsul de yoktu. Yol boyunca dip dibe küçük, sakin çiftliklerin bulunduğu bir zaman vardı; tüm ahırlar kırmızı, tüm evler beyaz olurdu. Şimdiyse çiftliklerin çoğu terk edilmiş, ağaçlarla ahırlar da kırmızı ya da beyazlığını yitirmişti; hepsi gri, yıkık dökük ahşaplara dönmüş, boyaları soyulmuş, çatı direkleri çökmüş, insanları da gitmişti.

Winslowe'un yanına varması uzun sürmezdi, Enoch beklemek üzere yerine geçti. Postacı dönemecin hemen köşesindeki Fisherların posta kutusuna da uğrayacaktı belki de. Gerçi Fisherlara genellikle çok posta gelmezdi; yalnızca herhangi bir ayrım yapmaksızın yerel sakinlerin tümüne dağıtılan reklam broşürleri ya da benzer ıvır zıvırlar gelirdi. Fisherların da umurunda değildi bu gerçi çünkü bazen postalarını almaya günlerce gitmezlerdi. Lucy olmasa belki hiçbir zaman gitmezlerdi hatta çünkü kutuya bakmayı akıl eden genelde o oluyordu.

Fisherlar hakikaten beceriksiz çiftlik sahipleriydi, diye düşündü Enoch. Evleri de diğer bütün binaları da yıkılmak üzereydi; sık sık nehrin yükselmesiyle su basan, pis bir mısır tarlaları vardı; aşağılarda bir çayırdan saman çıkarıyorlar ve birkaç bir deri bir kemik ata, beş altı cılız ineğe, bir de tavuk sürüsüne bakıyorlardı; külüstür bir araba sürüyorlardı ve dere yatağında bir yerlere gizledikleri bir damıtma aletleri vardı; avlanıyor, balık tutuyor, tuzak kuruyor ve genelde pek bir işe yaramıyorlardı. Aslında düşününce kötü komşular değillerdi. Kendi işlerine bakıyor, Anne Fisher'ın birkaç yıl önce Millville'deki bir yeniden doğum toplantı çadırında üye olduğu tuhaf, yobaz bir cemaat için mahalleye kitapçık ve broşür dağıtmak üzere tüm aile çıkıp dolaşmaları haricinde de kimseyi rahatsız etmiyorlardı.

Winslowe, Fisherların posta kutusunda durmadan, bir toz bulutu içinde yolu dönüp geldi. Kesik kesik solur gibi duran aracı durdurup motoru kapattı.

"Biraz soğusun," dedi.

Sıcaklığı azalırken aracın gövdesinde çatırtı sesleri duyuldu.

"Bugün zamanlaman iyi," dedi Enoch.

"Bugün bir sürü insana posta gelmedi çünkü," dedi Winslowe. "Kutularının önünden geçip gittim."

Yanındaki koltukta duran postacı çantasına elini sokup az bir iple birbirine bağlanmış bir öbeği çıkarıp Enoch'a uzattı; birkaç günlük gazete, iki de dergiydi bunlar.

"Bir sürü şey geliyor sana," dedi Winslowe. "Ama hiç mektup gelmiyor."

"Artık bana yazmak isteyecek kimse kalmadı," dedi Enoch.

"Bu sefer bir mektubun var ama."

Enoch şaşkınlığını gizlemeyi başaramadan baktı ve dergilerin arasından çıkmış bir zarfın ucunu gördü.

"Kişisel bir mektup," dedi Winslowe neredeyse dudaklarını şaplatarak. "Şu reklamlardan değil. İşle ilgili bir şey de değil."

Enoch zarf öbeğini kolunun altına, tüfek kabzasının yanına sıkıştırdı.

"Pek önemli bir şey çıkmayacaktır muhtemelen."

"Belki," dedi Winslowe gözlerinde sinsi bir ışıltıyla.

Cebinden bir pipoyla tütün kesesi çıkarıp pipoyu doldurmaya başladı. Motor bölümünden çat pat sesler gelmeye devam ediyordu. Güneş, bulutsuz bir gökyüzünden vuruyordu. Yolun kenarındaki bitkiler toz toprakla kaplanmıştı ve üzerlerinden ekşi bir koku yükseliyordu.

"Ginseng avcısı adamın döndüğünü duydum," dedi Winslowe öylesine ama sesindeki komplocu tonu da gizleyemeyerek. "Üç dört gündür yoktu."

"Sang satmaya gitmiştir belki."

"Bana sorarsan," dedi postacı, "onun sang aradığı falan yok. Başka bir şeyin peşinde."

"Uzun zamandır çalışıyor ama."

"Öncelikle," dedi Winslowe, "artık sang pazarı neredeyse kalmadı, kalmış olsaydı bile ortada sang kalmadı zaten. Yıllar önce bir pazar vardı. Çinliler onu ilaç olarak falan kullanıyordu sanırım. Ama Çin'le alışveriş de bitti. Küçükken sang aramaya çıktığımızı hatırlıyorum. O zaman bile bulması kolay bir şey değildi. Yine de çoğu zaman biraz da olsa bulmayı başarırdın."

Koltuğuna yaslandı, piposundan sakince bir nefes aldı.

"Tuhaf işler," dedi.

"Ben hiç görmedim onu," dedi Enoch.

"Ormanda gizli gizli dolanıyor," dedi Winslowe. "Farklı farklı bitkiler çıkarıyor. Dedim ki belki büyücü bir tiptir. Büyü falan için bir şeyler topluyordur. Zamanının çoğunu Fisherlarla muhabbet ederek, likörlerinden içerek geçiriyor. Bugünlerde çok kulağına gelmiyor insanın gerçi ama ben büyü işine inanıyorum hâlâ. Bilimin açıklayamadığı bir sürü şey var. Fisherların kızını düşün mesela, dilsiz olanı, siğilleri yok edebiliyor o."

"Duydum, evet," dedi Enoch.

Ve dahası da var, diye düşündü içinden, kelebekleri de iyileştirebiliyor.

Winslowe koltuğundan doğrulup öne doğru eğildi.

"Neredeyse unutuyordum," dedi. "Senin için bir şey getirdim."

Yerden kahverengi kâğıtla kaplı bir paket alıp Enoch'a uzattı.

"Posta değil bu," dedi. "Sana bir şey yaptım."

"A, teşekkür ederim," dedi Enoch paketi ondan alırken.

"Aç hadi," dedi Winslowe.

Enoch tereddüt etti.

"Hadi ama, çekinme," diye ısrar etti Winslowe.

Enoch kâğıdı yırtıp açtı ve karşısında, kendisinin ahşaptan oyma tam bir figürü duruyordu. Bal sarısı bir ahşaptan yapılmıştı ve otuz santim boylarındaydı. Güneşte altın bir kristal gibi ışıldıyordu. Tüfeği kolunun altında, yürüyordu. Ayrıca rüzgâr da esiyordu çünkü hafif rüzgâra doğru eğilmişti ve ceketiyle pantolonunda rüzgârdan dalgalar oluşmuştu.

Enoch'un nefesi kesildi, figüre bakakalmıştı.

"Wins," dedi adama, "bu hayatımda gördüğüm en güzel şey."

"Geçen kış bana verdiğin ahşap parçasından yaptım," dedi postacı. "Rastladığım en iyi yontulan malzemeydi. Sertti ama pürüzlü değildi. Kırılma, çizilme ya da ufalanma tehlikesi yoktu. Kestiğinde nereyi istersen orayı kesebiliyordun ve kestiğin gibi de kalıyordu. Ayrıca sen keserken cilalanıyordu resmen, biraz ovmak yeterliydi."

"Bunun benim için ne kadar değerli olduğunu bilemezsin."

"Yıllar içinde bana çok ahşap verdin sen," dedi postacı ona. "Kimsenin görmediği türden ahşaplar. Hepsi de bir numara ve çok güzeldi. Senin için de bir şeyler yontmamın vakti geldi artık diye düşündüm."

"Sen de benim için çok şey yaptın," dedi Enoch. "Kasabadan bir şeyler taşıyıp duruyorsun."

"Enoch," dedi Winslowe. "Seviyorum seni. Ne olduğunu bilmiyorum, soracak da değilim zaten ama seviyorum seni."

"Keşke ne olduğumu söyleyebilseydim sana," dedi Enoch.

"Eh," dedi Winslowe direksiyonun arkasında yerleşirken, "anlaşabildiğimiz sürece herhangi birimizin ne olduğunun çok da bir önemi yok aslında. Milletler, birbirleriyle anlaşma konusunda bizimki gibi küçük bir muhitten ders alabilseydi dünya çok daha iyi bir yer olurdu."

Enoch ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Durum çok iyi durmuyor, değil mi?"

"Hiç durmuyor," dedi postacı arabasını çalıştırırken.

Enoch durup arabanın hareket edişini, ettikçe de kendi toz bulutunu yaratarak tepeden inişini seyretti.

Ardından kendisinin ahşap heykeline baktı yeniden.

Bu ahşap figür sanki rüzgârın tüm kuvveti karşısında çırılçıplak, şiddetiyle eğilmiş hâlde yürüyordu tepede.

Neden, diye merak etti Enoch. Bu postacı, onu rüzgârda yürürken resmedecek ne görmüştü ki onda?

9

Tüfeğiyle postasını tozlu bir ot öbeğinin üzerine bırakıp heykelciğini dikkatle kâğıda geri sardı. Şömine rafının üzerine koymaya karar vermişti onu ya da köşedeki masanın sandalyesi en sevdiği sandalyeydi, yanında da bir kahve sehpası duruyordu, onun üzerine koyması daha bile güzel olurdu belki. Bu heykelin yakınında olmasını, istediği zaman bakabileceği ya da eline alabileceği bir yerde durmasını istediğini fark etti biraz da utançla. Ve postacının hediyesinin ona verdiği bu derin, kalbini ısıtan, ruhunu yücelten hazza hayret etti.

Bunun sebebinin nadiren hediye alması olmadığını biliyordu. Uzaylı yolcuların kendisine birkaç hediye getirmediği bir hafta bile geçmiyordu neredeyse. Ev hediyelerle doluydu ayrıca mağaraya benzer bodrum katının duvarları da kendisine verilen hediyelerle sıkış sıkıştı. Belki de, diye düşündü, bu hediye Dünya'dan, kendi ırkından gelmiş olduğu için böyle hissetmişti.

Paketli hediyeyi kolunun altına sıkıştırdı, tüfekle postasını aldı ve bir zamanlar çiftliğe giden yük vagonlarının kullandığı, şimdi otlarla kaplı yolu takip edip eve yürüdü.

Kadim olukların arasını sık çimler bürümüştü; bu oluklar eski yük vagonlarının demir tekerlekleriyle toprakta öyle derinleşmişti ki hâlâ daha bu çıplak, sıkışık toprakta hiçbir bit-

ki kök salamıyordu. Ama bu olukların iki yanından ormanın sınırlarına kadar tüm otlar insan boyuna, hatta belki daha da yükseklere ulaşıyordu şimdi, öyle ki insan yeşillerle bezeli bir koridorda yürüyor gibi hissediyordu.

Ne var ki bazı noktalarda, açıklanamaz şekilde –belki de toprağın yapısı ya da yalnızca doğanın kaprisi sebebiyle– otlar büyüyememişti, buralarda da insanın durup tepeden nehir vadisine bakabildiği açıklıklar oluşmuştu.

İşte bu gözlem noktalarından birinden gördü Enoch çakan ışığı; Lucy'yi gördüğü kaynağın yakınlarında, eski arazinin uçlarındaki ağaç öbeklerinden birinden yansımıştı.

Işığı görünce kaşlarını çattı, patikada sessizce durup tekrar etmesini bekledi. Ama ışık bir daha görünmedi.

Gözcülerden biri olduğunu biliyordu bunun; istasyonu izlemek için dürbün kullanıyordu. Çakan ışık da cama vuran güneşin yansımasıydı.

Kim bu insanlar, diye düşündü. Ve neden izliyorlardı onu? Bir süredir devam ediyordu bu gözetleme işi ama izlemekten başka hiçbir şey yapmıyorlardı. Hiçbir müdahalede bulunmamışlardı. Kimse ona yanaşmaya çalışmamıştı ki böyle bir yanaşmanın son derece kolay ve doğal olacağının farkındaydı. Şayet bu insanlar, her kimlerse artık, onunla konuşmak isteselerdi böylesine sıradan bir karşılaşmayı adamın sabah yürüyüşlerinden birinde ayarlayabilirlerdi.

Ama anlaşılan konuşmak istemiyorlardı.

Ne yapmak istiyorlardı o hâlde? Onu takip etmek, belki de. Ki zaten onu gözetlemeye başlamalarının onuncu gününde hayatının tüm düzenine hâkim olabileceklerini düşündü hafif alaycı, içsel bir mizahla.

Ya da belki de Enoch'un ne yaptığına dair ipucu sağlayabilecek bir şeylerin yaşanmasını bekliyorlardı. Ama o konuda hayal kırıklığından başka bir şey elde edemeyeceklerdi. Bin yıl bile izleseler hiçbir ipucu bulamazlardı çünkü.

Dönüp açıklıktan çıktı ve gözcülerin varlığından endişelenmiş, kafası karışmış hâlde yolu yürümeye devam etti.

Belki de, diye düşündü, hakkında anlatılan bazı hikâyeler yüzünden onunla iletişim kurma girişiminde bulunmamışlardı. Kimsenin, Winslowe'un bile ona aktarmadığı hikâyelerdi bunlar. Acaba mahalleli şimdiye onun hakkında ne gibi hikâyeler üretmeye başlamıştı, merak ediyordu aslında – şömine başında, kısık sesle anlatılan masallar gibi hikâyeler miydi bunlar?

Bu hikâyeleri bilmemem daha iyi muhtemelen, diye düşündü, ama var oldukları neredeyse kesindi. Ayrıca gözcülerin onunla iletişim kurmaya yeltenmemiş olmaları da iyiydi belki de. Çünkü hiçbir bağlantı olmadığı sürece kısmen güvende olmaya devam ederdi. Çünkü hiçbir soru sorulmadığı sürece herhangi bir cevap verilmesi de gerekmezdi.

Gerçekten de 1861'de ihtiyar Abe Lincoln için savaşmaya giden Enoch Wallace mısınız siz, diye sorarlardı. Ve buna verilebilecek de tek bir cevap vardı, tek bir cevap olabilirdi. Evet, demek zorunda kalırdı, aynı adamım ben.

Ona sorabilecekleri bütün sorular içinde dürüstçe cevaplayabileceği tek soru buydu. Diğer tüm sorulara sessizlik ya da kaçamak cevaplarla karşılık vermek zorunda kalırdı.

Nasıl olup da yaşlanmadığını sorarlardı ona – tüm insanlık yaşlanırken o nasıl genç kalmış olabilirdi? İstasyonun içindeyken yaşlanmadığını, yalnızca istasyondan çıktığında yaşlanmaya başladığını, her gün yürüyüşleri sırasında bir saat yaşlandığını, bahçesinde çalışırken de bir saat kadar yaşlandığını belki, ya da güzel bir günbatımını seyrederken on beş dakika kadar yaşlanabileceğini söyleyemezdi onlara. İstasyona girdiği anda yaşlanma süreci tamamen ortadan kalkıyordu.

Bunu söyleyemezdi onlara. Söyleyemeyeceği başka birçok şey vardı. Olur da günün birinde kendisiyle iletişime geçer-

lerse sorulardan kaçmak zorunda kalacağını, kendini dünyadan tamamen soyutlayıp istasyonun duvarları ardında yalnız kalması gerekeceğini biliyordu.

Böyle bir durum aslında fiziksel olarak herhangi bir zorluğa sebep olmazdı çünkü istasyonun duvarları ardında hiçbir rahatsızlık duymadan yaşayabilirdi. Hayatta kalması ve rahatlığı için gereken her şeyi uzaylılar sağlayacağı için bir şeye ihtiyaç duymazdı. Arada bir insan yemeği satın almışlığı vardı gerçi; Winslowe'a kasabadan aldırıp getirtmişti, o da kendi gezegeninden olan, özellikle de çocukluğundan ve savaştaki günlerinden hatırladığı yemekleri arzuladığı için sadece.

Ama, diye düşündü, uzaylılar kopyalama işlemiyle o yemekleri bile tedarik edebilir aslında. Kalın bir dilim domuz pastırmasıyla on kadar yumurta başka bir istasyona gönderilebilir, kopyalanmak üzere ana model olarak orada kalabilir, ihtiyacı olduğunda da kopyalar sipariş üzerine kendisine gönderilebilirdi.

Ne var ki uzaylıların kendisi için tedarik edemeyeceği bir şey vardı; Winslowe ve postaları aracılığıyla sağladığı insani temaslardı bunlar. İstasyona kapandığı anda bildiği dünyadan tamamen kopmuş olurdu çünkü gazete ve dergiler şu an sahip olduğu tek bağdı. İstasyonda bir radyo faaliyeti, kurulumların yarattığı parazit sebebiyle imkânsız hâle gelmişti.

Dünyada neler olup bittiğini, dışarıda neler yaşandığını asla bilemezdi. Çıkardığı çizelge de bundan kötü şekilde etkilenir, hatta işlevsiz hâle gelirdi; gerçi, diye düşündü, doğru faktörleri kullanıp kullanmadığından emin olamadığı için çizelgesi şu an da işlevsizdi zaten.

Bütün bunların da ötesinde, giderek daha iyi tanıdığı bu küçük dış dünyayı, dünyanın yürüyüşleriyle çevrelenen bu küçük köşesini özlerdi. Belki de bir insan, Dünya'nın bir vatandaşı olarak kalmasını sağlayan tam da bu yürüyüşlerdi işte.

Bir Dünya vatandaşı, insan ırkının bir üyesi olarak kalmasının entelektüel ve duygusal açıdan ne önemi olduğunu düşündü. Belki de öyle kalması gerekmiyordu aslında. Elinin altındaki galaksi kozmopolitliği göz önünde bulundurulduğunda, eski yuvası olan bu gezegenle özdeşleşmeye devam etmedeki ısrarı dar görüşlülük gibi kalıyordu belki de. Ve bu dar görüşlülükle bir şeyleri kaybediyor da olabilirdi.

Ama Dünya'ya sırtını dönmenin içinden gelmediğinin farkındaydı. Çok sevdiği bir yerdi burası ve uzak, akla bile gelmeyen dünyaları biraz olsun görmemiş diğer insanlara kıyasla muhtemelen daha da çok seviyordu burayı. İnsan bir şeye ait olmalı, diye düşündü, bir şeye sadakat duymalı ve bir kimliği olmalı. Galaksi, herhangi bir canlının çırılçıplak, yapayalnız kalması için öyle büyük ki.

Bir tarla kuşu otlarla kaplı araziden gökyüzüne yükseldi. Enoch kuşu görünce boğazından dökülüp mavilere damlayacak o berrak şarkının titreşimini bekledi. Ama hiçbir şarkı duyulmadı, baharda yükselirdi o şarkılar.

Yolda ağır ağır yürümeye devam etti, tepe üzerine kurulmuş istasyonun o sert görüntüsü karşısındaydı işte şimdi.

Buraya ev değil de istasyon demesinin tuhaf olduğunu düşündü, halbuki ev olduğundan çok daha uzun süredir istasyondu aslında zaten.

Binanın çirkin bir sağlamlığı vardı; sanki kendi kendine bu kayanın üzerine yerleşmişti ve sonsuza kadar da kalma niyetindeydi.

Elbette isterlerse, istedikleri sürece kalabilirdi de. Çünkü ona hiçbir şey dokunamazdı.

Günün birinde duvarlarının ardında kalmaya zorlansa bile istasyon, insanlığın tüm gözetlemelerine, tüm dikizlemelerine karşın ayakta kalmaya devam ederdi. Ona ne bir çentik atabilir ne bir oyuk açabilir ne de onu yıkıp geçebilirlerdi. Yapabilecekleri hiçbir şey yoktu. Tüm izlemeleri,

varsayımları, analizleri bile, bir kayanın üzerinde son derece olağanüstü bir binanın var olduğu bilgisinin ötesine taşıyamazdı onları. Çünkü termonükleer bir patlama dışında her şeyden sağ çıkabilirdi bu istasyon - hatta belki ondan bile sağ çıkabilirdi.

Bahçeye yürüdü, arkasını dönüp ışık yansımasının geldiği ağaç öbeğinin oraya baktı ama artık orada herhangi birinin olduğuna işaret eden hiçbir şey yoktu.

10

İstasyonda, mesaj makinesi hüzünlü bir ıslık sesi çıkarıyordu.

Enoch tüfeğini astı, postayla heykeli masanın üzerine bıraktı ve odanın öteki ucundaki ıslık çalan makineye doğru gitti. Tuşa bastı, kolu çekti ve ıslık sesi durdu.

Mesaj tablasının üzerinde şöyle yazıyordu:

NO. 406.302, İSTASYON 18327'YE. SENİN SAATİNLE AKŞAMÜZERİ VARACAK. KAHVE SICAK OLSUN. ULYSSES.

Enoch sırıttı. Şu Ulysses ve kahvesi! Uzaylılar arasında Dünya'nın yiyecek ya da içeceklerinden herhangi birini seven yalnızca oydu. Başkalarının da denemişliği vardı gerçi ama en fazla bir ya da iki kere.

Ulysses işi ne tuhaf, diye düşündü. İlk tanıştıkları anda sevmişlerdi birbirlerini; onlar basamaklarda otururken fırtınanın koptuğu, uzaylının yüzündeki insan maskesinin soyulduğu o öğleden sonradan beri.

Ürkütücü bir yüzdü bu; kaba ve tiksindiriciydi. Zalim bir palyaçonun yüzü gibi, diye düşünmüştü Enoch. Bunu düşünürken bile aklına neden özellikle bu tabirin geldiğini merak etmişti çünkü palyaçolar asla zalim olmazlardı. Ama bu, za-

lim olabilecek bir palyaço gibi duruyordu; yüzündeki renkli yamalar, sert, keskin çenesi ve ağzının o ince yarığı.

Derken gözlerini görmüştü ve onlar diğer her şeyi unutturmuştu. İriydiler, yumuşak bir ifadeleri ve anlayışa dair bir ışıltıları vardı ve başka bir varlığın elini arkadaşça uzatması gibi onlar da adama uzanıyorlardı sanki.

Yağmur arazi boyunca ilerleyip makine kulübesinin çatısına kadar varmış, nihayet onlara ulaşmıştı; eğri bir çarşaf gibi yağan yağmur bahçeyi kaplayan tozlara öfkeyle vuruyor, kirli tavuklar saklanmak için etrafta deli gibi koşturuyordu.

Enoch ayağa fırlamış, kolunu kavrayıp onu veranda sundurmasının altına çekmişti.

Yüz yüze durmuşlardı, Ulysses uzanıp yarılmış, gevşemiş maskeyi çıkarmış ve altında saçsız, küçük yuvarlak bir kafa ortaya çıkmıştı, bir de boyalı bir yüz. Savaş boyasını sürmüş vahşi, taşkın bir Kızılderili'nin yüzüne benziyordu bu ama bazı yerlerinde palyaçoyu andıran bir şeyler de vardı; sanki bütün bu boya işi, savaşın tutarsız tuhaflıklarının altını çizmek için yapılmıştı.

Bütün şüphelerine ya da tüm hayretlerine rağmen Enoch'un bu canlının Dünya'dan olmadığına dair en ufak bir şüphesi yoktu. İnsan değildi çünkü. Kolları ve bacakları, bir kafası ve bir yüzü bulunduğu için insan formunda olabilirdi ama insan olmayan, hatta neredeyse insanlığı reddeden bir şey vardı özünde.

Eski zamanlarda olsa, diye düşünmüştü, bir şeytan olabilirdi bu ama insanların şeytanlara, hayaletlere ya da hayal gücünün de getirisiyle bir zamanlar Dünya'da var olduğuna inanılan diğer korkunç canlılar grubuna inandığı o zamanlar geride kalmıştı (her ne kadar ülkenin bazı bölgelerinde pek geride kalmamış olsa da.)

Yıldızlardan, demişti ona. Belki de yıldızlardan geliyordu gerçekten de. Çok mantıklı gelmiyordu gerçi. Kimsenin en

saf hayallerinde bile aklına gelmeyecek bir şeydi. Dayandığı hiçbir şey, elle tutulur hiçbir yanı yoktu. Ne bir ölçütü ne de kuralları vardı. Ve insanın zihninde belki vakti gelince dolacak ama şu an için sonsuzluğa doğru uzanan bir şaşkınlık tüneli gibi hissettiren, bomboş bir nokta bırakıyordu.

"Acele etme," demişti uzaylı. "Kolay olmadığını biliyorum. Bunu kolaylaştırmak için yapabileceğim bir şey olduğunu da sanmıyorum. Sonuçta yıldızlardan geldiğimi kanıtlamamın hiçbir yolu yok."

"Çok iyi konuşuyorsun ama."

"Sizin dilinizi, demek istiyorsun sanırım. Çok zor değil. Galaksideki diğer dillerden haberin olsaydı ne denli zor olmadığını anlardın. Diliniz karmaşık değil. Temel bir dil, içermediği birçok kavram da var."

Enoch bunun doğru olabileceği kanısına varmıştı.

"Dilersen," demişti uzaylı, "bir iki günlüğüne başka bir yere gidebilirim yürüyerek. Sana da düşünmen için zaman vermiş olurum. Sonra geri gelirim. Sen de o zamana kadar düşünmüş olursun."

Enoch ruhsuzca gülümsedi ve bu gülüşün yüzünde ne kadar sahte durduğunu kendi bile hissetti.

"Kasabayı uyarıp harekete geçirmem için zaman vermiş olabilirsin bana. Döndüğünde seni bir tuzak bekliyor olabilir."

Uzaylı başını iki yana salladı. "Bunu yapmayacağından eminim. Bu riski alırım, eğer almamı istersen..."

"Hayır," dedi Enoch ve bunu öyle sakince söyledi ki kendi bile şaşırdı. "Hayır, yüzleşmen gereken bir şey varsa yüzleşirsin. Bunu savaşta öğrendim."

"Üstesinden geleceksin," dedi uzaylı. "Bu işin üstesinden çok iyi geleceksin hem de. Seni yanlış değerlendirmemişim, gurur duydum."

"Yanlış değerlendirmemiş misin?"

"Buraya hazırlıksız geldiğimi düşünmüyorsun herhalde? Seni tanıyorum, Enoch. Senin kendini tanıdığın kadar hem de. Hatta belki daha bile fazla."

"Adımı biliyorsun demek?"

"Tabii ki biliyorum."

"Peki, güzel," dedi Enoch. "Senin adın ne peki?"

"Büyük bir utanca kapıldım," dedi uzaylı ona. "Böyle bir adım yok çünkü. Irkımın amaçlarına uygun bir kimliğim var elbette ama dilin şekillendirebileceği bir şey değil."

Birdenbire nedense top mermileri üzerlerinden geçer, neredeyse beş kilometre ötelerinde hattın üzerinde yükselen barut dumanında tüfekler hırıldayıp çatırdarken, bir elinde sopa diğerinde çakıyla bir çitin tepesine oturmuş duran kambur siluet geldi Enoch'un gözünün önüne.

"O hâlde bir isme ihtiyacın var," demişti. "Ulysses diyeceğim sana. Bir şekilde hitap etmeliyim sonuçta."

"Uygun," demişti bu tuhaf varlık. "Neden Ulysses ismini seçtiğini sorabilir miyim?"

"Çünkü ırkımın sahip olduğu yüce insanlardan birinin adı," demişti Enoch.

Delilikti tabii bu, zira ikisi arasında çite oturmuş çakısıyla ahşap yontan o kambur birlik generaliyle verandada duran bu canlı arasında hiçbir benzerlik yoktu.

"Bunu seçtiğine sevindim," demişti Ulysses, verandada dururken. "Onurlu, soylu bir ses gibi geliyor kulağıma ve aramızda kalsın, bu adı taşımaktan memnun olacağım. Ben de sana Enoch diyeceğim, birbirlerine isimleriyle hitap eden arkadaşlar gibi çünkü hayatının çoğu zamanında birlikte çalışacağız."

Şimdi her şey netleşmeye başlamıştı ve düşüncesi bile sersemleticiydi. Belki de bu kadar zaman vurmaması, her şeyi bir anda idrak edemeyecek kadar afallamış olması iyi olmuştu, diye düşünmüştü Enoch.

"Belki de," demişti Enoch, aklına üşüşmeye başlayan, hız-

la kalabalıklaşan düşüncelerin yarattığı farkındalıkla savaşarak, "sana bir şeyler ikram etsem iyi olur. Kahve pişirebilirim mesela..."

"Kahve," deyip ince dudaklarını şapırdatmıştı Ulysses. "Kahven var mı?"

"Büyük bir demlikte yapayım. Yumurta da pişiririm ki iyice bastırsın..."

"Nefis," demişti Ulysses. "Gittiğim tüm gezegenlerde içtiğim tüm içecekler arasında kahve en güzeli."

Mutfağa gitmişler, Enoch ocaktaki kömürleri karıştırıp içine yeni odun yerleştirmişti. Demliği lavaboya koymuş, su kovasından içine kepçeyle biraz su doldurmuş ardından kaynatmaya başlamıştı. Kilerden birkaç yumurta, mahzenden de jambon almıştı.

Ulysses mutfak sandalyesinde dimdik oturmuş onun çalışmasını izliyordu.

"Domuz ve yumurta yiyor musun?" diye sormuştu Enoch.

"Her şeyi yiyorum," demişti Ulysses. "Irkım en uyum sağlayan ırktır. O yüzden bu gezegene ben gönderildim, şey olarak, siz ne diyordunuz, görücü müydü?"

"Gözcü," diye önerdi Enoch.

"Evet, gözcü."

Konuşması rahat biri, diye düşünmüştü Enoch. Başka bir insan gibiydi işte, gerçi Tanrı biliyordu ya, pek insana benzer bir yanı yoktu.

"Burada, bu evde çok çok uzun yıllar yaşadın," demişti Ulysses. "Burayı seviyorsun."

"Doğduğumdan beri yuvamdı burası," demişti Enoch. "Neredeyse dört yıl boyunca yoktum ama her zaman yuvam olarak kaldı."

"Ben de yuvama dönmekten çok mutlu olacağım," demişti Ulysses ona. "Çok uzun zamandır gitmedim. Böylesine bir görev her zaman uzun sürüyor."

Enoch jambonu kesmek için kullandığı bıçağı kenara koyup kendini sandalyeye bırakıvermişti. Karşısında oturan Ulysses'e bakmıştı.

"Sen?" diye sormuştu. "Sen yuvana mı döneceksin?"

"Elbette," demişti Ulysses. "İşim neredeyse bitmek üzere. Benim de bir evim var. Olmadığını mı düşünmüştün?"

"Bilmiyorum," demişti Enoch güçsüzce. "Düşünmemiştim."

Sebebin gerçekten bu olduğunu biliyordu: Böylesine bir canlıyla yuva gibi bir şeyin bağlantısı olabileceği aklına bile gelmemişti. Çünkü yuva denen yere sahip olanlar yalnızca insanlardı.

"Bir gün sana evimden bahsedeceğim," demişti Ulysses. "Belki bir gün beni ziyaret bile edersin."

"Yıldızlardaki evini," demişti Enoch.

"Şu an sana tuhaf geliyor," diye açıklamıştı Ulysses. "Bu fikre alışman biraz zaman alacak. Ama bizi, hepimizi tanımaya başladıkça anlayacaksın. Umarım bizi seversin. Kötü canlılar değiliz gerçekten. Onca türümüzden hiçbiri değil."

Yıldızlar uzayın yalnızlığında bir yerlerdeler, diye düşünmüştü Enoch ve ne kadar uzakta olduklarını, ne olduklarını ya da neden var olduklarını tahmin bile edemezdi. Başka bir dünyaydı bu; hayır, yanlış söylemişti; başka *birçok* dünyaydı bu. Irklar vardı orada, çok fazla ırk vardı hatta; her farklı yıldızın farklı türden ırkları vardı belki de. Ve şimdi onlardan biri bu mutfakta oturmuş kahvenin kaynamasını, jambonla yumurtaların kızarmasını bekliyordu.

"Neden ama?" diye sormuştu. "Neden?"

"Çünkü bizler seyahat eden ırklarız. Burada bir seyahat istasyonuna ihtiyacımız var. Bu evi bir istasyona dönüştürmek, senin de istasyondan sorumlu olmanı istiyoruz."

"Bu evi mi?"

"Bir istasyon inşa edemeyiz çünkü o zaman insanlar bunu kimin inşa ettiğini ve ne için kullanacağını merak eder. Var

olan bir yapıyı kullanıp onu ihtiyaçlarımıza göre değiştirmek zorundayız. Ama yalnızca içini. Dışı olduğu gibi kalacak, görünüşte yani. Bu konuda soru sorulmaması gerekiyor çünkü. Ayrıca..."

"Seyahat derken..."

"Yıldızlararası," demişti Ulysses. "Bunun düşüncesinden bile hızlı bir seyahat. Bir göz kırpışından bile hızlı. Sizin makine diyeceğiniz türden bir şey kullanılıyor bunun için ama makine değil aslında, yani sizin aklınıza gelen türden bir makine değil."

"Affedersin ama," dedi Enoch kafası karışmış hâlde, "bu kulağa imkânsız geliyor."

"Millville'e giden demiryolunun açıldığı zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet, hatırlıyorum. Çocuktum daha."

"Şöyle düşün o hâlde. Bu da bir demiryolu gibi aslında; Dünya bir kasaba, bu ev de bu yeni, farklı demiryolu için istasyon olarak kullanılacak. Tek fark, Dünya'da sen hariç kimse bu demiryolunun varlığını bilmeyecek. Çünkü burası yalnızca bir dinlenme ve makas değiştirme noktası olacak. Dünya'daki kimse bu demiryolunda seyahat etmek için bilet alamayacak."

Elbette böyle anlatıldığında son derece basit geliyordu kulağa ama Enoch bunun hiç de basit bir konu olmadığının farkındaydı.

"Uzayda tren vagonları mı yani?" diye sormuştu.

"Tren vagonu değil," demişti Ulysses. "Başka bir şey. Sana nasıl anlatabilirim bilmiyorum..."

"Belki de başkasını seçmelisindir. Anlayabilecek birini."

"Bu gezegen üzerinde bunu anlayabilecek kimse yok. Hayır, Enoch, sen de herhangi biri kadar iyi yaparsın bu işi. Hatta birçok konuda daha bile iyi yaparsın."

"Ama..."

"Sorun ne, Enoch?"

"Yok bir şey," demişti Enoch.

Çünkü şimdi basamaklarda oturmuş ne kadar yalnız olduğunu, yeni bir başlangıçtan kaçamayacağını, sıfırdan başlayıp hayatını yeniden kurması gerekebileceğini düşünmüş olduğunu anımsamıştı.

Ve işte şimdi, birdenbire çıkmıştı o yeni başlangıç karşısına, üstelik deli bir ânında bile hayal edemeyeceği kadar şaşırtıcı ve korkutucuydu.

11

Enoch mesajı dosyalayıp yanıtını gönderdi.

NO. 406302 ALINDI. KAHVE ATEŞTE. ENOCH.

Makineyi temizleyip çıkmadan önce hazırlamış olduğu No. 3 likit deposuna gitti. Sıcaklığı ve çözelti seviyesini kontrol edip deponun güvenli bir şekilde cisimleştiriciye göre konumlandırıldığından yeniden emin oldu.

Ardından diğer cisimleştiriciye, köşede duran resmi ve acil durum cisimleştiricisine gitti ve onu da yakından kontrol etti. Her zamanki gibi her şey yolundaydı. Hep yolunda olurdu zaten ama Ulysses'in her ziyaretinden önce Enoch bunları mutlaka kontrol ederdi. Bir sorun çıksa Galaktik Merkez'e bir acil durum mesajı göndermekten başka yapabileceği bir şey yoktu. O durumda da birisi normal cisimleştiriciyi kullanarak gelir, sorunu hallederdi.

Çünkü resmi ve acil durum cisimleştiricisi tam da adının belirttiği şeyi yapıyordu. Yalnızca Galaktik Merkez çalışanlarının resmi ziyaretlerinde ya da muhtemel acil durumlarda kullanılıyordu, ayrıca işletimi de tamamen yerel istasyonun dışından yürütülüyordu.

Bu ve daha birçok istasyonun denetleyicisi olan Ulysses,

resmi cisimleştiriciyi istediği zaman, önceden haber vermeden kullanabilirdi aslında. Ama istasyona geldiği onca yıl boyunca hiçbir zaman geldiğini haber veren bir mesaj göndermeyi ihmal etmemişti ki bu da Enoch'un biraz da gururla anımsadığı bir şeydi. Bunun, o büyük galaktik ağ içerisindeki tüm istasyonlara gösterilen bir incelik olmayabileceğinin farkındaydı çünkü, gerçi benzer bir muameleyi gören başka istasyonlar da vardı tabii.

Bu gece Ulysses'e, istasyonun gözetlendiğinden bahsetsem iyi olur, diye düşündü. Daha önce bahsetmiş olmalıydı belki de ama insan ırkının galaktik bir üs için sorun teşkil edebileceğini itiraf etme konusunda gönülsüzdü.

Dünya insanlarını iyi ve makul varlıklar olarak sunma takıntısının umutsuz vaka olduğunu düşündü. Çünkü çoğu konuda ne iyi ne de makullerdi; belki de henüz yeterince büyümemiş oldukları içindi bu. Zeki, atik, bazen merhametli ve hatta anlayışlıydılar ama başka birçok konuda üzücü bir şekilde başarısızlardı.

Ama şansları olsa, diye düşündü Enoch, bir rahata erebilseler, uzayda nelerin olduğu söylense mesela onlara, işte o zaman kendilerine hâkim olur, kendilerini kanıtlarlardı ve zamanla, yıldız halklarının o yüce kardeşliğine kabul edilebilirlerdi.

Bir kere kabul edildiler mi de değerlerini kanıtlar, paylarına düşenin altından kalkarlardı çünkü hâlâ genç bir ırktılar ve enerji dolulardı – hatta bazen fazla enerji dolu oldukları bile söylenebilirdi.

Enoch başını iki yana salladı, odanın öte yanındaki masasına gidip oturdu. Önünde duran posta öbeğini çekip Winslowe'un onları birbirine bağlamak için kullandığı ipi çıkardı.

İçlerinde günlük gazeteler, haftalık haber gazeteleri, – Doğa ve Bilim olmak üzere – iki dergi, bir de mektup vardı.

Gazetelerle dergileri bir kenara itip mektubu aldı. Bir uçak postası olduğunu gördü; Londra pulluydu ve gönderenin adre-

sinde yazan isim kendisine yabancı birine aitti. Neden tanımadığı birinin kendisine Londralardan yazdığını merak etti. Gerçi, diye düşündü, Londra'dan yazan, hatta herhangi bir yerden yazan herhangi biri ona yabancı olurdu zaten; ne Londra'da ne de dünyanın herhangi bir yerinde birilerini tanıyordu.

Posta zarfını yırttı, mektubu önüne koydu ve ışık yazıların üzerine düşsün diye masa lambasını yanına çekti.

Sayın beyefendi [yazıyordu], *sizin için bir yabancı olduğumu tahmin ediyorum. Ben, uzun yıllardır abonesi olduğunuz İngiliz dergisi Doğa'nın editörlerinden biriyim. Derginin antetli kâğıdını kullanmadım çünkü bu kişisel ve gayriresmî bir mektup, hatta üslubu da pek yerinde olmayabilir.*

Belki bunu bilmek isteyebilirsiniz, siz bizim en eski abonemizsiniz. Seksen yılı aşkın süredir abone listemizde bulunuyorsunuz.

Bunun beni ilgilendirmesinin uygun olmadığını bilmekle birlikte, bunca zaman yayınımıza bizzat sizin mi abone olduğunuzu merak ediyorum. Yoksa babanız ya da bir yakınınız esas aboneydi ve siz, onların anısına aboneliği devam mı ettiriyorsunuz?

Bu ilgimin yersiz ve mazeretsiz bir meraka sebebiyet verdiği şüphesiz ve siz, beyefendi, bu sorgumu göz ardı etmeye karar verirseniz bu elbette hakkınızdır ve makuldür de. Ne var ki bir sakınca yoksa, cevabınız çok makbule geçer.

Kendimi açıklamam gerekirse, yayınımızla o kadar uzun süredir ilgileniyorum ki onu seksen yılı aşkın süredir takip etmeye değer bulan birilerinin olması bana gurur veriyor. Çok fazla yayının herhangi birinin hayatında bu kadar uzun zaman önem arz etmekle övünebileceğini sanmıyorum.

Size en derin hürmetlerimi sunarım efendim.

Saygılarımla.

Sonunda da imzası vardı.

Enoch mektubu önünden itti.

İşte yine aynı şey, diye düşündü. Ne kadar sağduyulu, kibar ve muhtemelen tehlike arz etmeyen biri de olsa, o da başka bir gözcüydü işte.

Onu fark eden, aynı adamın seksen yıldan fazla süre boyunca bir dergiye abone olmasından keskin bir merak duyan biriydi.

Yıllar geçtikçe bu insanlar artacaktı. Endişelenmesi gereken yalnızca istasyonun dışına kamp kurmuş gözcüler değil, başka insanlardı da. Bir insan kendini elinden geldiğince arka planda tutsa bile yine de saklanamıyordu. Er ya da geç dünya onu yakalayacak, kapısına yığılacak, neden saklandığını öğrenmeye can atacaktı.

Daha fazla zaman ummanın anlamsız olduğunu biliyordu. Dünya yaklaşıyordu artık.

Neden beni yalnız bırakamıyorlar ki, diye düşündü. Durumu onlara açıklayabilse belki de onu rahat bırakırlardı. Ama açıklayamazdı işte. Hem açıklayabilse bile yine de etrafına üşüşecekler çıkardı aralarından.

Odanın öte tarafındaki cisimleştirici bipleyip dikkatini çekince Enoch hızla arkasına döndü.

Thuban gelmişti. Depoda gölgeli, yuvarlak bir kütleydi ve üzerinde, çözeltinin içinde ağır ağır dönen, küp şeklinde bir şey vardı.

Valiz mi acaba, diye merak etti Enoch. Ama mesajda valizsiz olduğu yazıyordu.

Daha odada koşarken bile tıklama sesi ona ulaştı; Thuban kendisiyle konuşuyordu.

"Sana sunum," dedi tıklama sesi. "Ölü bitki."

Enoch sıvının içinde yüzen küpe baktı.

"Al," diye tıkladı Thuban. "Sana getirdim."

Parmaklarıyla deponun cam kenarına vurarak cevabını

beceriksizce tıklattı Enoch: "Teşekkürler, yüce efendi." Bunu yaparken de bu yuvarlak kütleye doğru şekilde hitap edip etmediğini merak etti. İnsan görgü kurallarının bu kısmında fena bocalayabiliyor diye düşündü. Bu varlıklardan bazılarına gösterişli bir dille hitap etmek gerekiyordu (ki o durumlarda da gösteriş seviyesi değişebiliyordu), ötekilerleyse en basit, en dobra tabirlerle konuşulabiliyordu.

Depoya uzandı, küpü alınca ağır bir odun parçası olduğunu gördü; abanoz gibi siyahtı ve öyle pürüzsüzdü ki taşa benziyordu. Winslowe'u dinlemekten kendisinin de odunların estetiğini değerlendirmede ustalaştığını düşünüp içten içe güldü.

Odunu yere koyup yeniden depoya döndü.

"Onunla ne yaptığını söylemende bir sakınca olur mu?" diye tıkladı Thuban. "Bizim için işe yaramaz."

Enoch tereddüt etti, hafızasını çaresizce yokluyordu. "Oymak" kelimesinin kodu neydi acaba?

"Evet?" diye sordu Thuban.

"Beni mazur görün, yüce efendi. Bu dili sık kullanmıyorum. Çok akıcı değilim."

"Lütfen 'yüce efendi' deme. Sıradan bir varlığım ben."

"Şekillendiriyoruz," diye tıkladı Enoch. "Başka şekle. Görsel bir varlık mısınız? Size bir örnek gösterebilirdim."

"Görsel değilim," dedi Thuban. "Birçok şeyim ama görsel değilim."

Geldiğinde bir küreydi, şimdi ise yassılaşmaya başlıyordu.

"İki ayaklı varlıksın sen," diye tıkladı Thuban.

"Öyleyim, evet."

"Gezegenin, katı gezegen mi?"

Katı mı, diye düşündü Enoch. Ah, tabii ya, sıvıya karşıt katı yani.

"Bir çeyreği katı," diye tıkladı. "Gerisi sıvı."

"Benimki neredeyse hep sıvı. Yalnızca az katı. Çok huzurlu bir dünya."

"Bir şey sormak istiyorum size," diye tıkladı Enoch.

"Sor," dedi canlı.

"Siz matematikçisiniz. Tüm ırkınız yani."

"Evet," dedi canlı. "Harika eğlence. Zihni meşgul ediyor."

"Kullandığınız bir şey değil mi yani?"

"Ah, evet, bir zamanlar kullandık. Ama artık gerek değil. Bütün kullanmamız gerekeni aldık, uzun zaman önce. Şimdi eğlence."

"Numaralamalı kayıt sisteminizi duydum."

"Çok farklı," diye tıkladı Thuban. "Daha iyi kavram."

"Bana anlatabilir misiniz?"

"Polaris VII halkındaki numaralama sistemini biliyor musun?"

"Hayır, bilmiyorum," diye tıkladı Enoch.

"O zaman bizimkini anlatmam işe yaramaz. Önce Polaris'i bilmen gerek."

Bu kadardı demek, diye düşündü Enoch. Bilebilirdi yani. Galakside o kadar çok bilgi vardı ve o, o kadar azını biliyor, bildiği o azıcık şeyin de o kadar azını anlıyordu ki.

Dünya üzerinde bunu anlayabilecek insanlar vardı. Onun bildiği azıcık şeyi öğrenebilmek için hayatları hariç her şeyi verebilecek, üstelik bu bilgiyi de kullanabilecek insanlar vardı.

Yıldızların arasında devasa bir bilgi yığını vardı; kimisi insanlığın bildiklerinin bir uzantısıydı, kimi insanların henüz aklına bile gelmeyen konularla ilgiliydi ve henüz insanın hayal dahi edemediği şekillerde ve amaçlarda kullanılıyordu. Tek başına bırakılsa hiçbir zaman da hayal edemezdi zaten.

Bir yüz yıl daha, diye düşündü Enoch. Bir yüz yılda daha ne çok şey öğrenirdi acaba? Bin yılda ya da?

"Şimdi dinleniyorum," dedi Thuban. "Seninle konuşmak güzeldi."

12

Enoch deponun önünden çekilip yerdeki kütüğü aldı. Üzerinden süzülen küçük bir sıvı tabakası zeminde parlıyordu.

Kütüğü odunun öte yanındaki pencerelerden birinin önüne götürüp inceledi. Ağır, siyah, ince ve pürüzsüzdü, bir köşesinde de hâlâ küçük bir ağaç kabuğu parçası duruyordu. Kesilip getirilmişti. Birisi onu kesip Thuban'ın dinlendiği depoya sığabilecek şekle getirmişti yani.

Bir iki gün önce, günlük gazetelerden birinde okuduğu bir makaleyi anımsadı; bir biliminsanı sıvı bir dünyada hiçbir yüce zekânın gelişemeyeceği iddiasında bulunmuştu.

Ama bu biliminsanı yanılıyordu çünkü Thuban ırkı böyle gelişmişti ayrıca galaktik kardeşlik üyeleri arasında başka sıvı dünyalar da vardı. Bir gün galaktik kültürden haberdar olurlarsa insanların öğrenmenin yanı sıra unutması da gereken çok fazla şey bulunduğunu düşündü Enoch.

Işık hızı sınırı gibi mesela.

Çünkü hiçbir şey ışık hızından daha hızlı hareket edemiyor olsaydı galaktik taşıma sistemi de imkânsız olurdu.

Tabii ışık hızını temel sınır olarak aldığı için insanları suçlamamalı, diye hatırlattı kendine. Sonuçta önermelerini üzerine temellendireceği verileri yalnızca gözlemlerinden alabiliyor insan – ve diğer tüm canlılar, elbette. Ve insan bi-

limi de şu ana kadar ışık hızından daha hızlı hareket eden hiçbir şey bulamadığına göre, hiçbir şeyin ondan daha hızlı hareket edemediği ya da etmemiş olduğu varsayımı da doğruydu. Fakat yalnızca bir varsayım olarak doğruydu işte, başka bir şey olarak değil.

Çünkü canlıları yıldızlardan yıldızlara taşıyan itki modelleri, mesafe ne olursa olsun neredeyse anlıktı.

Durup bunun üzerine düşündü ve bir insanın buna inanmasının hâlâ zor geldiğini itiraf etti kendi kendine.

Depoda dinlenen canlı birkaç dakika önce başka bir istasyondaki başka bir depoda yatıyordu, derken cisimleştirici onun bir modelini çıkarmıştı; yalnızca bedeninin değil ama, yaşama gücünün, ona hayat veren şeyin de modelini çıkarmıştı. Derken bu itki modeli neredeyse bir an içinde uzay boşluğunu aşıp bu istasyonun alıcısına gelmiş, orada da bu model kullanılarak, şimdi yüzlerce ışık yılı ötede ölü vaziyette yatan canlının bedeni, zihni, hafızası ve hayatı kopyalanmıştı. Yeni beden, yeni zihin ve hafıza ve hayat kısacık bir an içinde bu depoda cisimlenmişti; yepyeni bir varlıktı bu aslında ama tamamen eskisinin aynısıydı, öyle ki kimliği ve (düşüncesi bile yalnızca anlık olarak sekteye uğramış) bilinci aynı şekilde sürüyordu yani ne açıdan bakılırsa bakılsın bu aslında aynı varlıktı.

İtki modellerinin de sınırlamaları vardı elbette fakat bunun hızla hiçbir ilgisi yoktu çünkü modeller bütün galaksiyi minicik bir gecikme payıyla aşabiliyordu. Ne var ki modeller, bazı şartlar altında parçalanabildiği için çok fazla istasyon bulunması gerekiyordu - binlerce hatta. Toz ya da gaz bulutlarının veya yüksek iyonlaşma seviyelerinin modelleri bozduğu anlaşılmıştı bu yüzden de galaksinin bu şartların görüldüğü bölgelerinde istasyonlar arasındaki mesafe sıçrayışları, modelin özgün kalması için büyük ölçüde azaltılmıştı. Yani bazı bölgelerde, bozulmalara sebep olan gaz ya da tozların

yüksek yoğunlukta bulunmasından ötürü yolun uzatılması gerekiyordu.

Enoch şu an depoda dinlenen canlının yolculuğu süresince kaç farklı istasyonda kaç ölü bedenini bıraktığını düşündü; birkaç saat içinde bu canlının modeli, itki dalgalarıyla birlikte yeniden gönderildiği zaman bu beden de burada ölü vaziyette kalacaktı.

Yıldızlar boyunca geride bırakılmış, ölümden bir iz, diye düşündü Enoch ve her biri asitle yıkanıp derinlerdeki depolara yollanacak ama canlının kendisi yaşamaya devam edecek, yolculuğunun amacını gerçekleştirmek için son durağına varana kadar ilerleyecekti.

Bu amaçları merak ediyordu Enoch; uzay boyunca dağılmış istasyonlardan geçen bunca canlının amaçları neydi acaba? Yolcularla sohbet ettiği sırada ona amaçlarını söyledikleri olmuştu birkaç kere ama çoğunda amaçlarını hiçbir zaman öğrenememişti – öğrenmeye hakkı da yoktu zaten. Çünkü o yalnızca bekçiydi.

Ev sahibi benim, diye düşündü ama bu da her zaman için geçerli olmuyordu çünkü ev sahibine ihtiyaç duymayan birçok canlı vardı. Yine de istasyonun işleyişini izleyen, işlemesini sağlayan, onu yolcular için hazır hâle getiren ve vakti gelince onları yeniden yola çıkaran oydu sonuçta. Ayrıca olur da ihtiyaç duyarlarsa ufak tefek görevleri ve incelikleri de o yerine getiriyordu.

Yeniden kütüğe bakıp Winslowe'un bunu görünce ne kadar memnun olacağını düşündü. Bunun kadar siyah ve pürüzsüz bir ahşaba çok nadir rastlanırdı.

Heykellerini oyduğu o ahşapların onlarca ışık yılı uzaktaki bilinmeyen gezegenlerde büyüdüğünü bilse Winslowe ne düşünürdü acaba, diye merak etti. Bu ahşapların nereden geldiğini, arkadaşının onları nasıl elde ettiğini Winslowe birçok kere merak etmiş olmalıydı elbette. Ama hiçbir zaman

sormamıştı. Her gün kendisiyle buluşmak için posta kutusuna gelen bu adamda bir tuhaflık olduğunun da tabii ki farkındaydı. Ama bu konuda da hiçbir şey sormamıştı.

Arkadaşlık bu işte, diye düşündü Enoch.

Elinde tuttuğu bu ahşap parçası da arkadaşlığın bir kanıtıydı – galaksinin merkezinden çok uzaklardaki sarmal kollardan birinde kalmış bütün küçük, ıssız istasyonların alçakgönüllü bekçileri için yıldızların sunduğu bir arkadaşlıktı bu.

Anlaşılan, söz konusu bekçinin egzotik ahşaplar topladığı bilgisi, yıllar ve uzay boyunca yayılmıştı bu yüzden de kendisine kütük parçaları gelmeye başlamıştı. Üstelik yalnızca arkadaşı olduğunu düşündüğü ırklardan da değil, şu an depoda dinlenen şekilsiz kütle gibi kendisine tamamen yabancı olanlardan da.

Kütüğü masanın üzerine koyup buzdolabına gitti. İçinden, Winslowe'un ona birkaç gün önce aldığı eski peynirden kalınca bir dilim, bir de bir gün önce Sirrah X'ten bir yolcunun getirdiği küçük meyve paketini çıkardı.

"Analiz edildi," demişti canlı ona, "zarar gelmeden yiyebilirsin. Metabolizmana dert olmayacak. Belki yemişsin önceden? Yemedin mi? Üzgünüm. Çok lezzetli bu. Bir sonraki sefer seversen daha fazla getiririm."

Buzdolabının yanındaki dolaptan küçük, ince bir ekmek dilimi aldı; Galaktik Merkez'in kendisine düzenli olarak sağladığı erzağın bir parçasıydı bu. Dünya'dakilere hiç benzemeyen bir tahıldan yapılmıştı ve hafif uzaylı baharatı aromasının yanı sıra bariz bir fındık tadı vardı.

Yiyecekleri mutfak masası dediği masanın üzerine koydu ama ortada mutfak diye bir şey yoktu aslında. Ardından kahve cezvesini ocağa koyup masasına geri döndü.

Mektup hâlâ açık vaziyette orada duruyordu, onu katlayıp bir çekmeceye kaldırdı.

Dergilerin kahverengi kaplarını söküp hepsini bir deste

hâline getirdi. Sonra bu destenin içinden New York *Times*'ı seçip okumak üzere en sevdiği koltuğuna gitti.

YENİ BARIŞ KONFERANSI ÜZERİNE UZLAŞILDI

yazıyordu manşette.

Kriz belki bir aydan daha uzun zamandır kızışıyordu zaten; dünyayı yıllardır diken üstünde tutan uzun bir krizler serisinin en sonuncusuydu. En kötüsü de, diye düşündü Enoch, bunların çoğunun bilerek çıkarılmış krizler olmasıydı; taraflardan biri İkinci Dünya Savaşı'nın sonundan bu yana süren güç siyaseti adlı amansız satranç oyununda üstünlük sağlamak için tezgâhlıyordu bunları.

Times'ta konferansla ilgili yazılan makalelerin çaresiz, hatta neredeyse kaderci bir havası vardı; sanki makale yazarları, hatta belki de diplomatlar ve işin içinde olan diğer herkes, konferansın aslında hiçbir işe yaramayacağının farkındaydı – belki de krizi daha da derinleştirmek hariç tabii.

> *Başkentteki izleyiciler* [yazmıştı *Times*'ın Washington bürosu çalışanlarından biri] *buna benzer konferansların geçmişte sorunlara yönelik bir hesaplaşmanın geciktirilmesi ya da bir anlaşma olasılığının hızlandırılması konusunda sağladığı yararı bu konferansın da sağlayabileceği konusunda ikna olmuş değil. Birçok alanda, konferansın tam aksine anlaşmazlık alevini körükleyeceği ve uzlaşmayı mümkün kılabilecek herhangi bir yol da açamayacağı konusundaki endişeler ortada. Bir konferansın genelde gerçeklerin ve argümanların aklıselim şekilde tartılması için zaman ve mekân sağlaması beklenir, ne var ki bu konferansın talep edilmesinde de bunların söz konusu olduğunu düşünen kişi çok az.*

Kahve cezvesi fokurduyordu; Enoch gazeteyi fırlatıp ocağa koştuğu gibi cezveyi kaptı. Dolaptan da bir fincan alıp masaya gitti.

Yemeye başlamadan önce masaya döndü, bir çekmeceyi açıp çizelgesini çıkardı ve masaya yaydı. Yine ne kadarının geçerli olduğunu merak etti; bazı kısımları bazı zamanlarda anlamlı geliyordu aslında.

Bu çizelgeyi Miraz istatistik kuramını temel alarak oluşturmuştu ve konusunun doğası gereğince, bazı değerlerin yerine kendi istediği değerleri koymak için faktörlerden bazılarını değiştirmek zorunda kalmıştı. Şimdi de, bininci defa bir yerlerde bir yanlış yapıp yapmadığını düşünüyordu. Bir şeyleri eleyip değiştirmesi, sistemin geçerliliğini mi mahvetmişti acaba? Ve öyleyse, bu geçerliliği geri kazanmak için hataları nasıl düzeltebilirdi?

Faktörler şunlar, diye düşünüyordu: Dünya'daki doğum oranı ve toplam nüfus, ölüm oranı, para birimlerinin değerleri, genel geçim masrafları, ibadet yerlerine katılım, tıbbi ilerlemeler, teknolojik gelişmeler, sanayi endeksleri, iş piyasası, dünya ticaret yönelimleri - ve tabii başta pek de alakalı gelmeyen başkaları: sanat eserlerinin mezat fiyatları, tatil tercihleri ve yönelimleri, taşıma hızı, akıl hastalıklarının ortaya çıkma sıklığı gibi.

Mizar matematikçilerinin geliştirdiği istatistiksel yöntemin, doğru uygulandığı sürece her yerde, her şey için kullanılabileceğini biliyordu. Ama uzaydaki başka bir gezegenin durumunu, Dünya'daki duruma uyarlamak için bu sistemde bazı değişiklikler yapması gerekmişti; peki bu değişikliklerin sonunda da sistem hâlâ geçerli olabilir miydi?

Çizelgeye bakarken tüyleri ürperdi. Çünkü hiçbir hata yapmadıysa, her şeyi doğru uyguladıysa, yaptığı çevirimler kavramı herhangi bir şekilde bozmadıysa bu, Dünya'nın bü-

yük bir savaşa, nükleer yıkımın katliamına doğru ilerlediği anlamına geliyordu.

Çizelgenin kenarlarını bırakınca çizelge kendi kendine kıvrılıp bir silindir oldu.

Sirrah canlısının kendisine getirdiği meyvelere uzandı, birini alıp ısırdı. Meyveyi dilinin üzerinde yuvarlayıp lezzetinin tadını çıkardı. O tuhaf, kuşa benzer varlığın temin ettiği kadar güzel olduğuna karar verdi.

Mizar kuramına dayanarak çıkardığı çizelgenin, bütün savaşları sona erdirmenin olmasa bile barışı korumanın bir yolunu göstereceğine dair umut beslediği bir zaman olduğunu hatırladı. Ama çizelge hiçbir zaman barışa giden bir yolun izlerini taşımamıştı. Kaçınılmaz şekilde, usanmadan hep savaşa giden yolu izlemişti.

Dünya halkının daha kaç savaşa dayanabileceğini düşündü Enoch.

Buna kimse cevap veremezdi elbette ama belki de yalnızca bir savaşlık canı kalmıştı. Çünkü yaklaşan mücadelede kullanılacak silahlar henüz hiç denenmemişti ve kimse bu silahların ortaya çıkaracağı sonuçları gerçek anlamda test etmeye yanaşamamıştı bile.

İnsanların ellerindeki silahlarla birbirleriyle yüzleştiği savaşlar yeterince kötüydü zaten ama şu anki savaşta yıkım roketleri bütün bir şehri yutmak üzere gökyüzünde uçacaktı, üstelik yalnızca askeri toplulukları değil, tüm nüfusu hedef alacaklardı.

Yeniden çizelgeye uzanmıştı ki elini geri çekti. Onu daha fazla incelemenin anlamı yoktu. Her şeyini ezbere biliyordu zaten. Hiç umut yoktu içinde. Kıyamete kadar üzerine çalışıp kafa da yorsa en ufak bir kısmı bile değişmeyecekti. Hiç mi hiç yoktu umut. Dünya yeniden şimşeklerle sarsılıyor, öfke ve çaresizliğin o kör eden kırmızı dumanı arasında savaşa doğru yol alıyordu.

Yemeye devam etti; meyvenin tadı ilk ısırdığındakinden çok daha güzeldi şimdi. "Bir dahaki sefere," demişti o canlı, "daha fazla getiririm sana." Ama bir dahaki sefer çok uzakta olabilirdi, hatta belki de bir daha hiç gelmezdi. Buradan yalnızca bir kere geçen çok fazla canlı olmuştu çünkü, ama bazılarıysa neredeyse her hafta geliyordu; eski, düzenli yolculardı bunlar ve Enoch'la yakın arkadaş olmuşlardı.

Hatta bir de yıllar önce küçük bir Hazer grubunun bu masada oturup saatlerce sohbet etmek için istasyonda özellikle uzun konaklamalar ayarladığını, sanki pikniğe geliyorlarmış gibi yiyecek içeceklerle dolu sepetlerle geldiklerini hatırladı.

Ama birden gelmeyi kesmişler, onlardan herhangi birini son görüşünün üzerinden de yıllar geçmişti. Bu, Enoch'u üzen bir şeydi çünkü sahip olduğu en iyi arkadaşlar onlardı.

Bir fincan kahve daha içti, sandalyesinde öylece oturup Hazer ekibinin geldiği o eski güzel günleri düşündü.

Minicik bir hışırtı duyunca hemen başını kaldırdı ve kadını 1860'ların o ciddi, tarlatanlı eteği içinde, koltukta otururken gördü.

"Mary!" dedi şaşkınlık içinde ayağa fırlarken.

O çok özel ifadesiyle adama gülümsüyordu; hiçbir kadının olmadığı kadar güzel olduğunu düşündü Enoch.

"Mary," dedi yeniden, "seni burada görmek ne güzel."

Ve şimdi, Birlik mavisi üniforması içinde, belinde kılıcı ve kapkara bıyıklarıyla, arkadaşlarından bir başkası şömineye yaslanmış duruyordu.

"Selam Enoch," dedi David Ransome. "Rahatsızlık vermiyoruzdur umarım."

"Asla," dedi Enoch adama. "İki arkadaşımın rahatsızlık vermesi mümkün olabilir mi?"

Masanın yanında duruyordu ve işte geçmiş, onu hiç terk etmeyen o güzel, huzurlu geçmiş, o gül kokulu, kaygısız geçmiş yine yanındaydı.

Uzaklarda bir yerlerde, çocuklar savaşa yürürken çalan flütlerin, davulların ve muharebe koşumlarının tıngırtısı duyuluyor; miralay o kapkara atının üzerinde, baştan aşağı üniforma içinde haşmetle oturuyor; askeri bayraklar haziran melteminde dalgalanıyordu.

Odanın öteki ucundaki koltuğa yürüdü, Mary'ye hafifçe eğilerek selam verdi.

"İzninizle, hanımefendi," dedi.

"Buyurun," dedi kadın. "Şayet meşguldüyseniz..."

"Hiç değilim," dedi Enoch. "Gelirsiniz diye umuyordum hatta."

Koltuğa, kadının çok da yakınında olmayacak şekilde oturdu; onun, ellerini son derece resmi bir şekilde kucağında birleştirmiş olduğunu gördü. Uzanıp ellerini avuçlarının arasına almak, onları bir an için bile olsa tutmak istedi ama yapamayacağını biliyordu.

Çünkü kadın orada değildi aslında.

"Seni son gördüğümden beri neredeyse bir hafta oldu," dedi Mary. "Çalışman nasıl gidiyor, Enoch?"

Adam başını iki yana salladı. "Hâlâ sorunlar var. Gözcüler hâlâ dışarıdalar. Çizelge de savaşa işaret ediyor."

David şöminenin yanından ayrılıp odanın diğer ucuna geldi. Bir sandalyeye oturup kılıcını düzeltti.

"Bugünlerde savaşma şekilleri korkunç," dedi. "Bizim zamanımızdaki savaşlar gibi değil."

"Doğru," dedi Enoch. "Bizim zamanımızdaki savaşlar gibi değil. Bir savaş zaten yeterince kötüyken daha kötüsü de söz konusu; Dünya bir savaşa daha girerse halkımız sonsuza kadar olmasa bile yüzlerce yıl boyunca uzay kardeşliğinden menedilecek."

"Bu o kadar da kötü olmaz belki de," dedi David. "Uzaydakilere katılmaya hazır olmayabiliriz zaten."

"Belki de," diye itiraf etti Enoch. "Hazır olduğumuzdan

şüpheliyim ben de. Ama günün birinde olabilirdik. Ve bir savaşa daha girersek o gün daha da ötelenmiş olacak. Diğer ırklara katılabilmek için medeniyete ulaşmaya da çabalamak gerekiyor."

"Belki de hiç haberleri olmaz," dedi Mary. "Savaştan yani. Yalnızca bu istasyona geliyorlar sonuçta."

Enoch başını iki yana salladı. "Haberleri olur. Sanırım bizi izliyorlar. Hem gazeteleri de okuyorlar zaten."

"Senin abone olduğun gazeteleri mi?"

"Onları Ulysses için saklıyorum. Şu köşedeki yığını. Her gelişinde Galaktik Merkez'e götürüyor. Burada geçirdiği onca yıldan sonra Dünya'yla çok ilgileniyor. Ve o okuduktan sonra da bu dergilerin galaksinin başka köşelerine taşındığını düşünüyorum."

"Nerelere kadar dağıtım sağladıklarını bilseler o gazetelerin tanıtım ofisleri ne düşünürdü kimbilir," dedi David.

Bu fikir Enoch'u gülümsetti.

"Georgia'da bir gazete var, sloganları 'çiğ gibi kaplar tüm güneyi'. Galaksiye uygun bir kelime bulmaları gerekebilir."

"Uzay," dedi Mary hemen, "uzay gibi kaplar galaksiyi. Ne dersin?"

"Harika," dedi David.

"Zavallı Enoch," dedi Mary pişmanlıkla. "Sen sorunlarınla uğraşırken gelmiş şakalar yapıyoruz."

"Bu sorunları çözmek benim işim değil elbette," dedi Enoch ona. "Yalnızca endişeleniyorum işte. İstasyon içinde kaldığım sürece bir sorun da kalmıyor ortada aslında. Burada kapıları kapattın mı dünyanın sorunlarını da dışarıda bırakmış oluyorsun."

"Ama sen bunu yapamıyorsun."

"Hayır, yapamıyorum," dedi Enoch.

"Diğer ırkların bizi izlediği konusunda haklı olabilirsin sanırım," dedi David. "Belki de bir gün insan ırkını onlara

katılmaya davet etmek amacıyla izliyor olabilirler. Yoksa neden Dünya'da bir istasyon kurmak istesinler ki?"

"Ağlarını sürekli olarak genişletiyorlar," dedi Enoch. "Bu sarmal kola doğru uzanabilmek için bu güneş sisteminde bir istasyona ihtiyaçları vardı sadece."

"Evet, o konuda haklısın," dedi David, "ama Dünya'da olmak zorunda değildi sonuçta. Mars'ta bir istasyon kurup bekçi olarak bir uzaylı bulsalar da amaçlarına ulaşmış olurlardı zaten."

"Bunu ben de sık sık düşünüyorum," dedi Mary. "Dünya'da bir istasyon kurup bekçi olarak da bir Dünyalı bulmak istemişler. Bunun bir sebebi olmalı."

"Ben de olmasını ummuştum," dedi Enoch ona, "ama sanırım çok erken geldiler. İnsan ırkı için daha çok erken. Henüz büyümedik. Hâlâ çocuğuz."

"Çok yazık," dedi Mary. "Öyle çok şey öğrenebilirdik ki. Bizden çok fazla şey biliyorlar. Din kavramları mesela."

"Onun gerçekten din olup olmadığından emin değilim," dedi Enoch. "İnanca dayalı bir şey de değil. Öyle olması gerekmiyor çünkü. Bilgiye dayalı bir şey onlarınki. Bu canlılar bir şeyleri *biliyorlar*."

"Ruhani güçlerden bahsediyorsun."

"Evreni oluşturan bütün diğer güçler gibi o da ortada aslında," diye devam etti Enoch. "Nasıl ki zaman, uzay, yerçekimi ve manevi evreni oluşturan diğer bütün faktörler varsa, ruhani güçler de var. Böyle bir şey var ve onlar bununla bağlantı kurabiliyorlar..."

"İnsan ırkının da bunu hissedebileceğini düşünmüyor musun ama?" diye sordu David. "Belki bilmiyorlar ama hissedebilirler. Ona dokunmak için uzanabilirler de. Bilgileri yok o yüzden inançlarıyla ellerinden gelenin en iyisini yapmak zorundalar. Ki bu inanç da hayli geçmişe dayanıyor. Belki de tarih öncesi çağlara hatta. O yüzden ilkel bir inanç bu belki de ama hiç değilse bir inanç işte, inanca sımsıkı bir sarılış."

"Sanırım," dedi Enoch. "Benim asıl düşündüğüm ruhani güçler değildi aslında. İnsan ırkının kullanabileceği daha birçok şey var; somut şeyler, yöntemler, felsefeler var. Aklına gelebilecek bütün bilim alanlarını say, hepsi hakkında elimizde olandan çok daha fazlası var onlarda."

Ama şu tuhaf ruhani güçler konusuna ve galaktik halkların bu güçlerle iletişim kurabilmesini sağlayan, milyarlarca yıl önce yaratılmış daha da tuhaf makineye takılmıştı aklı yine. Bu makinenin bir adı vardı aslında ama kendi dilinde bu kelimeye biraz olsun yaklaşan bir karşılık bulunmuyordu. "Tılsım" buna en yakın kelimeydi ama o da çok kaba bir kelime gibi kalıyordu. Gerçi yıllar önce bu konuda konuştuklarında Ulysses'in de kullandığı kelime buydu.

Galakside, Dünya'daki herhangi bir ağzın yeterli şekilde ifade edemeyeceği o kadar çok şey, o kadar çok kavram var ki, diye düşündü. Tılsım, bir tılsımdan çok daha fazlasıydı; makine ismi takılan şey, basit bir makineden daha öte bir şeydi. Bazı mekanik kavramların yanı sıra psişik bir kavram da barındırıyordu içinde, belki de Dünya'da bilinmeyen bir tür psişik enerji söz konusuydu. Bu ve çok daha fazlası elbette. Ruhani güçler ve Tılsım üzerine bazı yazılanları okuduğunu ve okurken aslında bunları anlamada ne kadar yetersiz olduğunu, insan ırkının ne kadar yetersiz olduğunu fark ettiğini anımsadı.

Tılsım yalnızca belirli bir zihin türü ve başka bir şeyi daha olan belirli varlıklar tarafından kullanılabiliyordu. (Bu başka şey, başka türden bir ruh anlamına geliyor olabilir mi, diye de düşünmüştü.) Bu tür insanlar için kullanılan tabir için zihninde yaptığı çeviri "hassaslar"dı ama tabii ki kelimenin ne kadar yerinde olduğundan yine emin olamıyordu. Tılsım, galaktik hassasların en beceriklisine ya da en etkilisine veya en adanmışına emanet ediliyordu, o da bunu sonsuz bir devamlılıkla yıldızdan yıldıza taşıyordu. Her gezegende

de halk, Tılsım ve koruyucusunun müdahalesi ve vasıtasıyla ruhani güçlerle kişisel ve bireysel bağlantılar kuruyorlardı.

Uzanıp da galaksi, hatta şüphesiz uzay boyunca akan ruhaniliğe dokunabilmenin vereceği o saf coşkunun düşüncesinin bile tüylerini diken diken ettiğini fark etti. Elinin altında bir teminat olurdu, diye düşündü; hayatın, var oluşun o yüceliğinde özel bir yeri olduğunun, ne kadar küçük, ne kadar güçsüz, ne kadar önemsiz olursa olsun uzay ve zamanın enginliğinde bir anlamı olduğunun onayı olurdu.

"Sorun ne, Enoch?" diye sordu Mary.

"Yok bir şey," dedi Enoch. "Düşünüyordum sadece. Affedersin. Şimdi dikkatim sizde."

"Galakside bulabileceklerimizden bahsediyordun," dedi David. "Mesela o tuhaf matematik türü vardı. Bir keresinde bize ondan bahsetmiştin, şeydi..."

"Arcturus matematiğinden bahsediyorsun," dedi Enoch. "Size ondan bahsettiğim zamandan biraz daha fazlasını biliyorum şimdi. Çok karmaşık. Davranış sembolizmini de içeriyor."

Buna matematik demenin bile şüpheli olabileceğini düşündü ama analiz edildiğinde muhtemelen öyle bir şey çıkardı. Bu, Dünya'daki bilim insanlarının, tıpkı Dünya'daki aletlerin inşasında sıradan matematiğin kullanıldığı gibi sosyal bilimler mühendisliğinin de aynı derecede mantıklı ve etkili bir biçimde kullanılmasını mümkün kılmak için faydalanabileceği bir şeydi şüphesiz.

"Andromeda'daki o ırkın biyolojisi var bir de," dedi Mary. "Bir sürü deli gezegeni sömürgeleştirenler hani."

"Evet, biliyorum. Ama bizim de onu Andromedalılar gibi kullanabilmemiz için Dünya'nın entelektüel ve duygusal görüşlerini biraz olgunlaştırması gerekiyor. Gerçi yine de uygulanabileceği alanlar vardır sanırım."

Andromedalıların bu matematiği nasıl kullandığını hatır-

layınca içi titredi. Ve bunun, onun hâlâ Dünyalı biri olduğunun, insan zihninin tüm eğilimleriyle, önyargılarıyla ve klişeleriyle bir bağı bulunduğunun kanıtı olduğunun farkındaydı. Çünkü Andromedalıların yaptığı sağduyuydu aslında. Çünkü bir gezegeni kendi şeklindeyken sömürgeleştiremiyorsan o hâlde sen de kendi şeklini değiştirirsin. Kendini o gezegen üzerinde yaşayabilecek bir varlığa dönüştürürsün ardından dönüştüğün bu varlıkla ele geçirirsin orayı. Bir solucan olman gerekiyorsa solucan olursun – ya da bir böcek, bir kabuklu deniz canlısı ya da ne gerekiyorsa. Üstelik sadece bedenini değil zihnini de değiştirirsin; o gezegen üzerinde yaşamak için gerekecek bir zihne evirirsin zihnini.

"Birçok hap var," dedi Mary. "İlaçlar var. Dünya'da uygulanabilecek tıbbi bilgiler var. Galaktik Merkez'in sana gönderdiği küçük paket vardı mesela."

"Dünya'daki neredeyse tüm hastalıkları tedavi edebilen ilaçlardan bir paket," dedi Enoch. "Bu belki de canımı en çok yakan şey. Birçok insan onlara ihtiyaç duyarken onların gerçekten bu gezegen üzerinde olduğunu, şu dolapta olduğunu bilmek..."

"Tıbbi derneklere ya da bazı ilaç firmalarına numuneler postalayabilirsin aslında," dedi David.

Enoch başını iki yana salladı. "Bunu ben de düşündüm tabii ki. Ama galaksiyi düşünmek zorundayım. Galaktik Merkez'e karşı bir sorumluluğum var. İstasyonun bilinmemesi için çok büyük önlemler aldılar. Ulysses ve diğer bütün uzaylı arkadaşlarım söz konusu; onların planlarını altüst edemem. Onlar için bir hain olamam. Düşününce Galaktik Merkez ve yaptığı iş, Dünya'dan çok daha önemli aslında."

"Bölünmüş bağlılıklar," dedi David sesinde hafif bir alayla.

"Olay tam da bu, evet. Bir zamanlar, yıllar önce, bilimsel dergilerden bazılarında yayınlansın diye makaleler yazmayı düşünmüştüm. Tıbbi dergiler değildi bunlar tabii, hiç tıp

bilgim yok çünkü. Bu ilaçlar, kullanım talimatlarıyla birlikte orada, rafın üzerinde duruyor, evet ama onlar da yalnızca birkaç hap, toz ya da merhem sonuçta ya da artık her neyse. Benim bildiğim başka şeyler var aslında, öğrendiğim başka şeyler var. Onlar hakkında pek bir şey bilmiyorum tabii ki ama hiç değilse bazı yeni yöntemlere dair ipuçlarına sahibim. Biri bu ipuçlarını ele alıp bir yere getirebilir. Bu ipuçlarıyla ne yapması gerektiğini bilen biri."

"Ama bu da işe yaramazdı," dedi David. "Teknik ya da araştırma temelin yok, bir eğitim kaydın yok. Herhangi bir okul ya da üniversiteyle bağlantın yok. Dergiler kendini kanıtlamadığın sürece seni yayımlamazlar ki."

"Bunun farkındayım tabii ki. O yüzden o makaleleri hiç yazmadım zaten. Bir faydası olmayacağını biliyordum. Dergileri suçlayamayız tabii ki. Sorumlu davranmaları gerekiyor. Sayfalarını öyle herkese sunamazlar. Ayrıca makaleleri yeterince saygıyla inceleyip yayımlamak isteseler bile benim kim olduğumu da öğrenmeleri gerekirdi. Ki bu da onları doğruca istasyona yönlendirirdi."

"Buna mâni olmayı başarsan bile işin içinden çıkmış sayılmazdın," diye belirtti David. "Biraz önce Galaktik Merkez'e bağlılığın olduğundan bahsetmiştin."

"Bu konuda işin içinden çıkmayı başarmış olsaydım belki de sorun olmazdı. Yalnızca ortaya birkaç fikir atıp Dünyalı bir biliminsanının onu geliştirmesine izin vereceksin, Galaktik Merkez'e de herhangi bir zarar gelmeyecek. Tabii ki burada esas sorun, kaynağı ortaya çıkarmamak olurdu."

"Öyle bile olsa," dedi David, "onlara çok fazla şey söyleyemezdin ki. Yani demek istediğim, aslında genel olarak iletilebilecek kadar bir şey yok elinde. Bu galaktik bilgilerin çoğu ücra köşelerde gizli saklı duruyor."

"Biliyorum," dedi Enoch. "Mankalinen III'ün zihinsel mühendisliği mesela. Dünya bunu bilebilseydi halkımız

nevrotikleri ve zihinsel olarak rahatsız kişileri nasıl tedavi edebileceğine dair bir ipucu bulmuş olurdu şüphesiz. Tüm enstitüleri boşaltabilir, binalarını yıkıp yok edebilir ya da onları başka şeyler için kullanabilirdik. Onlara ihtiyaç kalmazdı o zaman. Ne var ki bize bu mühendislikten tek bahsedebilecek canlılar, Mankalinen III halkı. Zihinsel mühendislikleriyle tanındıklarını biliyorum ama tek bildiğim de bu. Nasıl bir şey olduğu hakkında en ufak bir fikrim yok. Orada yaşayan insanlardan öğrenmen gereken bir şey bu."

"İsimsiz bilimlerden bahsediyorsunuz aslında," dedi Mary. "Hiçbir insanın daha önce düşünmediği şeylerden yani."

"Bizim gibi, belki de," dedi David.

"David!" diye haykırdı Mary.

"İnsanmışız gibi davranmanın anlamı yok," dedi David öfkeyle.

"Ama öylesiniz," diye cevap verdi Enoch gerilerek. "Benim için insansınız. Sahip olduğum tek insanlarsınız. Sorun ne, David?"

"Sanırım gerçekte ne olduğumuzu dile getirmenin vakti geldi," dedi David. "Bir illüzyon olduğumuzu; yaratıldığımızı ve çağrıldığımızı; yalnızca tek bir amaç için, gelip seninle konuşmak, sahip olamayacağın gerçek insanların boşluğunu doldurmak için var olduğumuzu söylemenin vakti geldi."

"Mary," dedi Enoch yalvarır gibi "sen de böyle düşünmüyorsun, değil mi? Böyle düşünüyor olamazsın!"

Kadına uzattığı kolları birden iki yanına düştü; ne yapmak üzere olduğunun farkındalığından dehşete düşmüştü. İlk defa dokunmaya yeltenmişti ona. Bunca yıldır ilk defa unutmuştu.

"Üzgünüm, Mary. Bunu yapmamalıydım."

Kadının gözleri yaşlarla parlıyordu.

"Keşke yapabilseydin," dedi. "Ah, öyle isterdim ki yapabilmeni!"

"David?" dedi Enoch, başını çevirmeden.

"David gitti," dedi Mary.

"Geri gelmeyecek," dedi Enoch.

Mary başını iki yana salladı.

"Sorun ne, Mary? Ne oldu böyle? Ben ne yaptım ki?"

"Hiçbir şey," dedi Mary, "bizi çok fazla insana benzetmen dışında. Daha insana benzedikçe tamamen insan olduk. Artık kukla değiliz, tatlı oyuncaklar değiliz; gerçek insanlarız. Sanırım David buna içerledi; insan olduğuna değil, insan olmasına rağmen hâlâ bir gölge olarak kalmasına. Oyuncak bebeklerken, kuklalarken bunun bir önemi yoktu, o zaman insan değildik sonuçta. İnsani duygularımız yoktu."

"Mary, lütfen," dedi Enoch. "Ne olur beni affet."

Kadın ona doğru eğildi, yüzü derin bir şefkatle aydınlanmıştı. "Affedecek bir şey yok," dedi. "Sanırım aksine, sana bunun için teşekkür etmeliyiz. Bizi sevginle, bize duyduğun ihtiyaçla var ettin; sevildiğini, ihtiyaç duyulduğunu bilmek mükemmel bir şey."

"Ama artık ben yaratmıyorum ki sizi," dedi Enoch yalvarır gibi. "Bir zamanlar, çok uzun zaman önce, bunu yapmam gerekiyordu, evet. Ama artık değil. Artık beni kendi hür iradenizle ziyaret ediyorsunuz."

Kaç yıl oldu, diye düşündü. Elli olmalıydı. Önce Mary gelmişti, David ise ikinciydi. Bütün o diğerleri arasında onlar ilkti ve en yakınları, en sevdikleri olmuşlardı.

Tüm bunlardan önce, o daha bunu denemeden önce, Alfard XXII mucizecilerinden gelen o isimsiz bilimi araştırdığı yıllar geçirmişti.

Buna kara büyü denileceği bir zaman, bir mantık olduğunu biliyordu, ama kara büyü falan değildi bu. Aksine evrenin, insan ırkının henüz şüphelenmediği bazı doğal durumlarının düzenli manipülasyonuyla sağlanıyordu. İnsanın belki de hiçbir zaman keşfedemeyeceği durumlardı bunlar. Çünkü

sıralama olarak keşiften önce gelmesi gereken araştırmayı başlatacak bilimsel zihnin gerekli yönelimi yoktu ortada, en azından henüz.

"David sonsuza kadar devam edemeyeceğimizi, bu ufak, ağırbaşlı ziyaretlerimizi yapıp duramayacağımızı düşünmeye başladı," dedi Mary. "Gerçekten olduğumuz şeyle yüzleşme vaktimizin gelmesi gerekiyordu."

"Ya diğerleri?"

"Üzgünüm, Enoch. Diğerleri de öyle düşünüyor."

"Ya sen? Sen ne düşünüyorsun, Mary?"

"Bilmiyorum," dedi kadın. "Bende durum farklı. Seni çok seviyorum."

"Ben de..."

"Hayır, onu demek istemiyorum. Anlamıyor musun?! Âşığım sana."

Enoch sarsılmış gibi bakakaldı kadına ve arka planda dünyayı bir gürleme sarmıştı; sanki o hareket etmeyi bırakmıştı da dünya ve zaman etrafından hızla akıp gidiyordu.

"Baştaki gibi kalabilseydi her şey," dedi kadın. "O zamanlar varlığımızdan memnunduk, duygularımız da öyle sığdı ki mutlu gibi görünüyorduk. Güneşin alnında koşuşturan mutlu küçük çocuklar gibi. Ama sonra büyüdük. Ve sanırım en çok da ben büyüdüm."

Adama gülümsedi; gözlerinde yaşlar birikmişti.

"Bu kadar üzülme, Enoch. Biz yine..."

"Sevgilim," dedi Enoch, "seni ilk gördüğüm günden beri âşığım sana. Hatta belki ondan bile önce âşıktım."

Bir elini ona uzattı ardından hatırlayıp geri çekti.

"Bilmiyordum," dedi kadın. "Sana söylememeliydim. Benim de seni sevdiğimi öğrenmeseydin böyle yaşamaya devam edebilirdin."

Enoch konuşmadan başını salladı.

Kadın başını eğdi. "Tanrım, biz bunu hak etmiyoruz. Bunu hak etmek için hiçbir şey yapmadık." Başını kaldırıp ona baktı. "Keşke sana dokunabilseydim."

"Her zamanki gibi devam edebiliriz," dedi adam. "İstediğin zaman gelip beni ziyaret edebilirsin. Biz yine..."

Kadın başını iki yana salladı. "İşe yaramaz," dedi. "İkimiz de buna katlanamayız."

Onun haklı olduğunu biliyordu Enoch. Her şeyin bittiğini biliyordu. O ve diğerleri elli yıldır ziyaretine geliyorlardı. Ama artık gelmeyeceklerdi. Periler ülkesi parçalanmış, büyü bozulmuştu. Yalnız kalacaktı – her zamankinden daha yalnız, kadını tanımadan öncekinden bile yalnız kalacaktı.

O bir daha gelmeyecekti ve Enoch da bir daha onu çağırmaya cesaret edemeyecekti, hem edebilse bile, gölge dünyası ve gölge aşkı, şu zamana kadar sahip olduğu tek aşk, sonsuza kadar yitmiş olacaktı.

"Elveda, sevgilim," dedi kadına.

Ama çok geçti. O çoktan gitmişti.

Uzaklardan, bir mesajın geldiğini belirten iniltili ıslığın sesini duyar gibi oldu.

13

Oldukları şeyle yüzleşmeleri gerektiğini söylemişti kadın.

Neydiler peki? Kendisinin onların ne olduğunu düşündüğünden değil, onların gerçekte ne olduğundan bahsediyordu ama şu an. Onlar ne olduklarını düşünüyorlardı? Belki de bunu kendisinden bile daha iyi biliyorlardı çünkü.

Mary nereye gitmişti? Bu odayı terk ettiğinde nasıl bir belirsizliğin içinde kayboluyordu? Hâlâ var oluyor muydu? Oluyorsa da bu ne tür bir varoluştu? Küçük bir kızın bebeğini diğer tüm bebekleriyle birlikte bir kutunun içinde dolabın derinliklerine kaldırması gibi o da bir kenara mı kaldırılıyordu?

Bu belirsizliği düşünmeye çalıştı; bir hiçlikti bu ve şayet gerçekse, bu belirsizliğin içine itilmek, yokluğun içinde bir varoluş demek olurdu. Var olan hiçbir şey bulunmazdı; ne uzay olurdu ne zaman, ne ışık, ne hava, ne bir renk ne de bir görüntü; yalnızca, kaçınılmaz olarak evrenin dışında bir noktada bulunan, sonsuz bir hiçlik olurdu.

Mary! diye haykırdı içten içe. *Mary, ne yaptım ben sana?*

Ve cevap, sert ve çırılçıplak duruyordu karşısında.

Anlamadığı bir şeye burnunu sokmuştu. Üstüne bir de daha büyük bir günah işlemiş, anladığını sanmıştı. Aslında yalnızca kavramın işe yaramasını sağlayacak kadarını anla-

mıştı, ne var ki bu anlayış, sonuçlarının farkına varmasını sağlamak için yeterli değildi.

Yaratım, yanında sorumluluğu da getiriyordu ama o, yaptığı bu hatanın ahlaki sorumluluğunu üstlenmekten başka bir şey yapabilecek kapasitede değildi. Ve ahlaki sorumluluk da bazı hafifletici unsurlarla birleştirilemediği müddetçe tamamen işe yaramaz oluyordu.

Ondan nefret ediyor, ona içerliyorlardı ve Enoch onları suçlamıyordu çünkü onları ortaya çıkarıp insanlığın vadedilen diyarını onlara göstermiş sonra da onları geri göndermişti. Bir insanın sahip olduğu her şeyi onlara vermiş, yalnızca en önemli şeyi vermemişti; insan dünyasında var olabilme yetisini.

Mary hariç hepsi ondan nefret ediyordu ve Mary'nin içinde bulunduğu durum, nefretten daha kötüydü. Çünkü tam da adamın ona bahşettiği insanlık erdemi sebebiyle, kendisini yaratan canavara âşık olmuştu.

Nefret et benden, Mary, diye yalvardı. *Diğerleri gibi sen de nefret et benden!*

Onları gölge insanlar olarak düşünmüştü hep ama bu aslında yalnızca kendisi için, kendi rahatlığı için uydurduğu bir şeydi; onları düşündüğünde faydalanabileceği bir tanım olsun diye kullandığı, elverişli bir etiketti yalnızca.

Ne var ki bu etiket hatalıydı çünkü ne gölgeye benziyordu onlar ne de hayaletlere. Katı ve elle dokunulabilir, insanlar kadar gerçek görünüyorlardı. Ama onlara dokunmayı denediğinizde gerçek olmadıklarını anlıyordunuz – çünkü onlara dokunmak istediğinizde, hiçbir şeye değmiyordunuz.

Zihninin bir ürünü olduklarını düşünmüştü ilk başta ama şimdi bundan emin değildi. Başta yalnızca, Alfard XXII mucizecileri tarafından ortaya konmuş çalışmaları inceleyerek öğrendiği bilgi ve teknikleri uygulayıp çağırdığında geliyorlardı. Ne var ki son yıllarda Enoch onları çağırmadan gelme-

ye başlamışlardı. Çağıracağı bir an dahi gelmemiş oluyordu. Sanki onun hareketlerini öngörüyor, o daha çağırmadan geliyorlardı. Kendisi daha bu ihtiyacı fark edemeden ona ihtiyacı olduğunu hissediyorlardı. Ve birden var oluyor, onunla bir saat ya da belki bir gece geçiriyorlardı.

Bir anlamda gerçekten de zihninin bir ürünüydü onlar çünkü sonuçta onları şekillendiren kendisiydi. Belki o zamanlar bilinçsizce şekillendirmiş, neden öyle şekillendirdiğini bilmeden yapmıştı bunu ama son zamanlarda bunun sebebini fark etmişti - fark etmemeye çalışmasına, fark etmese çok daha memnun olacağını bilmesine rağmen. Çünkü bu, kendi kendine itiraf edemediği, zihninin gerilerine attığı bir bilgiydi. Ama şimdi, hepsi gittiğine göre, bunun artık bir önemi yoktu ve kendine nihayet itiraf edebilmişti:

David Ransome kendisiydi, olmayı hayal ettiği, hep olmak istediği ama elbette hiçbir zaman olamadığı kişiydi. Gösterişli Birlik subayıydı o; sert ya da ağır olmasını gerektirecek kadar yüksek rütbeli değildi ama sıradan askerlerin de makul bir oranda üzerindeydi. Şıktı, güler yüzlüydü ve kesinlikle cüretkâr bir havası vardı, tüm kadınlar onu sever, tüm erkekler ona hayranlıkla bakardı. Doğuştan bir lider aynı zamanda iyi bir dosttu; kendini sahaya da kabul salonlarına da eşit şekilde ait hissederdi.

Peki ya Mary? Ne tuhaf, diye düşündü, ona her zaman yalnızca Mary demişti. Bir soyadı olmamıştı hiç. Yalnızca Mary'ydi o.

Ve en az iki kadını taşıyordu içinde, belki daha da fazlasını hatta. Yolun hemen sonunda yaşayan Sally Brown'dı o - Sally Brown'ı en son düşünmesinin üzerinden ne kadar zaman geçmişti acaba. Artık onu düşünmemesinin, bir zamanlar komşusu olan Sally Brown isimli kızın hatırasına şaşırmasının tuhaf olduğunu biliyordu. Çünkü bir zamanlar âşıklardı birbirlerine ya da en azından âşık olduklarını dü-

şünmüşlerdi. Son zamanlarda onu düşündüğünde, zamanın o romantik puslarına rağmen bunun aşk mı yoksa yalnızca bir askerin savaşa gidişinin romantizmi mi olduğundan emin olamamıştı. Utangaç ve beceriksiz, tuhaf bir aşktı bu; bir çiftçinin kızının, komşu çiftçinin oğluna duyduğu aşktı. Enoch savaştan döndüğünde evlenmeyi planlamışlardı ama Gettysburg'dan birkaç gün sonra, üç hafta önce yazılmış bir mektup geçmişti eline; Sally Brown'ın difteriden öldüğü yazıyordu. Yas tuttuğunu hatırlıyordu şimdi ama ne kadar derin bir yas olduğunu tam anımsayamıyordu; herhalde derin bir yas olmalıydı çünkü o zamanlar uzun süren, derin yasların zamanıydı.

Mary'nin kısmen Sally Brown olduğu kesindi yani, ama tamamen Sally de değildi. Aynı zamanda Güney'in o uzun, görkemli kızıydı da biraz; Virginia güneşinin kavuruculuğunda tozlu bir yolda askeri adım yürürken yalnızca bir anlığına gördüğü bir kadındı. Yolun gerisinde bir malikâne vardı, hani şu büyük çiftlik evlerindendi, kadın da sütunlu girişin orada, beyaz sütunlardan birinin yanında durmuş düşmanın geçişini izliyordu. Saçları sarı, teni o sütunlardan bile beyazdı ve öyle dimdik, öyle gururlu, öyle cüretkâr ve otoriter duruyordu ki savaşın tüm o tozlu, terli, kanlı günlerinde bile –adını dahi bilmese de– ne onu ne de ona dair düşüncelerini ve hayallerini unutmuştu Enoch. Onu düşünür, onu hayal ederken Sally'sine ihanet ediyor olup olmadığını merak ederdi. Kamp ateşinin başında otururken, konuşmalar artık dindiğinde, sonra battaniyesine sarılıp yattığında, yıldızları izlerken hep, savaş bittiğinde Virginia'daki o eve dönüp kadını bulacağının hayalini kurardı. Kadın artık orada olmazdı belki de ama o, tüm Güney'i dolaşır, onu yine de bulurdu. Ama bunu hiç yapmadı, hiçbir zaman onu bulmaya niyetlenmedi de. Kamp ateşinin etrafında kurulmuş bir hayaldi bu yalnızca.

İşte bu yüzden Mary bu iki kadındı aslında; hem Sally Brown hem de sütunun yanında durmuş birliklerin geçmesini izleyen o yabancı, Virginia güzeliydi. Onların ve belki de Enoch'un henüz hayal dahi etmediği daha birçoklarının gölgesiydi; şu ana kadar kadınlarda tecrübe ettiği, gördüğü ya da hayran olduğu şeylerin bir karışımıydı. Bir ideal, bir mükemmellikti. Kendi zihninde yarattığı, harika kadınıydı onun. Ve şimdi, mezarında yatan Sally Brown gibi, zamanın pusu arasında kaybolmuş Virginia güzeli gibi, onu şekillendirmesine katkıda bulunmuş diğerleri gibi, bu kadın da terk etmişti Enoch'u.

Onu sevmişti Enoch, tabii ki sevmişti, tüm aşklarının bir karışımıydı sonuçta; şu ana kadar sevmiş olduğu (tabii herhangi birini gerçekten sevdiyse) ya da soyut olarak bile olsa sevdiğini düşündüğü tüm kadınların bir kesişimiydi çünkü.

Ama kadının da onu sevmesi, Enoch'un aklından bile geçmemiş bir şeydi. Kendisine duyduğu aşkı öğrenene kadar, ona sevgisini kalbinde saklayabilmesi mümkün olmuştu çünkü bunun umutsuz, imkânsız bir aşk olduğunu ama elinden gelenin de en iyisi olduğunu biliyordu.

Onun şu an nerede olduğunu, nereye çekildiğini merak etti – hayal etmeye çalıştığı o boşluğa mı gitmişti yoksa tuhaf bir yokluğa gidip Enoch'u bir daha ne zaman görmeye geleceğini bilmeden beklemeye mi başlamıştı?

Elleriyle yüzünü kapadı, acı ve pişmanlık içinde öylece durdu.

Kadın bir daha asla gelmeyecekti. Bir daha gelmemesi için de dua etti Enoch. Çünkü gelmemesi, ikisi için de daha iyi olacaktı.

Şimdi nerede olduğundan bir emin olabilsem, diye düşündü Enoch. Ölüme benzer bir durumda beklediğinden, işkence gibi düşüncelere maruz kalmadığından bir emin ola-

bilsem. Kadının hassas bir varlık olduğuna inanmak, katlanılabilecek gibi değildi.

Mesajın beklediğini söyleyen ıslığı duyup başını ellerinin arasından kaldırdı. Ama koltuktan kalkmadı.

Eli uyuşuk bir şekilde koltuğun önünde duran, üzeri yolcular tarafından kendisine getirilen daha renkli ıvır zıvırlarla ve cafcaflı zımbırtılarla dolu sehpaya uzandı.

Tuhaf bir cam ya da yarı saydam bir taş olabilecek -hangisi ya da gerçekten ikisinden biri mi olup olmadığına asla karar verememişti- küp bir nesneyi eline alıp avuçlarının arasında tuttu. İçine bakınca bir periler ülkesinin küçük, üç boyutlu ve ayrıntılı bir resmini gördü. Çiçek açan şapkalı mantarlara benzeyen şeylerle çevrili, ormanlık alan gibi duran bir yerin içine inşa edilmiş grotesk bir yerdi burası; havadan, havanın bir parçasıymış gibi, resmen mücevherleri andıran karlar yağıyor, mavi bir güneşin mor ışığında ışıldıyor, parıldıyordu. Ormanın içinde dans eden bir şeyler vardı ve bunlar hayvanlardan çok çiçeklere benziyordu ama öyle bir zarafet ve şiirsellikle dans ediyorlardı ki izleyenin içi heyecanla kıpır kıpır oluyordu. Derken bu periler diyarı yok oldu, başka bir yer belirdi; vahşi, kasvetli bir yerdi burası; kıpkırmızı, öfkeli bir gökyüzüne karşı yükselen amansız, çorak, sarkık tepeleri vardı; silkelenen bulaşık bezlerini andıran devasa şeyler gökyüzünde uçuyor, tepelerde bir aşağı bir yukarı dolaşıyordu; bu canlılardan bazılarıysa kayadan duvarda büyümüş biçimsiz ağaçlara benzeyen şeylerin çarpık çıkıntılarına tiksindirici bir şekilde tünemiş duruyordu. Ve aşağılardan, insanın yalnızca tahmin edebileceği bir mesafeden, hızla akan bir nehrin yalnız çağıltısı geliyordu.

Küpü sehpaya geri bıraktı. Derinliklerinde görülenlerin ne olduğunu merak etti. Bir kitabın sayfalarını çevirmek gibiydi bu; her sayfada başka bir yerin resmi oluyor ama hiçbirinde o yerin nerede bulunduğundan bahsedilmiyordu. Bu

hediye kendisine ilk verildiğinde, elinde tuttuğu resimlerin değişmesini izleyerek büyülü saatler geçirmişti. Hiçbir zaman önceki başka bir resme benzeyen bir resim çıkmadığı gibi, resimler bitmiyordu da. Öyle ki insan bunlar resim değilmiş de aslında o manzaranın kendisine bakıyormuş, her nereye tünemişse bir anda dengesini yitirip bu yerin bizzat içine düşüverebilirmiş gibi hissediyordu.

Ama nihayetinde usanmıştı çünkü hiçbir kimliği olmayan bir sürü mekânı seyredip durmak anlamsız bir işti. Bana göre anlamsızdı tabii, diye düşündü, onu hediye eden Enif V yerlisine göre anlamsız olmadığı kesindi çünkü. Kimbilir, diye düşündü, belki de bu son derece önemli, son derece değerli bir hazineydi.

Sahip olduğu birçok şeyde durum tam da böyleydi. Kendisine zevk verenleri bile yanlış, en azından amaçlanmamış şekillerde kullanıyor olabileceğini biliyordu.

Ama değerini anlayabildiği ve takdir edebildiği bazı -ya da birkaç- şeyler vardı, gerçi onların da işlevleri çoğunlukla kendisi için faydalı olmuyordu. Mesela galaksideki tüm sektörlerin yerel saatlerini gösteren küçük bir saat vardı ve her ne kadar ilgi çekici, hatta bazı durumlarda elzem olsa da kendisi için pek bir değeri yoktu. Bir de parfüm karıştırıcısı vardı mesela bu da nesneyi adlandırmada elinden gelenin en iyisiydi- ve istenen belirli bir kokuyu üretmeye yarıyordu. İstediğin karışımı elde ettikten sonra çalıştırıyordun ve kapatana kadar odada o kokuyu alıyordun. Bununla iyi eğlenmişti Enoch; sert bir kış günü, uzun bir deney sürecinden sonra nihayet erik çiçeği kokusunu elde etmiş, dışarıda kar fırtınası uğuldarken o içeride bir günlük baharı yaşamıştı.

Uzanıp başka bir nesneyi aldı; her zaman ilgisini çeken çok güzel bir şeydi bu ama ne için kullanıldığını hiçbir zaman bulamamıştı Enoch, bu nesne gerçekten herhangi bir şey için kullanılıyorduysa tabii. Belki de bir sanat eseriydi as-

lında, yalnızca bakılmak için yaratılmış, güzel bir şeydi. Ama özel bir işlevi olabilirmiş gibi bir his de veriyordu, his doğru kelimeyse şayet.

Kürelerden bir piramitti bu; büyük kürelerin üzerine daha küçük küreler yerleştirilmişti. Otuz beş santim kadar, zarif bir parçaydı ve her küresi farklı renkteydi. Üstelik küreler bu renklere boyanmış falan değildi; her renk öyle derin ve gerçekti ki renklerin kürelere özgün olduğunu, merkezden dışa kadar tüm kürelerin kendine özel renkleri bulunduğunu içgüdüsel olarak biliyordunuz.

Küreleri dizmek ve yerlerine sabitlemek için yapıştırıcıya benzer herhangi bir şeyin kullanıldığına dair bir iz de yoktu. Sanki birisi o küreleri üst üste dizmiş, onlar da oldukları gibi kalmışlardı.

Bu nesneyi elinde tutarken onu kendisine kimin verdiğini anımsamaya çalıştı ama bulamadı.

Mesaj makinesinin ıslığı hâlâ çalıyordu, yapılacak işler de vardı. Orada oturup tüm öğleden sonrayı düşüncelere dalmış hâlde geçiremem, diye düşündü. Küre piramidini sehpanın üzerine geri koydu, ayağa kalkıp odanın öteki ucuna gitti.

Mesajda şöyle yazıyordu:

NO. 406,302, İSTASYON 18327'YE. VEGA XXI YERLİSİ 16532.82'DE VARIYOR. AYRILIŞ VAKTİ BELİRSİZ. VALİZ YOK. YALNIZCA DEPO, YEREL ŞARTLAR. ONAYLA.

Enoch mesaja bakarken içinde bir mutluluk hissetti. Yeniden bir Hazer ağırlamak güzel olacaktı. İstasyondan bir Hazer geçeli bir aydan bile fazla olmuştu belki.

Beşinin birlikte geldiği, ilk defa Hazer tanıdığı o günü hatırlıyordu hâlâ. 1914 ya da belki 1915 yılında olmalıydı. O zamanlar herkesin Büyük Savaş diye adlandırdığı I. Dünya Savaşı kapıdaydı.

Hazer, Ulysses'le neredeyse aynı zamanda gelecekti, yani üçü birlikte hoş bir akşam geçirebilirlerdi. Buraya iki yakın arkadaşının aynı anda uğraması çok sık yaşanan bir şey değildi.

Hazer'i arkadaşı olarak düşünmesine biraz irkildi çünkü çok yüksek ihtimalle gelecek varlığın kendisini tanımıyordu aslında. Ama bunun da pek önemi yoktu çünkü bir Hazer, herhangi bir Hazer, iyi bir arkadaş oluverebilirdi.

Cisimleştirici ünitesinin altındaki deponun konumunu ayarladı, her şeyin olması gerektiği gibi olduğunu yeniden kontrol etti ardından mesaj makinesine dönüp onayını gönderdi.

Ve tüm bunlar esnasında hafızası beynini kurcalayıp durmuştu: 1914 yılı mıydı acaba yoksa biraz daha sonrası mıydı?

Katalog dolabından bir dosya çıkarıp Vega XXI'i buldu; girilen ilk tarih 12 Temmuz 1915'ti. Raftan kayıt defterini bulup çıkardı, masaya getirdi. Tarihi bulana kadar sayfaları hızla çevirdi.

14

12 Temmuz 1915 – bu öğleden sonra (15.20'de) Vega XXI'den beş canlı geldi; bu ırktan ilk defa onlar bu istasyondan geçti. İki ayaklı, insanı andıran canlılardı. Sanki etten oluşmuyorlarmış, et onların türü için çok tiksinç bir şey olurmuş gibi bir izlenim ediniyor insan ama tabii ki etten oluşuyorlar aslında. Ayrıca ışıldıyorlar; belli bir ışıkla değil ama, nereye gitseler yanlarında gelen, ışıltılı bir auraları var gibi.

Sanırım bu beş canlı cinsel bir topluluktu aslında ama çok karmaşık olduğundan tam olarak anladığımdan emin değilim. Mutlulardı, arkadaş canlısıydılar ve keyifli bir havaları vardı; belirli bir şeyden değil de evrenin kendisinden keyiflenmişlerdi sanki; başka kimsenin bilmediği kozmik, çok özel bir şaka varmış da ondan eğlenmiş gibiydiler. Tatildeydiler ve başka bir gezegendeki, başka yaşam türlerinin bir haftalık bir karnaval için toplanacağı bir festivale doğru yoldaydılar (gerçi bu tam olarak doğru kelime olmayabilir). Tam olarak nasıl davet edildiklerini ya da neden davet edildiklerini anlayamadım. Herhalde oraya gitmek onlar için büyük bir onur olmalıydı ama görebildiğim kadarıyla çok da öyle düşünüyor gibi değildiler; bu onların hakkıymış zaten gibi bir havaları vardı. Çok mutlulardı, hiç dertleri yoktu, aşırı kendilerinden emin ve özgüvenliydiler; şimdi düşününce, sanırım bu onla-

rın genel halleriydi zaten. Onlar kadar tasasız ve neşeli olmadığım için birazcık da olsa kıskandım; hayatın ve evrenin onlara ne kadar taze geldiğini hayal etmeye çalıştım ve hiç üzerine bile düşünmeden bu kadar mutlu olabilmelerine az da olsa içerledim.

Talimatlara uyup dinlensinler diye hamak asmıştım aslında ama onları kullanmadılar. Yiyecek içeceklerle dolu sepetler getirmişlerdi; masamda benimle oturup sohbet edip ziyafet çekmeye başladılar. Beni de onlarla oturmaya davet ettiler, yiyip içmemin güvenli olduğunu temin ettikleri iki yemek bir de şişe seçtiler; getirdikleri diğer şeyler benimki gibi bir metabolizma için biraz şüpheliymiş. Yemek çok lezzetliydi, daha önce hiç tatmadığım türdendi – yemeklerden bir tanesi en nadir bulunan, en lezzetli eski peynir gibiydi, diğerininse tatlılığı göklerden bahşedilmiş gibiydi. İçecek en kaliteli konyakları andırıyordu; rengi sarıydı ve su kadar hafifti.

Bana benim ve gezegenim hakkında sorular sordular; kibarlardı, gerçekten ilgili duruyorlardı ve anlattığım şeyleri hemen anlıyorlardı. Adını daha önce hiç duymadığım bir gezegene doğru yolda olduklarını söylediler, aralarında neşeyle, mutlulukla sohbet ettiler ama bunu da öyle bir şekilde yaptılar ki kendimi hiç dışlanmış hissetmedim. Konuşmalarından, bu gezegendeki festivalde bir tür sanatı sergileneceği bilgisini öğrendim. Ama bu sanat türü yalnızca müzik ya da resim değildi; sesten, renkten, duygudan, şekilden ve Dünya dilinde herhangi bir kelimeyle açıklanamayan başka özelliklerden oluşuyordu. Bunları ben de tam olarak idrak edemiyor, yalnızca konuştukları konuya dair ufacık bağlantılar yakalayabiliyordum. Her ne kadar bu da tam doğru ifade olmasa da üç boyutlu bir senfoniden bahsettikleri kanısındaydım; tek bir varlık tarafından değil, birçok varlıktan oluşan bir ekip tarafından bestelenmişti. Bu sanat şeklinde

coşkuyla konuştular; senfoninin yalnızca birkaç saat değil birkaç gün süreceğini öğrendim, ayrıca yalnızca dinlemeye ya da görmeye dayalı bir tecrübe olmayacak, seyirciler yalnızca oturup dinlemeyecek de dilerlerse ve tamamen keyfini çıkarmak istiyorlarsa öyle yapmaları gerektiğinden, katılımcı da olacaklardı. Ne var ki nasıl katılımcı olabileceklerini anlamamıştım ama sormamam daha iyi olur diye düşündüm. Görüşecekleri canlılardan, onlarla en son ne zaman karşılaştıklarından bahsettiler ve onlar hakkında oldukça dedikodu yaptılar. Gerçi bunu da kibar bir biçimde yapıp sanki onlar da daha birçok ırk da gezegenden gezegene hep mutlu bir amaç için gidiyormuş izlenimini uyandırdılar. Gitmekte eğlenmekten başka bir amaçları vardıysa da ben fark edemedim. Ama olabilirmiş gibi hissettim.

Başka festivallerden bahsettiler; bu festivallerin hepsi tek bir sanat türüyle değil, sanatların daha özelleştirilmiş yanlarıyla da ilgileniyordu ki ben de bunlar hakkında yeterli fikir edinemedim. Festivallerden coşkulu bir mutluluk duyuyor gibilerdi ve sanatın kendisi dışında farklı değerler de bu mutluluğa katkıda bulunuyormuş gibi geldi bana. Sohbetlerinin bu kısmına katılmadım çünkü açıkçası katılma fırsatı da bulamadım. Birkaç soru sormak isterdim aslında ama şansım olmadı. Sanırım olsaydı da sorularım onlara aptalca gelirdi yine de fırsatını bulmuş olsam bu beni o kadar da rahatsız etmezdi herhalde. Buna rağmen beni, sohbetlerine ben de dahilmişim gibi hissettirmeyi başardılar. Buna dair bariz bir çaba yoktu ortada yine de onlarla eşitmişim, yalnızca kısa bir süre geçirecekleri bir istasyon bekçisi değilmişim gibi hissettirdiler. Bazen kısa süreyle de olsa kendi gezegenlerinin diliyle konuştular ki bu duyduğum en güzel dildi. Geneldeyse insana benzer ırkların çoğu tarafından kullanılan, daha kolay olsun diye üretilmiş bir tür melez dil olan dilde konuştular, sanırım bunu da bana incelik olsun diye yaptılar ki harika bir

incelikti gerçekten. Sanırım gerçekten şu ana kadar karşılaştığım en medeni halk onlar.

Işıldadıklarını yazmıştım ama sanırım demek istediğim ruhlarının ışıltısıydı. Her nasılsa, dokunduğu her şeyi mutlu eden, ışıl ışıl, altın rengi bir sisle dolaşıyorlardı sanki – başka kimsenin bulamadığı özel bir dünyada hareket ediyor gibiydiler. Masada onlarla otururken sanki ben de bu altın rengi sise ait gibiydim; damarlarımda mutluluğun tuhaf, sessiz, derin akıntılarını hissettim. Onların ve dünyalarının bu altınlığa hangi yolla ulaştığını, benim dünyamın da uzak bir zamanda bile olsa ona varıp varamayacağını merak ettim.

Bu mutluluğun ardında bir canlılık da vardı; onların her hücresini, zamanlarının her ânını dolduruyormuş gibi duran, güçlü bir merkez ve hayata dair bir sevgiyle dolu, o köpüren, coşkun ruh vardı.

Yalnızca iki saatleri vardı ve o kadar hızlı geçti ki nihayetinde gitme vaktinin geldiğine dair onları uyarmam gerekti. Gitmeden önce masanın üzerine iki paket koyup benim için getirdiklerini söylediler, bana masam için teşekkür ettiler (böyle bir tabir kullanmaları ne tuhaftı) ve veda edip (ekstra geniş olan) depoya girdiler, ben de onları yollarına uğurladım. O altın rengi sis, onlar gittikten sonra bile varlığını sürdürdü sanki; tamamen yok olması saatler sürdü. O diğer gezegene ve festivaline onlarla gidebilmiş olmayı diledim.

Bıraktıkları paketlerden birinde o konyağa benzeyen içkiden on iki şişe vardı ve şişelerin her biri sanat eseri gibiydi; hiçbiri birbirine benzemiyordu ve elmas olduğundan emin olduğum bir maddeden şekillendirilmişti ama bunun üretim elmas mı yoksa bir taştan oyulmuş bir şey mi olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Her durumda, her birinin paha biçilemez olduğunu düşünüyorum. Rahatsız edici çeşitlerde semboller oyulmuştu üzerlerine yine de hepsinin kendine özgü bir güzelliği vardı. Diğer kutudaysa – yani, sanırım kul-

lanabileceğim başka bir isim olmadığına göre buna müzik kutusu diyebilirim. Kutunun kendisi fildişiydi, saten kadar pürüzsüz, sarı fildişindendi ve üzerlerinde muhtemelen benim anlamadığım bir önemi olan, şematik oymalar vardı. En üstünde dereceli bir ölçeğin içine yerleştirilmiş bir çember vardı, çemberi ilk dereceye getirdiğimde müzik çalıyor, oda boyunca çok renkli bir ışığın etkisi hissediliyordu; sanki tüm oda farklı türden renklerle kaplanmıştı da hepsinin içinde o altın rengi sise dair bir iz görülüyordu. Ayrıca kutunun içinden odayı dolduran kokular ve hisler, duygular -artık kişi bunlara ne demek isterse-, insanı yakalayıp onu üzgün ya da mutlu ya da o müziğe ya da renge ya da kokuya ne uyarsa öyle hissettiren bir şeyler de çıkıyordu. Kutunun içinden, insana bu besteyi ya da her neyse onu yaşatan ve onu da insanın içindeki her şeyle, tüm duygularla ve inançla ve elinden gelen tüm zekâyla yaşatan bir şey çıkıyordu. Ve burada, bahsettikleri o sanat türünün bir kaydı da olduğundan eminim. Tek bir beste de yok üstelik, 206 tane var çünkü ölçek işaretlerinin sayısı bu kadar ve her ölçek için başka bir beste bulunuyor. Gelecek günlerde hepsini çalıp üzerlerine notlar alacağım, hatta belki de karakteristik özelliklerine göre onlara isimler vereceğim ve belki de onlardan, eğlencenin yanı sıra biraz bilgi de edinebileceğim.

15

Çok uzun zaman önce boşalmış on iki elmas şişe, şöminenin üzerindeki rafta ışıltılı bir sıra hâlinde duruyordu. En seçkin varlıklarından biri olan müzik kutusu ise hiçbir zarar görmesin diye dolaplardan birine kaldırılmıştı. Enoch bunca yıl içinde, aslında düzenli olarak kullanmasına rağmen beste listesinin tümünü oynatamamış olduğunu biraz da pişmanlıkla düşündü. Listenin başlarında, tekrar çalınmayı talep eden o kadar çok beste vardı ki ölçek işaretlerinin yarısından öteye geçememişti henüz.

Hazerler, beşi de, sürekli olarak gelmişlerdi; anlaşılan bu istasyonda, hatta belki de istasyonu işleten bu adamda kendilerini memnun eden bir nitelik bulmuşlardı. Vegalı dilini öğrenmesinde ona yardımcı olmuşlar, Vega yazınından parşömenler ve daha birçok şey getirmiş ve şüphesiz, (Ulysses hariç) sahip olduğu en iyi uzaylı arkadaşlar olmuşlardı. Derken bir gün bu ziyaretleri durmuş, istasyona gelen başka Hazerlere Enoch onları sormuştu. Ama onlara ne olduğunu hiçbir zaman öğrenememişti.

Hazerler ve sanat türleri, gelenekleri, kültürleri ve tarihleri hakkında, onlarla ilgili ilk defa kayıt tuttuğu 1915 yılına kıyasla çok daha fazla şey biliyordu artık. Yine de onlar için sıradan olan birçok kavramı anlamaktan hâlâ çok uzaktı.

1915'ten beri aynı ırktan çok fazla gelen olmuştu. Enoch özellikle bir tanesini çok iyi hatırlıyordu; ihtiyar, bilge Hazer'di bu; koltuğun yanında, yerde ölen filozoftu.

Koltukta oturmuş sohbet ediyorlardı, Enoch neyle ilgili konuştuklarını bile hatırlayabiliyordu. İhtiyar, galaksinin öteki kenarındaki ücra bir gezegene yaptığı ziyaretlerden birinde karşılaştığı, sosyal bitkilerden oluşan tuhaf ırkın yarattığı, düşününce hem mantıksız hem komik gelen, sapkın ahlak kurallarından bahsediyordu ona. İhtiyar Hazer bir iki şey içmişti, harika bir ruh hâlindeydi ve coşkulu bir hazla olay üstüne olay anlatıyordu.

Aniden cümlesinin ortasında susmuş, sessizce öne devrilmişti. Enoch irkilerek ona uzanmış ama onu tutamadan, ihtiyar uzaylı yavaşça yere kaymıştı.

O altın rengi sis bedenini terk edip titreyerek sönmüş, zayıf, kemikli, itici bedeni orada öylece kalmıştı; korkunç derecede uzaylı bir şeydi bu yerde yatan, hem acınası hem canavarsı duran bir şeydi. Daha önce uzaylı formunda gördüğü her şeyden çok daha canavarsı gelmişti hatta Enoch'a.

Yaşarken muhteşem bir canlıydı aslında ama şimdi, ölü vaziyetteyken iğrenç bir kemik torbasından ve kemikler bir arada dursun diye üzerlerine gerilmiş pullu bir parşömenden ibaret duruyordu. Hazer'i böylesine mükemmel ve güzel gösteren, böyle canlı, atik, böyle itibarlı gösteren o altın rengi sismiş, diye düşündü Enoch dehşete yakın bir hisle yutkunarak. Altın rengi sis onların yaşamıydı ve o yok olduğunda görüntüsü bile mide bulandıran, tiksinç yaratıklara dönüşüyorlardı.

Acaba bu altınlık Hazerlerin yaşam gücüydü de onlar bunu, her şeyi gizleyen bir pelerin gibi üzerlerine mi geçiriyorlardı? Diğer tüm canlılar onu içlerinde taşırken onlar yaşam güçlerini üzerlerinde mi taşıyorlardı?

Rüzgâr, kalkan duvarlarının üzerindeki mimari süsleme-

lerin arasından geçip acınası bir ağıt yakıyor, Enoch pencerenin ötesinde, doğu göğünde hafif yükselmiş ayın önünden perişan hâlde çekilen taburlarca bulutun kaçışını görebiliyordu.

İstasyonda bir soğukluk, bir yalnızlık vardı – her yana uzanan ve gittikçe daha da genişleyen, yalnızca Dünya'ya ait yalnızlığın bile ötesine geçen bir yalnızlıktı bu.

Enoch bu cansız bedene arkasını dönüp kaskatı kesilmiş hâlde mesaj makinesine gitti. Doğrudan Galaktik Merkez'le bağlantı kurmak üzere bir arama yaptı, ardından iki eliyle makinenin kenarlarına tutunup bekledi.

SÖYLE, dedi Galaktik Merkez.

Enoch kısaca, elinden geldiğince objektif bir şekilde olanları bildirdi.

Öteki taraftan ne bir duraksama ne de bir soru geldi. Yalnızca (bu sürekli yaşanan bir şeymiş gibi) durumun nasıl hâlledilmesi gerektiğine dair basit talimatlar verildi. Vegalı öldüğü gezegende kalmalı ve bedeni de o gezegendeki yerel geleneklere göre ortadan kaldırılmalıydı. Çünkü hem Vega kanunları böyleydi hem de bir onurlandırma şekliydi bu. Bir Vegalı ölürse öldüğü yerde kalır ve o yer de sonsuza kadar Vega XXI'in bir parçası olurdu. Galaksinin her köşesinde böyle yerler var, demişti Galaktik Merkez.

BURADAKİ GELENEKLERE GÖRE [diye yazmıştı Enoch] *ÖLÜ DEFNEDİLİYOR.*

O HÂLDE VEGALIYI DEFNET.

KUTSAL KİTABIMIZDAN BİR İKİ AYET DE OKUYORUZ.

VEGALI İÇİN DE BİR TANE OKU O HÂLDE. TÜM BUNLARI YAPABİLİR MİSİN?

EVET. AMA GENELDE BUNU BİR DİN ADAMINA YAPTIRIRIZ. MEVCUT ŞARTLARDAYSA BU PEK AKILLICA OLMAYABİLİR.

KESİNLİKLE [demişti Galaktik Merkez]. *TEK BAŞINA BAŞARABİLİR MİSİN?*

BAŞARABİLİRİM.

O HÂLDE SENİN YAPMAN DAHA İYİ OLUR.

TÖREN İÇİN GELECEK AKRABA YA DA ARKADAŞLARI OLACAK MI?

HAYIR.

AMA ONLARA HABER VERECEKSİNİZ, DEĞİL Mİ?

RESMİ OLARAK, ELBETTE. AMA ÇOKTAN BİLİYORLAR ZATEN.

DAHA AZ ÖNCE ÖLDÜ AMA.

FARK ETMEZ, BİLİYORLAR.

ÖLÜM SERTİFİKASI NE OLACAK PEKİ?

GEREK YOK. NEYDEN ÖLDÜĞÜNÜ BİLİYORLAR.

PEKİ VALİZİ? BİR SANDIĞI VARDI.

KALSIN, SENİN ARTIK. ONURLU ÖLÜ ADINA SUNACAĞIN HİZMETLER İÇİN KÜÇÜK BİR HEDİYE. AYRICA KANUN DA BÖYLE.

AMA İÇİNDE ÖNEMLİ BİR ŞEYLER OLABİLİR.

SANDIK SENDE KALACAK. BUNU REDDETMEN, ÖLÜNÜN ANISINA HAKARET OLUR.

BAŞKA BİR ŞEY VAR MI? [diye sormuştu Enoch] *BU KADAR MI?*

BU KADAR. VEGALI SİZLERDEN BİRİYMİŞ GİBİ DEVAM EDEBİLİRSİN.

Enoch makineyi temizleyip odanın öteki tarafına gitti. Hazer'in başında durdu, eğilmek, bedeni kaldırıp koltuğun üzerine koymak için cesaretini toplamaya çalıştı. Ona dokunmaktan bile ürküyordu. Öyle pis ve korkunçtu ki orada oturmuş kendisiyle sohbet eden ışıl ışıl canlının bir karikatürü gibiydi.

Hazerlerle tanıştığından beri onları sevmiş, onlara hayranlık duymuş, ziyaretlerini iple çekmişti – herhangi bir Hazer'in ziyaretini hem de. Ama şimdi, ölü bir Hazer'e dokunamayan titrek bir korkak gibi duruyordu burada.

Sorun yalnızca duyduğu dehşet de değildi; uzaylı bedenlerde sergilenen saf görsel dehşetten bol bol görmüştü çünkü istasyonun bekçiliğini yaptığı yıllarda. Ama o dehşet hissini bastırmayı, dış görünüşü yok saymayı, tüm canlıların kardeşi olarak görmeyi, tüm varlıkları insan gibi görmeyi öğrenmişti.

Hissettiğinin başka bir şey, dehşetten farklı, bilinmeyen bir unsur olduğunun farkındaydı. Yine de bu şeyin onun arkadaşı olduğunu anımsattı kendine. Ve ölü bir arkadaşı olarak da Enoch'tan kendisini onurlandırmasını talep ediyordu; ondan sevgi ve ilgi talep ediyordu.

Enoch başka hiçbir şey düşünmeden kendini görevine adadı. Eğilip bedeni kaldırdı. Hiç ağırlığı yok gibiydi; sanki ölümde kendine dair bir boyutu da yitirmiş, daha küçük, daha önemsiz bir şey hâline gelmişti. Altın rengi sisin kendine ait bir ağırlığı mı vardı acaba, diye düşündü Enoch.

Bedeni koltuğa yatırıp elinden geldiğince düzeltti. Ardından dışarı çıktı, kulübedeki gaz lambasını yakıp ahıra gitti.

Yıllardır orada bulunmamıştı ama pek değişen bir şey de yoktu. Sık çatısı sayesinde hava şartlarına dayanmış, her şey güvende ve kuru kalmıştı. Kirişlerden örümcek ağları sarkıyordu ve her yer toz içindeydi. Üst kattaki samanlıkta dağınık vaziyette duran samanlar üst kat zeminindeki çatlaklardan aşağı sarkıyordu. Mekâna kuru, tatlı, tozlu bir koku, çok geçmişte kalan hayvanların ve gübrenin tüm kokusu hâkimdi

Gaz lambasını destek direklerinin arkasındaki tahta çiviye asıp samanlığa çıkan merdiveni tırmandı. Kurumuş samanlardan oluşan bu toz yığınına gaz lambasını vurdurmaya

cesaret edemeden karanlıkta çalıştı ve çatı saçaklarının altında kalan meşe tahtaları buldu.

Küçükken burada, bu eğri tahtaların altında uydurma bir mağarası olduğunu, dışarıda olamayacağı birçok yağmurlu günü burada mutlulukla geçirdiğini anımsadı. Issız adadaki mağarasında Robinson Crusoe olmuş, çetelerden kaçan isimsiz bir haydut olmuş, kafa derisi yüzen Kızılderililer tehdidine karşı saklanmış bir adam olmuştu. Tabancası da vardı; bir tahtadan kestiği, ardından çift taraflı ve normal bıçaklarla, bir de cam parçasıyla çalışıp düzelttiği, ahşap bir tabancaydı bu. Çocukluk yılları boyunca el üstünde tuttuğu bir şey olmuştu, ta ki on iki yaşındayken, kasabadan dönen babası ona kendine ait olacak bir tüfek verene kadar.

Tahtaları karanlıkta inceledi, ihtiyaç duyacaklarına hissine göre karar verdi. Ardından bunları merdivene taşıdı ve dikkatlice aşağı kaydırdı.

Merdivenden alt kata indi, ardından küçük bir merdiven daha inerek aletlerin durduğu ambara girdi. Büyük alet sandığının kapağını açınca içerisinde çoktan terk edilmiş fare yuvaları buldu. Kemirgenlerin bir zamanlar kurdukları yuva için taşıdıkları kamışları, samanları ve otları avuç avuç çıkardıktan sonra aletlere ulaşabildi. Işıltıları kaybolmuş, yüzeyleri uzun zaman kullanılmamaktan hafif grileşmişti ama üzerlerinde küf yoktu, ayrıca kesici kısımları da keskinliğini korumuştu.

İhtiyacı olan aletleri seçip ahırın zemin katına geri döndü ve işe koyuldu. Yüz yıl önce de şu an yaptığı şeyi yapmış, bir tabut inşa etmek için gaz lambası ışığında çalışmış olduğunu hatırladı. Ama o zaman evde uzanmış yatan babasıydı.

Meşe tahtalar kuru ve sertti yine de aletler onlarla başa çıkabilecek kadar iyi bir durumdaydı. Kesti, düzledi, çaktı; etraf talaş kokmaya başlamıştı. Ahır sıcacık ve sessizdi; samanlık katında bekleyen samanların kalınlığı, dışarıda söylenen rüzgârın sesinin içeri girmesine izin vermiyordu.

Tabutu tamamladı; tahmin ettiğinden daha ağır olduğu için eski el arabasını bulup getirdi, bir zamanlar atlar için kullanılan bölmelerin arkasındaki duvara yaslayıp tabutu ona yerleştirdi. Ter içinde kala kala, sık sık dinlene dinlene el arabasını elma bahçesinin içindeki küçük mezarlığa itti.

Burada, yanında getirdiği kazma kürekle babasının mezarının yanında bir mezar daha kazdı. Ama bunu istediği kadar derin kazmadı; gelenek olduğu gibi tam iki metre kazsaydı tabutu içine yerleştirmeyi asla başaramayacağını biliyordu. O yüzden zayıf ışığını yansıtsın diye toprak yığınının üzerine yerleştirdiği gaz lambasının aydınlığında çalışıp bir metreden biraz daha az derinlikte bir mezar kazdı. Ormandan bir baykuş gelip bir süre bahçede bir yerlerde görünmeden oturup ötüşlerinin arasında mırıltılara, şırıltılara benzer sesler çıkardı. Ay batıya doğru alçaldı ve perişan bulutlar seyrelerek yıldızların ışığına yer açtı.

Nihayet bitmişti; mezar tamamlanmış, tabut mezara konmuş, gazyağı bitmek üzere olan lamba titremeye başlamış, lambanın konduğu yerin eğiminden ötürü bacası is olmuştu.

Enoch istasyona dönünce bedeni sarabileceği bir örtü aradı. Cebine bir İncil koydu, kefenlenmiş Vegalıyı kaldırdı ve şafaktan hemen önceki alacakaranlıkta elma bahçesine yürüdü. Vegalıyı tabuta koydu, kapağı yerine çaktı ve mezardan yukarı tırmandı.

Mezarın başında durup cebinden İncil'i çıkardı ve istediği bölümü açtı. Yüksek sesle okumaya başladı; o loş ışıkta metni takip edebilmek için gözlerini kısmaya neredeyse hiç ihtiyacı olmadı çünkü bu, çok fazla kere okumuş olduğu bir bölümdü:

Babamın evinde birçok köşk var; öyle olmasa sana söylerdim...

Okurken bunun gerçekten ne kadar yerinde bir bölüm olduğunu düşündü; galaksideki tüm ruhlara ev sahipliği edebilecek birçok köşk bulunması gerekirdi gerçekten de – ve uzayda belki de sonsuzluğa doğru uzanan diğer bütün galaksilerdeki ruhlar için de. Gerçi anlayışın olduğu yerde tek bir tanesi de yeterli olurdu.

Okumayı bitirdi, cenaze törenlerinde söylenen sözleri elinden geldiğince iyi şekilde, kelimelerden çok da emin olamayarak ezbere söyledi. Ama bir anlam ifade edecek kelimeler seçebildim hiç değilse, diye düşündü kendi kendine. Ardından toprağı kürekle mezara atmaya başladı.

Yıldızlar ve ay gitmiş, rüzgâr dinmişti. Sabahın sessizliğinde doğu göğü sedef rengini andıran bir pembeye bürünmüştü.

Enoch elinde kürekle mezarın başında durdu.

"Elveda, dostum," dedi.

Ardından arkasını döndü ve sabahın ilk kızıllığında istasyona geri gitti.

16

Enoch masasından kalkıp kayıt defterini rafa geri götürdü ve yerine koydu.

Dönüp tereddütle olduğu yerde kaldı.

Yapması gereken şeyler vardı. Gazetelerini okuması gerekiyordu. Kayıt defterini yazması gerekiyordu. *Jeofiziksel Araştırma Dergisi*'nin son sayılarında bakması gereken bazı makaleler vardı.

Ama canı hiçbirini yapmak istemiyordu. Düşünmesi gereken, endişelenmesi gereken, yas tutması gereken çok fazla şey vardı.

Gözcüler hâlâ orada bir yerdeydiler. Gölge insanlarını yitirmişti. Dünya da savaşa doğru ilerliyordu.

Gerçi belki de dünya konusunda endişelenmesine gerek yoktu. İstediği anda dünyadan vazgeçebilir, insan ırkından ayrılabilirdi. Dışarı hiç çıkmazsa, kapıyı hiç açmazsa dünyanın ne yapacağının ya da ona ne olacağının kendisi için hiçbir önemi kalmazdı. Çünkü onun bir dünyası vardı zaten. Bu istasyonun dışındaki insanların hayal bile ettiğinden çok daha büyük bir dünyaydı hem de. Dünya'ya ihtiyacı yoktu onun.

Ama düşünürken bile bunu başaramayacağını biliyordu. Çünkü çok tuhaf, çok absürt bir şekilde hâlâ Dünya'ya ihtiyaç duyuyordu.

Kapıya yürüdü, cümleyi söyledi ve kapı açıldı. Kulübenin içine girince kapı ardından kapandı.

Evin köşesini dönüp verandaya çıkan basamaklara oturdu.

Burası, diye düşündü, her şeyin başladığı yer. Çok uzun zaman önce bir yaz günü burada otururken yıldızlar uzayın ta ötesinden uzanıp onu işaret etmişti.

Güneş batıya doğru iyice ilerlemişti; yakınca akşam olacaktı. Günün sıcaklığı şimdiden azalıyor, nehir yatağı boyunca uzanan açıklıktan zayıf, serin bir meltem yaklaşıyordu. Arazinin ötesinde, ormanın sınırlarında kargalar gökyüzünde dönüp duruyor, durmadan gaklıyordu.

Kapıyı kapamanın ve kapalı tutmanın zor olduğunu biliyordu Enoch. Güneşi ve rüzgârı bir daha hissetmemenin, Dünya'nın ötesinden gelip değişen mevsimlerin kokusunu almamanın zor olacağını biliyordu. İnsan, diye düşündü, buna hazır değil. Yerlisi olduğu gezegeninin fiziksel özelliklerinden tamamen ayrılabilecek kadar kendi yarattığı çevreye ait bir canlıya dönüşememişti henüz. İnsan olarak kalabilmek için güneşe, toprağa, rüzgâra ihtiyacı vardı.

Bunu daha sık yapması gerektiğini düşündü Enoch; buraya gelip oturmalı, hiçbir şey yapmamalı, yalnızca etrafa bakıp ağaçları, batıya uzanan nehri, Mississippi boyunca yükselen Iowa tepelerinin mavisini görmeli, kargaların gökyüzünde dönüşünü, güvercinlerin ahırın çatı direğinde yürüyüşünü izlemeliydi.

Her gün bunu yapmaya değerdi, sonuçta bir saat daha yaşlanmaktan ne çıkardı ki? Saatlerini korumaya çalışmasına gerek yoktu – artık yoktu. Onları çok kıskanacağı bir an gelebilirdi ve o gün gelirse tüm saatlerini ve dakikalarını, hatta saniyelerini bile elinden gelen en pinti şekilde istiflemeye başlayabilirdi.

Evin en uzak köşesinin oradan birinin koşturma seslerini duydu; hatta tökezleme, bitkin düşmüş bir koşturma sesiydi, sanki bu kişi çok uzaklardan beri koşuyordu.

Ayağa fırlayıp kim olduğunu görmek için bahçeye doğru büyük adımlarla ilerledi. Koşan kişi sendeleye sendeleye, kollarını uzatmış hâlde ona doğru geldi. Enoch kolunu uzatıp kız ona yaklaştığında onu tuttu, düşmesin diye kendine doğru çekti.

"Lucy!" diye haykırdı. "Lucy, yavrum, ne oldu?!"

Kızın sırtındaki ellerinin sıcak, yapış yapış olduğunu hissetti; ellerinden birini çekip bakınca kanla kaplı olduğunu gördü. Kızın elbisesinin sırtı kapkara kana bulanmıştı.

Enoch yüzünü görebilmek için kızı omuzlarından tutup biraz ileri itti. Kızın yüzü gözyaşlarıyla sırılsıklam olmuştu ve yüzünde bir dehşet ifadesi vardı – ve korkuyla yalvarıyor gibiydi.

Lucy adamın elinden kurtulup arkasını döndü. Ellerini kaldırıp elbisesini omuzlarından çıkarıp sırtının yarısına kadar indirdi. Omuzlarındaki et, hâlâ kan sızdıran şerit şerit kamçı izleriyle kaplıydı.

Elbisesini üzerine geri çekip adama döndü. Yalvaran bir ifadeyle tepenin aşağısını, arazinin ormana doğru giden tarafını işaret etti.

Orada bir hareketlenme vardı; birileri ormandan gelmekteydi ve neredeyse eski, terk edilmiş arazinin kıyısına varmıştı.

Kız da bunu görmüş olacak ki Enoch'a yaklaştı; titriyor, ondan kendisini korumasını istiyordu.

Enoch eğilip kızı kollarına aldı ve koşarak kulübeye gitti. Cümleyi söyledi, kapı açıldı ve Enoch istasyona girdi. Arkasından kapının kayarak kapanma sesini duydu.

İçeri girdiği anda, Lucy Fisher kollarında öylece durdu – yaptığı şeyin büyük bir hata olduğunu biliyordu; bunun, kafasının bulanık olmadığı bir anda asla yapmayacağı bir şey olduğunu, üzerine bir kere daha düşünmüş olsa yapmamış olacağını biliyordu.

Ama dürtüsel olarak hareket etmişti, düşünerek değil. Kız korunma talep etmişti ve burada korunabilirdi, burada dün-

yadaki hiçbir şey ona ulaşamazdı. Ama o da bir insandı ve kendisi dışında hiçbir insanın o eşiği geçmemiş olması gerekiyordu aslında.

Ama olan olmuştu ve bunu değiştirmenin imkânı yoktu. O eşiği geçtikten sonra bunu değiştirmek mümkün değildi.

Onu odanın öte ucuna taşıyıp koltuğa bıraktı ardından geri adım attı. Kız olduğu gibi kalmış ona bakıyor, belli belirsiz gülümsüyordu; sanki böyle bir yerde gülümsemesine izin olup olmadığını bilemiyordu. Bir elini kaldırıp yanaklarındaki gözyaşlarını silmeye çalıştı.

Hızlıca etrafa baktı ve ağzı şaşkınlıktan kocaman açıldı.

Enoch çömeldi, koltuğa birkaç kere hafifçe vurdu ve kıza parmağını salladı; burada kalması, başka bir yere gitmemesi gerektiğini söylediğini kızın anlamasını umuyordu. İstasyonun geri kalanını da göstermeye çalışarak eliyle havada bir işaret yaptı sonra da olabildiğince ciddi bir ifadeyle başını iki yana salladı.

Kız büyülenmiş gibi onu izledi ardından gülümseyip onu anlamış gibi başını salladı.

Enoch uzanıp kızın ellerinden birini ellerinin arasına aldı, olabildiğince şefkatle okşadı; kızı temin etmeye, olduğu yerde kalırsa her şeyin yoluna gireceğini anlamasını sağlamaya çalışıyordu.

Kız şimdi gerçekten gülümsüyordu; belli ki gülümsememesi için bir sebep olup olmadığını artık merak etmiyordu.

Boştaki elini uzatıp uzaylı cihazlarıyla dolu sehpaya doğru bir kanat çırpma hareketi yaptı.

Enoch başını ileri geri sallayınca kız cihazlardan birini alıp hayranlıkla elinde çevirmeye başladı.

Enoch ayağa kalktı, tüfeğini almak için asılı durduğu duvara gitti.

Ardından kızı her kim kovalıyorsa onunla yüzleşmek üzere dışarı çıktı.

17

İki adam arazide yürüyor, eve doğru geliyordu; Enoch bunlardan birinin Lucy'nin babası Hank Fisher olduğunu gördü. Adamla birkaç yıl önce günlük yürüyüşlerinden biri sırasında kısaca tanışmıştı. Hank süklüm püklüm hâlde ve hiçbir açıklamaya gerek olmamasına rağmen kaçan ineklerinden birini aradığını söylemişti. Ama Enoch adamın şüpheli tavırlarından bu işin inek aramaktan ziyade daha gizli kapaklı bir şey olduğu kanısına varmıştı, gerçi ne olabileceği hakkında da hiçbir fikri yoktu.

Diğer adam ise daha gençti. On altı ya da on yediden büyük olamazdı. Çok yüksek ihtimalle Lucy'nin erkek kardeşlerinden biri, diye düşündü Enoch.

Verandada durup bekledi.

Hank'in elinde sarılı duran bir kamçı olduğunu gördü ve ona baktığı anda Lucy'nin omuzlarındaki yaraların sebebini anladı. İçinde bir öfke kıvılcımı hissetti ama onunla savaşıp bastırmaya çalıştı. Öfkesine hâkim olursa Hank Fisher'la daha iyi başa çıkardı.

İki adam birkaç adım ötede durdu.

"İyi günler," dedi Enoch.

"Kızımı gördün mü?" diye sordu Hank.

"Görmüşsem ne olacak?" diye sordu Enoch.

"Derisini yüzeceğim onun," diye bağırdı Hank kamçısını savurarak.

"Bu durumda," dedi Enoch, "sana bir şey söyleyeceğimi sanmıyorum."

"Sakladın onu, değil mi?" diye atıldı Hank.

"Etrafa bakabilirsin," dedi Enoch.

Hank öne doğru hızlı bir iki adım attı ardından bunu yapmasa daha iyi olacağı kanısına vardı.

"Hak etti ama," diye bağırdı. "Onunla işim bitmedi daha. Kimse, kanımdan canımdan olan biri bile bana büyü yapamaz!"

Enoch hiçbir şey söylemedi. Hank kararsız hâlde durdu.

"İşimize karıştı," dedi. "İşimize karışmaya hakkı yoktu. Ona mı kalmış?!"

"Butcher'ı eğitmeye çalışıyordum sadece," dedi genç olan. "Butcher yavru bir rakun tazısı," diye de açıkladı Enoch'a.

"Öyle," dedi Hank. "Yanlış bir şey falan yapmıyordu. Çocuklar geçen gece yavru bir rakun yakalamış. Çok da uğraşmışlar. Bu oğlum, Roy, rakunu kapıp bir ağaca bağlamış. Butcher da tasmadaymış. Butcher'ı rakuna saldırtacakmış. Canı yansın falan diye değil, hayvana zarar gelmeden çekip biraz dinlendirecekmiş sonra Butcher'ı yine rakuna saldırtacakmış."

"Bir rakun tazısını eğitmenin dünyadaki en iyi yolu bu," dedi Roy.

"Doğru," diye ekledi Hank. "Rakunu o yüzden yakalamışlar zaten."

"Yavru Butcher'ı eğitmek için ona ihtiyacımız vardı," diye ekledi Roy.

"Bu kısımda bir sorun yok," dedi Enoch, "duyduğuma da sevindim. Ama tüm bunların Lucy'yle ne alakası var?"

"Araya girdi," dedi Hank. "Eğitimi durdurmaya çalıştı. Butcher'ı Roy'un elinden almaya çalıştı."

"Dilsiz biri için fazla kibirli," dedi Roy.

"Kapa sen çeneni," dedi babası sert bir ifadeyle çocuğa dönüp.

Roy kendi kendine mırıldanarak bir adım geriledi.

Hank yeniden Enoch'a döndü.

"Roy onu itti," dedi. "Yapmaması gerekirdi aslında. Daha dikkatli olması gerekirdi."

"İtmek istememiştim," dedi Roy. "Butcher'dan uzak dursun diye kolumu uzattım aslında sadece."

"Doğru," dedi Hank. "Biraz sert uzattı gerçi ama Lucy'nin de öyle karşılık vermemesi gerekirdi: Rakunla kavga edemesin diye Butcher'ı sersemletti. Tek parmağını bile dokunmadan hem de, uyuşturuverdi köpeği. Hayvan kımıldayamadı bile. Roy da sinirlendi."

İçtenlikle sordu Enoch'a: "Bu seni de sinirlendirmez miydi?"

"Sinirlendireceğini sanmıyorum," dedi Enoch. "Ama tabii ben rakun tazısı sahibi bir adam değilim."

Bu anlayışsızlığa hayretle baktı Hank.

Ama hikâyesini anlatmaya devam etti. "Roy ona bayağı sinirlendi. Butcher'ı kendi büyütmüştü. Ona çok değer verirdi. Kimsenin, kendi kız kardeşinin bile onu böyle serseme çevirmesine izin veremezdi. O yüzden onu kovalayınca Lucy bu sefer Butcher'a yaptığı gibi Roy'u da uyuşturdu. Hayatımda böyle şey görmedim. Roy kaskatı kesildi sonra yere düştü, bacaklarını karnına çekti, kollarını kendine sardı, topa dönüşmüş gibi öylece kaldı. Butcher da o da. Ama o rakuna hiçbir şey yapmadı. Sersemletmedi de. Sadece kendi ailesine yaptı bunları."

"Acımadı aslında," dedi Roy. "Hiç acımadı."

"Ben de oturmuş bu kırbacı örüyordum. Düğümü açılmıştı, yenisini yapıyordum. Olanları görmüştüm ama bir şey yapmadım, ta ki Roy'u da öyle sersemlemiş görene kadar. O zaman dedim ki yeterince ileri gitti bu iş. Açık fikirli bir ada-

mım ben; bir iki siğil yok etme büyüsünü ya da onun gibi önemsiz şeyleri dert etmem yani. Bunu yapabilen çok insan vardı zaten. Utanç verici bir şey değil. Ama bu köpekleri, insanları uyuşturma işi..."

"Sen de ona kamçıyla vurdun yani," dedi Enoch.

"Görevimi yaptım ben," dedi Hank ciddi bir ifadeyle. "Ailemde cadı besleyecek değilim. Birkaç kere vurdum, o da beni durdurmak için o aptal şovlarından birini yapmaya kalktı. Ama bir görevim vardı sonuçta, ben de vurmaya devam ettim. Yeterince vurursam içinden çıkar gider belki diye düşündüm. O zaman da bana da büyü yaptı işte. Roy'la Butcher'a yaptığı gibi ama bana daha farklısını yaptı. Kör etti beni – kendi babasını kör etti! Hiçbir şey göremiyordum. Bağıra çağıra, gözlerimi tırmalaya tırmalaya bahçede sendelemeye başladım. Sonra düzeldi ama Lucy ortalıkta yoktu. Ormanda koşup tepeye tırmandığını gördüm. Roy'la peşinden geldik işte."

"Ve Lucy'nin burada benimle olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Öyle olduğunu biliyorum," dedi Hank.

"Pekâlâ," diye cevap verdi Enoch. "Etrafı arayın o zaman."

"Öyle yapacağımızdan emin olabilirsin," dedi Hank acımasız bir ifadeyle. "Roy, sen ahıra bak. Orada saklanıyor olabilir."

Roy ahıra yöneldi. Hank de kulübeye girip hemen çıktı, çökmüş tavuk kümesine doğru gitti.

Enoch tüfeği kolunun altında, durup bekledi.

Başına bela aldığının farkındaydı – daha önce hiç almadığı kadar büyük bir belaydı bu hem de. Hank Fisher gibi bir adamla uzlaşmanın imkânı yoktu. Şu an hiçbir yaklaşımı makul karşılayacak durumda değildi. Yapabileceği tek şeyin Hank'in öfkesinin dinmesini beklemek olduğunu biliyordu Enoch. İşte o zaman aklını başına toplamasını sağlamak için az da olsa şansı olabilirdi belki.

İki adam geri geldi.

"Hiçbir yerde yok," dedi Hank. "Evde o zaman."

Enoch başını iki yana salladı. "O eve kimse giremez."

"Roy," dedi Hank, "şu basamakları çık da aç bakalım kapıyı."

Roy korkuyla Enoch'a baktı.

"Buyur," dedi Enoch.

Roy yavaşça ilerlemeye başlayıp merdivenleri çıktı. Verandayı geçip ön kapının kulpunu tutup çevirdi. Sonra tekrar denedi. Ardından arkasına döndü.

"Baba," dedi çocuk, "çevrilmiyor. Açamıyorum."

"Lanet olsun," dedi Hank tiksintiyle "hiçbir işi beceremiyorsun."

Hank iki sıçrayışla basamakları çıktı, öfkeyle verandayı geçti. Eli uzanıp kulpu tuttu ve kuvvetle çevirdi. Sonra tekrar denedi, ardından bir kere daha. Öfkeyle Enoch'a döndü.

"Ne oluyor burada?" diye haykırdı.

"Giremeyeceğini söylemiştim sana," dedi Enoch.

"Ne demek giremiyormuşum!" diye kükredi Hank.

Kamçısını Roy'a fırlatıp verandadan indi, kulübenin yanında duran odun yığınına doğru hızla gitti. Doğrama kütüğünün üzerinden ağır, çift taraflı baltayı kaptı.

"Baltaya dikkat et," diye uyardı Enoch. "Eskidir, bir katı çıkarken de onu kullanmıştım hep."

Hank cevap vermedi. Verandaya çıkıp kapının önünde savaş pozisyonunu aldı.

"Geri çekil," dedi Roy'a. "Hareket alanı bırak bana."

Roy geriledi.

"Bir dakika," dedi Enoch. "Kapıyı parçalamayı mı planlıyorsun?"

"Tam olarak onu planladığımdan emin olabilirsin."

Enoch ciddi bir ifadeyle başını salladı.

"Ee?" diye sordu Hank.

"Denemek istiyorsan bana göre hava hoş."

Hank baltanın ucunu iyice kavrayarak duruşunu ayarladı. Derken çelik omzunun üzerinde parlayıverdi, ardından hareketi takip edip bir darbe gibi indi.

Çeliğin ucu kapının yüzeyine çarptığı anda yamuldu, yönünü değiştirdi ve kapıdan sekti. Keskin bıçak geriye uçarken Hank'in ayrık bacağını birkaç santimle sıyırıp geçti ve hızı, adamın yüz seksen derece dönmesine sebep oldu.

Hank kolları ileri uzanmış, elinde hâlâ baltayla olduğu yerde aptallaşmış şekilde kaldı. Enoch'a baktı.

"Tekrar dene," dedi Enoch davetkâr bir sesle.

Hank küplere bindi. Yüzü öfkeden kıpkırmızı kesilmişti.

"Tanrı şahidim ki deneyeceğim!" diye bağırdı.

Yeniden pozisyon alıp bu sefer baltayı kapıya değil yanındaki pencereye yöneltti.

Bıçak cama çarptığı anda yüksek bir çınlama duyuldu ve güneş gibi parlak çelik parçaları havaya saçıldı.

Hank eğilirken elindeki baltayı da düşürdü. Verandaya düşen balta yerde sekti. Bıçaklarından biri kırılmış, keskin parçaları etrafa dağılmıştı. Pencereyse tek parça hâlinde duruyordu. Üzerinde tek bir çizik bile yoktu.

Hank kırılmış baltaya bakakalmış hâlde, inanamıyormuş gibi olduğu yerde durdu.

Elini sessizce uzatınca Roy kamçısını avucuna koydu.

İkisi merdivenlerden indiler.

En alt basamakta durup Enoch'a baktılar. Hank'in kamçıyı tutan eli seğirdi.

"Yerinde olsam böyle bir şeye kalkışmazdım, Hank. Çok hızlı hareket ederim ben."

Tüfeğinin kabzasına hafifçe vurdu. "O kamçıyı savuramadan havaya uçurabilirim elini."

Hank derin bir nefes aldı. "Senin içinde şeytan var, Wallace," dedi. "Lucy'de de var şeytan. Birlikte çalışıyorsunuz. Ormanda gizli gizli dolaşıp buluşuyorsunuz."

Enoch iki adamı izleyerek bekledi.

"Tanrı yardım etsin," diye uludu Hank. "Kızım bir cadı resmen!"

"Bence evinize dönseniz iyi olur," dedi Enoch. "Lucy'yi bulursam getiririm size."

İkisi de hareket etmedi.

"Bu iş burada bitmedi," diye bağırdı Hank. "Kızımı bir yerlerde saklıyorsun, bunun bedelini ödeyeceksin."

"Ne zaman istersen," dedi Enoch. "Ama şimdi değil."

Tüfeğin namlusuyla emir verir gibi bir hareket yaptı.

"Haydi gidin," dedi. "Geri de gelmeyin sakın. Hiçbiriniz."

Bir an için tereddüt ettiler; ona bakıyor, onu tartmaya, bir sonraki hamlesi ne olabilir diye anlamaya çalışıyorlardı.

Ardından yavaşça arkalarını dönüp tepeyi yan yana indiler.

18

İkisini de öldürmüş olması gerektiğini düşündü Enoch. Yaşamayı hak etmiyorlardı.

Başını eğip tüfeğe bakınca ellerinin tabancaya sımsıkı sarıldığını gördü, öyle ki ahşabın satensi kahverengiliğinin yanında parmakları bembeyaz ve kaskatı duruyordu.

İçinde köpüren, patlamaya hazır öfkeyi bastırmak için bu kadar çabalaması gerekmesine şaşardı. Burada biraz daha kalsalardı, onları kovalayamamış olsaydı içinde yükselen o öfkeye boyun eğmek zorunda kalacağını biliyordu.

Böyle yaşanmış olması iyiydi o yüzden, çok daha iyiydi. Bu öfkeyi nasıl içinde tutabildiğine biraz da sersemlemiş bir şekilde hayret etti.

Tutabildiği için mutluydu da. Çünkü kendine direndiği bu hâliyle bile çok kötü şeyler olması mümkündü.

Delirmiş olduğunu söylerlerdi mesela; onları silah zoruyla kovaladığını söylerlerdi. Hatta Lucy'yi kaçırdığını ve rızası olmadan tuttuğunu bile söyleyebilirlerdi. Başına ellerinden geldiğince çok bela açmak için asla yılmazlardı.

Neler yapabilecekleri hakkında kendini kandırmıyordu Enoch, bu türü biliyordu çünkü, basitliklerine ne çok intikam sığdırabileceklerini biliyordu – insan ırkının küçük, saldırgan böcekleriydi bunlar.

Verandanın yanında durup tepeden inişlerini izledi ve böylesine çürük bir tohumdan nasıl olup da Lucy gibi iyi bir kızın dünyaya gelebildiğine hayret etti. Belki de kızın sahip olduğu engeller, ailesiyle arasında siper görevi görmüştü; onlardan biri olmasını engellemişti. Belki de onlarla konuşabilse ya da onları dinleyebilseydi Lucy de herhangi biri kadar uyuşuk ya da saldırgan birine dönüşürdü.

Böyle bir şeye karışmış olmak büyük hataydı. Onun konumundaki birinin böyle bir olayla alakası olmamalıydı. Yitirebileceği çok şey vardı çünkü, uzak durmalıydı.

Ama ne yapabilirdi ki? Lucy'nin korunma talebini geri çevirebilir miydi, hele de elbisesi omuzlarındaki kamçı izlerinden akan kanla sırılsıklam olmuşken? Yüzündeki çılgın, çaresiz yalvarışı görmezden mi gelmeliydi?

Başka türlü davranabilirdim, diye düşündü. Olanlarla başa çıkmanın başka, daha zekice yolları olabilirdi. Ama daha zekice bir yol arayacak vakti olmamıştı. Yalnızca kızı güvenli bir yere alıp onları karşılamak için dışarı çıkacak kadar vakti olmuştu.

Ama, diye düşünüyordu şimdi, belki de yapılabilecek en iyi şey dışarı hiç çıkmamaktı. İstasyonun içinde kalsaydı hiçbir şey yaşanmazdı da.

Çıkıp onlarla yüzleşmesi dürtüsel bir davranıştı. Belki yapılacak en insani şeydi, evet, ama bilgece bir hareket değildi. Ama yapmıştı işte ve artık çok geçti, olanları geri almanın imkânı yoktu. Böyle bir şeyi yeniden yapması gerekse başka türlü hareket ederdi ama ikinci bir şansı olmuyordu işte insanın.

Ağır ağır arkasını dönüp istasyona geri gitti.

Lucy hâlâ koltukta oturuyor, elinde ışıltılı bir nesne tutuyordu. Kendinden geçmiş bir hâlde bu nesneye bakıyordu ve yüzünde yine, Enoch'un onu o sabah kelebeği tutarken gördüğünde yüzünde fark ettiği canlı, atik ifade vardı.

Tüfeği masanın üzerine bırakıp sessizce orada durdu ama kız hareket ettiğini fark etmiş olacak ki hızla başını kaldırdı. Ardından bakışları yeniden elinde tuttuğu, ışıldayan nesneye gitti.

Enoch bu nesnenin kürelerden oluşan piramit olduğunu fark etti ama şimdi tüm küreler yavaşça dönüyor, kimisi saat yönüne kimisi saat yönünün tersine hareket ediyordu ve dönerlerken bir yandan da ışıldayıp parlıyor, her biri kendine özel rengini yansıtıyordu; her birinin en derinlerinde yumuşak, sıcak bir ışık kaynağı var gibiydi.

Enoch nesnenin güzelliği ve yarattığı merak karşısında nefesini tutuverdi – bu nesnenin ne olduğuna, ne işe yaradığına dair uzun zaman onu zorlayan meraktı bu. Belki yüzden bile fazla kere onu incelemiş, üzerine düşünmüştü ama önem arz edebilecek herhangi bir şey bulamamıştı. Onun görebildiği kadarıyla yalnızca bakılmak üzere yaratılmış bir şeydi yine de bir amacı olduğuna ve belki de bir şekilde çalıştırılabileceğine dair ısrarcı bir hissi olmuştu hep.

Ve işte şimdi çalışıyordu. Enoch yüzlerce kere çözmeye çalışmıştı ama Lucy bir kere eline aldığı gibi çözüvermişti.

Lucy'nin bu nesneye bakarkenki aşırı mutluluğunu fark etti. Acaba bu nesnenin amacını biliyor olabilir mi, diye merak etti birden.

Odanın öteki ucuna yürüyüp kızın koluna dokundu. Kız başını kaldırıp ona bakınca gözlerinde mutluluğun ve heyecanın o ışıltısını gördü.

Piramide doğru sorar gibi bir hareket yapmaya çalıştı; bunun ne olduğunu bilip bilmediğini sormaya çalışıyordu kıza. Ama kız onu anlamadı. Ya da belki de biliyordu ama bu amacı açıklamanın ne kadar imkânsız olacağının da farkındaydı. Yine eliyle o mutlu, kanat çırpışa benzer hareketi yaptı; böyle cihazlarla dolu sehpadan bahsediyor, gülmeye çalışıyormuş gibi duruyordu – en azından yüzünde gülme hissi veren bir ifade vardı.

Yalnızca bir çocuk, diye düşündü Enoch; yeni, hayret veren oyuncaklarla ağzına kadar dolu bir kutu bulmuş bir çocuk. Tüm bunlar kız için oyuncaktan mı ibaretti? Sehpanın üzerine yığılmış şeylerin güzelliğinin ve özgünlüğünün birdenbire farkında varmış olduğu için mi bu kadar mutlu ve heyecanlıydı?

Yorgun bir şekilde arkasını dönüp masaya gitti. Tüfeği alıp duvardaki askıya astı.

Kızın istasyonda olmaması gerekiyordu. Kendisi hariç hiçbir insanın asla girmemesi gerekiyordu istasyona. Onu buraya getirerek kendisini bekçi olarak atayan uzaylılarla arasındaki sözsüz anlaşmayı bozmuştu. Gerçi buraya getirebileceği insanları düşününce, söz konusu kısıtlamalardan muaf olabilecek tek kişi herhalde Lucy olurdu çünkü gördüğü şeyleri hiçbir zaman birine anlatamazdı.

Burada kalmaması gerektiğini biliyordu kızın. Evine götürülmeliydi. Çünkü götürülmezse çok büyük çaplı bir arama başlatırlardı onun için. Kayıp bir kız söz konusu olurdu çünkü; güzel bir sağır dilsiz kız söz konusu olurdu.

Sağır dilsiz bir kızın kaybolduğu haberi de bir iki gün içinde habercileri çekerdi buraya. Haber tüm gazetelere, televizyona, radyoya çıkardı ve orman yüzlerce arama kurtarma görevlisiyle kaynardı.

Hank Fisher, eve girmeye çalıştığından ama başaramadığından bahsederdi sonra başkaları da eve girmeye çalışırdı ve kıyamet kopardı.

Enoch bunu düşünürken bile ter içinde kaldı.

İnsanların yoluna çıkmadığı, dikkat çekmediği onca yılın hiçbir önemi kalmazdı o zaman. Yalnız bir tepedeki bu tuhaf ev, dünya için bir gizem, dünyanın bütün delileri için de bir meydan okuma, bir hedef hâline gelirdi.

İlaç dolabına gidip Galaktik Merkez'in verdiği ilaç paketindeki iyileştirici merhemi aradı.

Bulunca küçük kutusunu açtı; yarısından fazlası hâlâ duruyordu. Enoch bu merhemi yıllar içinde kullanmış ama tutumlu davranmıştı. Gerçi çok fazlasını kullanmasına da gerek olmamıştı pek.

Odanın öteki ucuna, Lucy'nin oturduğu yere gidip koltuğun arkasına geçti. Kıza elindekini gösterip ne için kullanıldığına dair hareketler yaptı. Kız elbisesini omuzlarından indirince Enoch uzun kesiklere bakmak için eğildi.

Kanama durmuştu ama eti hâlâ kıpkırmızı bir açık yara hâlindeydi.

Enoch merhemi kamçının yaptığı kesiklerin üzerine nazikçe sürdü.

Kız kelebeği iyileştirmişti, diye düşündü ama kendini iyileştiremedi.

Lucy'nin önündeki sehpada kürelerden piramit hâlâ ışıldıyor, odanın her yanına titrek, renkli gölgeler düşürüyordu.

Çalışıyordu ama ne yapıyordu acaba?

Nihayet çalışıyordu ama bu çalışmanın sonunda hiçbir şey olmuyordu.

19

Ulysses, alacakaranlık derinleşip yerini geceye bırakırken geldi.

Enoch onun ayak seslerini duyduğunda Lucy ile akşam yemeklerini yeni bitirmiş, masada oturuyorlardı.

Uzaylı gölgede durup bakınca Enoch onun zalim bir palyaçoyu şimdi her zamankinden daha çok andırdığını düşündüğü. Esnek, dalgalı vücudu tütsülenmiş, kızarmış geyik derisini andırıyordu. Cildinin yamalı renkleri hafif bir ışıltı saçıyor, yüzünün o sert, keskin hatları, başının pürüzsüz kelliği ve kafatasına yapışık düz, sivri uçlu kulakları onu inanılmaz korkunç kılıyordu.

Ne kadar nazik bir karakteri olduğunu bilmeyene korkudan ömrünün yedi yılını kaybettirir bu görüntü, diye düşündü Enoch.

“Seni bekliyorduk,” dedi ona. “Kahve cezvede kaynıyor.”

Ulysses öne bir adım attı ardından duraksadı.

“Yanında bir tane daha var. Bir insan, sanırım.”

“Tehlikeli bir durum yok,” dedi Enoch ona.

“Başka cinsiyetten ve de dişi, değil mi? Bir eş mi buldun kendine?”

“Hayır,” dedi Enoch. “Eşim değil o.”

"Yıllar içinde akıllıca davrandın," dedi Ulysses ona. "Seninki gibi bir durumda eş çok iyi bir fikir değil."

"Endişelenmene gerek yok. Bir sıkıntısı var. İletişim kuramıyor. Ne duyabiliyor ne de konuşabiliyor."

"Bir hastalık mı?"

"Evet, doğduğundan beri var. Hiç duymadı ya da konuşmadı. Buradaki hiçbir şey hakkında konuşamaz yani."

"İşaret dili peki?"

"İşaret dili de bilmiyor. Öğrenmeyi reddetmişti."

"Arkadaşın, demek?"

"Birkaç yıldır," diye cevap verdi Enoch. "Onu korumamı istedi. Babası bir kamçıyla dövmüş."

"Bu baba, kızın burada olduğunu biliyor mu?"

"Burada olduğunu düşünüyor ama bilmesine imkân yok."

Ulysses yavaşça karanlıktan çıkıp ışıkta durdu.

Lucy de onu izliyordu ama yüzünde dehşete dair hiçbir ifade yoktu. Gözleri sabit, tasasızdı ve irkilmemişti de.

"Beni iyi karşıladı," dedi Ulysses. "Kaçmadı ya da bağırmadı."

"İstese de bağıramaz zaten," dedi Enoch.

"Herhangi bir insana ilk bakışta tiksindirici geliyor olmalıyım."

"O yalnızca dışını görmüyor ama, içini de görebiliyor."

"Ona insan selamından versem korkar mı?"

"Sanırım aksine çok mutlu olur."

Ulysses bir elini derimsi beline koyup belden eğilerek resmi, abartılı bir selam verdi.

Lucy gülümseyip ellerini çırptı.

"Bak," diye haykırdı Ulysses memnuniyetle, "sanırım beni sevdi."

"O zaman otursana," diye önerdi Enoch, "birlikte kahve içelim."

"Kahveyi unutmuşum. Bir insan daha görünce kahve aklımdan gitmiş."

Önünde üçüncü fincanın beklediği sandalyeye oturdu. Enoch hareket edecekken Lucy kalkıp kahveyi almaya gitti.

"Anlıyor mu?" diye sordu Ulysses.

Enoch başını iki yana salladı. "Fincanın önüne oturdun çünkü. Fincan da boştu."

Kız kahveyi koyup koltuğa gitti.

"Bizimle durmayacak mı?" diye sordu Ulysses.

"O sehpa dolusu aletler çok ilgisini çekti. Bir tanesini çalıştırdı hatta."

"Onu burada tutmayı mı planlıyorsun?"

"Onu burada tutamam," dedi Enoch. "Arama başlatırlar. Onu evine götürmem gerek."

"Bu hoşuma gitmedi," dedi Ulysses.

"Benim de gitmiyor. Onu buraya asla getirmemem gerektiğini itiraf etmeliyim öncelikle. Ama o sırada yapılacak tek şey bu gibi gelmişti. Üzerine düşünecek vaktim yoktu."

"Sen kötü bir şey yapmadın," dedi Ulysses şefkatle.

"Bize zararı dokunmaz," dedi Enoch. "İletişim kuramadığı için..."

"Sorun o değil," dedi Ulysses ona. "Kız bir komplikasyon teşkil ediyor sadece, ben de başka komplikasyonlar çıksın istemiyorum. Bu gece sana bunu söylemeye gelmiştim, Enoch, başımız belada."

"Bela mı? Ortada bela olacak bir şey yok ki."

Ulysses kahve fincanını kaldırıp büyük bir yudum aldı.

"Çok iyi," dedi. "Çekirdekleri götürüp evimde de yapıyorum ama aynı tadı vermiyor."

"Bela demiştin?"

"Senin zamanınla birkaç yıl önce ölen Vegalıyı hatırlıyor musun?"

Enoch başını salladı. "Hazer."

"O varlığın doğru düzgün bir adı var..."

Enoch güldü. "Takma isimlerimizi sevmiyorsun."

"Bizde böyle değil çünkü."

"Benim onlara isim vermem, onlara sevgimin bir nişanesi," dedi Enoch.

"Sen gömmüştün bu Vegalıyı."

"Aile mezarlığıma," dedi Enoch. "Bizlerden biriymiş gibi. Başında bir ayet bile okudum."

"Bütün bunlar çok iyi," dedi Ulysses. "Olması gereken de bu zaten. Çok iyi iş çıkardın. Ne var ki ceset kayıp."

"Kayıp mı?! Bu mümkün değil!" diye bağırdı Enoch.

"Mezardan çıkarılmış."

"Ama bunu bilemezsin ki," diye karşı çıktı Enoch. "Bunu nasıl bilebilirsin?"

"Ben değil, Vegalılar. Bilenler Vegalılardı."

"Ama onlar çok fazla ışık yılı uzaktalar..."

Bunu söylerken bile artık o kadar da emin değildi. Çünkü ihtiyar bilgenin öldüğü gece Galaktik Merkez'e mesaj gönderdiğinde, Vegalıların ihtiyarın öldüğü zamanı bildiğini öğrenmişti. Ayrıca bir ölüm sertifikasına da ihtiyaçları yoktu çünkü neden öldüğünü de biliyorlardı.

İmkânsız geliyordu kulağa tabii ki ama galakside sonradan son derece imkânlı olduğu ortaya çıkan öyle çok imkânsızlık vardı ki insanın ne zaman sağlam zeminde durduğunu bilebilmesi mümkün değildi.

Tüm Vegalıların diğer Vegalılarla bir tür zihinsel bağı olması mümkün mü acaba, diye düşündü. Ya da belki de merkezi bir nüfus idaresinin (hiç anlaşılır olmayan bir şeye insani bir benzetme yapmak gerekirse yani) yaşayan tüm Vegalılarla resmi bir bağı vardı da nerede olduklarını, nasıl olduklarını ve ne yaptıklarını biliyor muydu acaba?

Buna benzer bir şeyin gerçekten de mümkün olabileceğini kendi kendine itiraf etti Enoch. Galaksinin her yerinde

bulunabilen büyüleyici yetilerin çok da dışında kalmıyordu sonuçta.

"Ceset kayıp," dedi Ulysses. "Bu kadarını söyleyebilirim sana, gerçek olduğundan da emin olabilirsin. Sen sorumlu tutuluyorsun."

"Vegalılar tarafından mı?"

"Vegalılar tarafından, evet. Ve galaksi tarafından."

"Elimden geleni yaptım ben," dedi Enoch kızgınlıkla. "Gerekeni yaptım. Vega kanunlarına harfiyen uydum. Ölüye saygımı ve gezegenimin saygısını sundum. Bu sorumluluğun sonsuza kadar sürmesi adil değil. Cesedin gerçekten kayıp olduğuna zaten inanabilmiş de değilim. Onu alıp götürebilecek kimse yok. Kimsenin varlığından haberi yok çünkü."

"İnsan mantığına göre tabii ki haklısın. Ama Vegalı mantığına göre değilsin. Ve bu durumda Galaktik Merkez de Vegalıları destekleyecektir."

"Vegalılar benim arkadaşım," dedi Enoch hırçın hırçın. "Sevmediğim ya da anlaşamadığım bir Vegalıya bile rastlamadım. Aramızda halledebiliriz."

"Söz konusu Vegalılar olsaydı eminim halledebilirdin," dedi Ulysses. "O zaman endişeleneceğim hiçbir şey olmazdı. Ama konu giderek karmaşıklaşıyor. Dışarıdan bakınca aslında basit bir olay gibi fakat birçok farklı unsur var. Mesela Vegalılar cesedin kayıp olduğunu bir süredir biliyordu ve tabii ki bu durumdan rahatsızlardı. Ama bazı durumları göz önünde bulundurup sessizliklerini korudular."

"Buna gerek yoktu ki. Bana gelebilirlerdi. Ne olmuş olabilir, bilmiyorum..."

"Senin yüzünden sessiz kalmadılar. Başka bir şey yüzünden."

Ulysses kahvesini bitirip kendine bir fincan daha koydu. Enoch'un da yarım kahvesini doldurup cezveyi bir kenara bıraktı.

Enoch bekledi.

"Sen farkında olmayabilirsin ama," diye başladı Ulysses, "bu istasyon kurulduğu zaman galaksideki birçok ırktan bu konuda büyük ölçüde itiraz gelmişti. Böyle durumlarda hep olduğu gibi bunun için birçok sebep de gösterilmişti ama aslında temelde asıl sebep, ırksal ve bölgesel üstünlük için sürdürülen mücadele. Sizin de Dünya üzerinde bir grup ya da ötekinin, veya bir millet ya da ötekinin ekonomik üstünlük sağlamak için yürüttüğü tartışmalara ve manevralara benzer bir şey sanırım. Tabii ekonomik konular galakside genellikle çok nadiren temel unsurları oluşturur. Ekonomiden çok başka unsurlar da var."

Enoch başını salladı. "Buna dair bir şeyler fark etmiştim. Yakın zamanda değil gerçi. Çok da ilgilenmemiştim ama."

"Yönlerle ilgili bir olay daha ziyade," dedi Ulysses. "Galaktik Merkez bu sarmal kola doğru genişlemesini başlattığında başka yönlere doğru genişlemek için zaman da çaba da kalmamış oldu. Yüzyıllardır yakınlardaki küresel kümelerden birine doğru genişleme hayali olan büyük bir ırk grubu var. Çok mantıksız da sayılmaz bu hamle. Uzayda yakınlarda bulunan kümelere doğru daha uzun sıçrayışlar yapmak, elimizde bulunan tekniklerle mümkün aslında. Bir şey daha var – bu kümeler olağanüstü bir şekilde toz ve gazdan yoksun duruyor, yani oraya vardığımızda galaksinin birçok yerine kıyasla kümelerde çok daha hızla genişleme sağlayabiliriz. Ama tabii en iyi ihtimalle bile teorik bir yaklaşım bu çünkü orada karşımıza nelerin çıkacağını bilmiyoruz. Tüm çabamızı harcayıp tüm vaktimizi ona adadıktan sonra beklediğimizden azını bulabilir ya da hiçbir şey bulamayabiliriz, muhtemelen biraz mülk edinmek dışında. Ki ondan da galakside bolca var zaten. Ama bu kümeler bazı türden zihinler için büyük çekiciliğe sahip."

Enoch başını salladı. "Anlayabiliyorum. Galaksinin dışına

ilk çıkış olurdu bu. Bizleri başka galaksilere çıkarabilecek bir yoldaki ilk küçük adım olurdu."

Ulysses ona dikkatle baktı. "Demek sen de," dedi. "Anlamalıydım."

"Ben de o türden zihinlerdenim," dedi Enoch kendini beğenmiş bir ifadeyle.

"Her neyse, küresel-kümeleri savunan bir kutup oluştu işte – sanırım buna kutuplaşma diyebiliriz çünkü – ve biz bu yöne doğru genişleme hareketimizi başlatınca savaşları daha da alevlendi. Bu bölgede genişlemeye daha neredeyse başlamadık bile, sen de farkındasındır bunun, eminim. Bir düzine bile istasyonumuz yok ve bize yüz istasyon gerekecek. Bu ağın tamamlanması yüzyıllar sürecek."

"Yani bu kutuplaşan grup, çatışmasını hâlâ sürdürüyor," dedi Enoch. "Çünkü bu sarmal-kol projesini durdurmak için hâlâ vakit var."

"Aynen öyle. Beni endişelendiren de bu. Çünkü bu grup, kayıp ceset olayını bu ağın genişlemesine karşı duygu yüklü bir argümana çevirebilir. Bazı özel çıkarlarından endişelenen başka gruplar da onlara katılmaya başlıyor çünkü bu projeyi çökertebilirlerse istediklerini elde etme şanslarının artacağını düşünüyorlar."

"Çökertebilirlerse mi?"

"Evet, çökertebilirlerse. Ceset olayı herkes tarafından duyulduğu anda bağırmaya başlayacak, Dünya kadar barbar bir gezegenin bir istasyon kurmak için uygun olmadığını söyleyecekler. İstasyonun terk edilmesinde ısrar edecekler."

"Ama bunu yapamazlar!"

"Yapabilirler," dedi Ulysses. "Ölülerin huzur içinde uyuyamadığı bir gezegende, mezarların bile yağmalandığı barbarlıkta bir istasyonun tutulmasının aşağılayıcı ve emniyetsiz olduğunu söyleyecekler. Galaksinin bazı bölümlerinde kabul görüp destek kazanabilecek türden, duygusal yanı yüksek bir

argüman çünkü. Vegalılar ellerinden gelenin en iyisini yaptılar. Proje uğruna olayı örtbas etmeye çalıştılar. Daha önce hiç böyle bir şey yapmamışlardı. Onlar gururlu bir halktır ve onurlarına hakareti de hissederler – belki de diğer ırklardan çok fazla hem de – yine de daha iyi bir amaç uğruna onursuzluğu göze aldılar. Olayı örtbas edebilseler onursuzluğu kabul de ederlerdi. Ama hikâye her nasılsa duyuldu – iyi bir casusluk sonucunda, eminim. Onlar da böylesine duyurulmuş bir onursuzlukla itibarlarını yitirecek olmaya dayanamıyorlar. Bu akşam gelecek olan Vegalı, resmi bir itiraz takdim etmekle görevlendirilen resmi bir temsilci."

"Bu itiraz bana mı?"

"Sana, senin aracılığınla da Dünya'ya."

"Dünya'nın umurunda değil ki. Dünya'nın haberi bile yok."

"Tabii ki yok. Ama Galaktik Merkez için Dünya sensin. Dünya'yı sen temsil ediyorsun."

Enoch başını iki yana salladı. Çılgınca bir düşünceydi bu. Ama şaşırmamalı aslında, diye düşündü. Beklemesi gereken bir şeydi bu. Çok sabit fikirliydi işte, çok dar kafalıydı. İnsan gibi düşünmek öğretilmişti ona ve bunca yıl sonra bile bu düşünme şekli var olmakta direnmişti. Öyle bir direnmişti ki onunla çelişen herhangi bir düşünme şekli otomatik olarak yanlış gelmeye başlamıştı.

Dünya istasyonunu terk etme konuşması da yanlıştı. Hiç mantıklı değildi. Çünkü istasyonu terk etmek projeyi yok ederdi. Gerçi ondan da ziyade, insan ırkı için beslediği umudu yok ederdi.

"Ama Dünya'yı terk etmek zorunda kalsanız bile Mars'a gidebilirsiniz," dedi. "Orada bir istasyon kurarsınız. Bu Güneş Sistemi'nde bir istasyon gerekiyorsa bunu kurabileceğiniz başka gezegenler de var."

"Anlamıyorsun," dedi Ulysses. "Bu istasyon saldırı nokta-

larının yalnızca biri. Yalnızca küçük bir adım, bir başlangıç. Amaç projeyi çökertip ona harcanacak zaman ve eforu boşa çıkarmak ki başka bir projede kullanılabilsin. Bizi bir istasyonu bile terk etmeye zorlayabilirlerse itibarımız zedelenir. O zaman da tüm amaçlarımız, tüm yargı yetimiz sorgulamaya açık hâle gelir."

"Ama proje çökse bile herhangi bir grubun kazanacağının garantisi yok ki," diye belirtti Enoch. "Yalnızca bu boşa çıkan zaman ve enerjinin ne için kullanılacağı sorusu açık tartışma hâline gelir, o kadar. Bize karşı savaşı sürdürmek için bir araya gelen, kendilerine özel çıkarları olan birçok grup bulunduğunu söyledin. Diyelim ki kazandılar, o durumda da dönüp kendi aralarında savaşmaya başlamaları gerekecek."

"Durum böyle tabii ki," dedi Ulysses itiraf eder gibi. "Ama o zaman da her birinin kendi istediklerini elde edebilme şansı olacak ya da öyle olacağını düşünüyorlar. Şu anki durumdaysa hiç şansları yok. Herhangi birinin bir şans elde edebilmesi için öncelikle bu projenin başarısız olması lazım. Mesela galaksinin karşı tarafında bir grup var, galaksinin dış şeridinde kalan belirli bir bölgenin seyrek nüfuslu bir bölümüne ulaşabilmek istiyorlar çünkü hâlâ ırklarının, başka bir galaksiden göç edip bu dış şeride yerleşen ardından galaktik yıllar boyunca çalışarak içerilere doğru ilerleyen ataları sayesinde doğduğunu anlatan kadim efsaneye inanıyorlar. O dış şeride ulaşabilirlerse büyük bir zaferle bu efsaneyi tarihe çevirebileceklerine inanıyorlar. Başka bir grup da milyarlarca yıl önce atalarının o yönden geldiğine inandıkları, deşifre edilemez mesajlar aldığına dair gizli bir kayıt bulunduğundan, küçük bir sarmal kola gidebilmek istiyor. Bu hikâye yıllar içinde o kadar büyüdü ki bugün o sarmal kolda zeki devlerden bir ırk yaşadığına ikna olmuş durumdalar. Tabii bir de galaktik çekirdeğin daha da derinlerini inceleme baskısı da oluyor her zaman, doğal olarak. Şunu anlamalısın: Daha yeni başladık,

galaksi büyük çoğunlukla hâlâ keşfedilmemiş durumda, Galaktik Merkez'i kuran binlerce ırk da hâlâ öncü konumunda. Bunun sonucunda da Galaktik Merkez'e sürekli olarak türlü türlü baskılar yapılıyor tabii ki."

"Dünya'daki bu istasyonu tutmaya dair çok az umudun varmış gibi konuşuyorsun," dedi Enoch.

"Neredeyse hiç umudum yok," dedi Ulysses. "Ama sen konusunda bir seçenek olacak. Burada kalıp Dünya'da sıradan bir hayat sürebilir ya da başka bir istasyona atanabilirsin. Galaktik Merkez bizimle devam etmeyi seçmeni umuyor."

"Çok nihai geliyor her şey kulağa."

"Korkarım öyle," dedi Ulysses. "Sana kötü haberler getirdiğim için üzgünüm, Enoch."

Enoch uyuşmuş, sarsılmış hâlde oturdu. Kötü haber mi?! Bundan da kötüydü durum. Her şeyin sonuydu bu.

Yalnızca kişisel dünyasının değil Dünya'ya dair umutlarının da çöktüğünü hissetti. İstasyon yok olunca Dünya yeniden galaksinin ücra köşelerinde, hiçbir yardım umudu, hiçbir tanınma şansı, galakside bulunanlara dair hiçbir farkındalığı olmadan kalacaktı. Yapayalnız ve çırılçıplak kalan insan ırkı kör, deli bir geleceğe doğru o eski, o belirsiz yolunda el yordamıyla ilerleye devam edecekti yine.

20

Hazer yaşlıydı. Kendisini saran altın rengi sis, gençliğin kıvılcımını yitirmişti. Daha olgun bir ışıltısı vardı; daha derin ve yoğundu - genç bir varlığınki gibi göz almıyordu. Ağırbaşlılıkla hareket ediyordu Hazer. Ne saç ne de tüy olan parlak topuzu beyaz renkteydi; azizlerinkine benzeyen bir beyazlıktı bu sanki. Yüzü sakin, şefkatliydi; bir insanda tatlı kırışıklıklarla karşılık bulabilecek bir sakinlik ve şefkatti bu.

"Böyle bir sebeple buluştuğumuz için üzgünüm," dedi Enoch'a. "Ama hangi şartta olursa olsun seninle tanıştığıma sevindim. Adını çok duydum. Bir istasyon bekçisinin başka bir gezegenden olması çok sık yaşanan bir şey değil. Bu nedenle, genç varlık, ilgimi çekmiştin. Nasıl bir canlı olduğunu merak ediyordum."

"Kendisine dair bir endişen olmasın," dedi Ulysses biraz sertçe. "Ben ona kefilim. Yıllardır arkadaşız."

"Evet, unutmuşum," dedi Hazer. "Onun kâşifi sendin."

Odaya bakındı. "Bir tane daha," dedi. "İki tane olduklarını bilmiyordum. Yalnızca birinden haberim var."

"Enoch'un bir arkadaşı," dedi Ulysses.

"O hâlde temasta bulunulmuş. Gezegenle temasta bulunulmuş."

"Temas olmadı hiç."

"Akılsızca bir davranışta bulunuldu o hâlde belki?"

"Belki," dedi Ulysses. "Ama ne senin ne de benim karşı çıkabileceğimiz bir kışkırtılma sonucu."

Ayağa kalkan Lucy odanın öteki yanına yürüdü; süzülüyormuş gibi sessizce, ağır ağır hareket ediyordu.

Hazer ona ortak dilde hitap etti. "Tanıştığımıza memnun oldum. Çok memnun oldum."

"Konuşamıyor," dedi Ulysses. "Duyamıyor da. İletişim kuramıyor."

"Yerini doldurmuş ama," dedi Hazer.

"Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu Ulysses.

"Öyle olduğundan eminim."

Yavaşça Lucy'ye doğru yürüdü, Lucy bekledi.

"Bu – bu dişi form ya da senin hitap ettiğin gibi bu kız – korkmuyor."

Ulysses kıkırdadı. "Benden bile," dedi.

Hazer elini ona uzatınca Lucy bir an için sessizce durdu ardından bir eli yükseldi ve Hazer'in parmaklarını, parmaktan ziyade dokunaçlarını avucunun içine aldı.

Enoch'a bir an için bu altın rengi pus pelerini uzanıp Dünyalı kızı da ışıltısıyla sarmış gibi geldi. Ama gözlerini kırpınca bu yanılsama, şayet bir yanılsamaydıysa, yok oldu; altın rengi pelerin yalnızca Hazer'i sarıyordu.

Nasıl oluyordu da kız Ulysses'ten de Hazer'den de korkmuyordu? Kendi söylediği gibi kız gerçekten de yalnızca dış görünüşü görmüyor, bu canlıların içindeki temel insaniyeti de mi (Tanrım, yardım et bana, şimdi bile insan terimleri kullanmaktan vazgeçemiyorum!) sezebiliyordu? Şayet bu doğruysa, bunun sebebi kendisinin de tam anlamıyla insan olmamasından mıydı? Şekil ve köken olarak insandı elbette ama insan kültürüyle şekillenmemişti – belki de insan denen canlı, ortak bir insani tavır yaratmak amacıyla yıllar içerisinde kanunlaşmış davranış ve bakış açısı kuralları tarafından

yakından kuşatılmamış olsaydı dönüşebileceği türden bir insan olmuştu kız.

Lucy, Hazer'in elini bırakıp koltuğa geri döndü.

"Enoch Wallace," dedi Hazer.

"Evet."

"Kız senin ırkından mı?"

"Evet, tabii ki öyle."

"Hiç sana benzemiyor. Sanki iki farklı ırk varmış gibi."

"İki ırk yok. Yalnızca bir tane var."

"Onun gibi başkaları da var mı?"

"Bilmiyorum," dedi Enoch.

"Kahve?" dedi Ulysses, Hazer'e. "Kahve ister misin?"

"Kahve mi?"

"Çok lezzetli bir içecek. Dünya'nın en büyük başarılarından."

"Kendisiyle tanışmış değilim," dedi Hazer. "Tanışacağımı da sanmıyorum."

Ağır ağır Enoch'a döndü.

"Neden burada olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

"Sanırım evet."

"Üzüntü duyduğum bir durum," dedi Hazer. "Yine de..."

"İstersen" diye atıldı Enoch, "itiraz yapıldı sayabiliriz. Ben böylesini tercih ederim."

"Neden olmasın?" dedi Ulysses. "Üçümüzün can sıkıcı bir an yaşamasına hiç gerek yok gibi geliyor bana da."

Hazer tereddüt etti.

"Ama yapman gerektiğini düşünüyorsan o başka," dedi Enoch.

"Hayır," diye cevap verdi Hazer. "Sözsüz bir itiraz yüce gönüllülükle kabul edilecekse ben memnun olurum."

"Edildi bile," dedi Enoch. "Ama bir şartla. Suçlamanın asılsız olmadığına dair tatmin olmalıyım. Gidip kendim görmeliyim."

"Bana inanmıyor musun?"

"İnanmakla alakası yok bu durumun. Kontrol edilmesi gereken bir şey yalnızca. Ve bunu yapmadan önce itirazı ne kendim adına kabul edebilirim ne de gezegenim adına."

"Enoch," dedi Ulysses, "Vegalılar çok nezaketli davrandılar. Yalnızca şimdi değil, bu olay yaşanmadan önce de. Irkı bu suçlamayı istemeye istemeye yapıyor zaten. Dünya'yı ve seni korumak için çok fazla fedakârlıkta bulundular."

"Ve ben Vegalıların beyanına dayanan itirazı ve suçlamayı kabul etmezsem nezaketsizlik etmiş mi olacağım?"

"Üzgünüm, Enoch," dedi Ulysses. "Ama demek istediğim tam olarak bu."

Enoch başını iki yana salladı. "Yıllarca bu istasyondan gelip geçen halkların ahlaki değerlerini ve fikirlerini anlamaya ve onlara uyum sağlamaya çalıştım. Kendi insani dürtülerimi ve eğitimimi bir kenara attım. Başka bakış açılarını anlamaya, başka düşünme şekillerini değerlendirmeye çalıştım ki bunların çoğu da benim bakış açıma ve düşünme şeklime zarar verdi. Ama tüm bunlardan ötürü çok mutluyum çünkü bana Dünya'nın darlığından öteye gitme şansı verdi. Sanırım hepsinden de bir şey öğrendim. Ama hiçbirinin Dünya'yla bir ilgisi olmamıştı, yalnızca benimle ilgiliydi. Ama bu durum Dünya'ya da dokunuyor ve benim buna bir Dünyalının bakış açısıyla yaklaşmam gerekiyor. Çünkü söz konusu şu durumda yalnızca bir galaktik istasyonun bekçisi değilim ben."

İkisi de bir şey demedi. Enoch durup bekledi ama hiçbir şey söylenmedi.

Nihayet Enoch arkasını dönüp kapıya yöneldi.

"Birazdan döneceğim," dedi onlara.

Cümleyi söyledi ve kapı yanlara doğru kayıp açılmaya başladı.

"İzin verirsen," dedi Hazer sessizce, "ben de seninle gelmek isterim."

"Pekâlâ," dedi Enoch. "Gel."

Dışarısı karanlıktı, Enoch gaz lambasını yaktı. Hazer onu yakından izliyordu.

"Fosil yakıt," dedi Enoch ona. "Yaş bir fitilin ucunda yanıyor."

"Daha iyi yöntemleriniz vardır ama herhalde," dedi Hazer dehşetle.

"Çok daha iyileri var," dedi Enoch. "Ben eski kafalıyım sadece."

Gaz lambasının küçük ışığıyla dışarıda yolu aydınlattı. Hazer de onu takip etti.

"Vahşi bir gezegen burası," dedi Hazer.

"Burası vahşi. Uysal yerleri de var ama."

"Benim gezegenim kontrol ediliyor," dedi Hazer. "Her karışı planlı."

"Biliyorum. Çok Vegalıyla sohbet ettim. Bana gezegeni tarif etmişlerdi."

Ahıra yöneldiler.

"Geri dönmek ister misin?" diye sordu Enoch.

"Hayır," dedi Hazer. "Çok keyif veriyor bence. Şuradakiler yabani bitkiler mi?"

"Biz onlara ağaç diyoruz," dedi Enoch.

"Rüzgâr da istediği gibi esiyor mu?"

"Evet," dedi Enoch. "Havayı nasıl kontrol edeceğimizi bilmiyoruz henüz."

Kürek hemen ahır kapısının yanında duruyordu, Enoch onu alıp bahçeye yöneldi.

"Cesedin gitmiş olacağını biliyorsun tabii ki, değil mi?" dedi Hazer.

"Gitmiş olduğunu görmeye hazırlıklıyım."

"O hâlde neden?" diye sordu Hazer.

"Çünkü emin olmalıyım. Bunu anlayamıyorsun, değil mi?"

"İstasyondayken dedin ki, bizleri anlamaya çok çalışmışsın. Belki bu seferlik de bizden biri seni anlamaya çalışmalıdır."

Enoch bahçeye giden eğimli yolda önden ilerledi. Mezarlık alanını çevreleyen yıkık dökük tellere vardılar. Çökmüş kapı açık duruyordu. Enoch kapıdan geçince Hazer de onu takip etti.

"Onu gömdüğün yer burası mı?"

"Aile mezarlığım. Annemle babam da buraya yatıyor, onu da buraya gömdüm."

Küreği kolunun altına aldı, gaz lambasını Vegalıya uzattı ve mezara yürüdü. Küreği toprağa batırdı.

"Lambayı biraz daha yakında tutar mısın lütfen?"

Hazer bir iki adım yaklaştı.

Enoch dizlerinin üzerine çöküp yere düşmüş yaprakları kenara itti. Yaprakların altından yeni kazılmış yumuşak, taze toprak çıktı. Toprakta çökük bir kısım, bu kısmın en altında da küçük bir delik görünüyordu. Enoch toprağı elleriyle kenara iterken bir kısmının delikten kaydığını ve toprak olmayan bir şeye çarptığını duydu.

Hazer lambayı yine hareket ettirdiği için göremiyordu. Ama görmesine gerek de yoktu. Kazmanın hiçbir anlamı olmadığını biliyordu zaten; kazsa ne bulacağını biliyordu. Gözetlemiş olmalıydı burayı. Bu taşı buraya dikip dikkat çekmemiş olmalıydı – ama Galaktik Merkez "sizlerden biriymiş gibi" demişti ve o da öyle yapmıştı işte.

Doğruldu ama dizlerinin üzerinden kalkmadı; pantolonunun kumaşının toprağın nemini çektiğini hissedebiliyordu.

"Kimse bahsetmedi bana," dedi Hazer şefkatle konuşarak.

"Neyden bahsetmedi?"

"Bu anıttan ve üzerinde yazanlardan. Dilimizi bildiğinin farkında değildim."

"Uzun zaman önce öğrendim. Okumak istediğim bazı parşömenler vardı. Korkarım çok iyi yazamadım."

"Yanlış harf kullandığın iki kelime var," dedi Hazer, "bir tane de tuhaf bir kelime tercihi. Ama bunlar önemli şeyler değil. Önemli olan, çok çok önemi olan, yazarken bizden biriymiş gibi yazmış olman."

Enoch ayağa kalkıp gaz lambasına uzandı.

"Haydi geri dönelim," dedi hızla, neredeyse sabırsızca. "Bunu kimin yaptığını biliyorum. Onu yakalamam gerek."

21

Çok uzaklardaki ağaçların tepeleri artan rüzgârla inliyordu. Ötede, huş ağaçlarından kalabalık bir küme, gaz lambasının loş ışığında bembeyaz duruyordu. Enoch bu huş ağaçlarının altı metre kadarlık küçük bir tepenin ucunda büyüdüğünü, yürüyen kişinin bu tepenin etrafını dolaşmak için sağa dönmesi gerektiğini, ardından tepeden inmeye devam edeceğini biliyordu.

Enoch hafif dönüp omzunun üzerinden arkaya baktı. Lucy hemen arkasında onu takip ediyordu; Enoch'a gülümseyip iyi olduğunu belirtmek istiyormuş gibi bir işaret yaptı. Enoch sağa dönmek zorunda olduklarını, kendisini takip etmesi gerektiğini belirten bir hareket yaptı. Gerçi muhtemelen yapmasa da olurdu; bu yamacı kız da biliyordu, hatta belki ondan daha bile iyi biliyordu.

Sağa dönüp kayalık bir tepenin kenarını takip etti, ayrım yerine gelince dik yamacı tutuna tutuna indi. Sol tarafında arazinin altındaki kaynaktan çıkıp kayalık vadi boyunca hızla akan derenin uğultusunu duyabiliyordu.

Yamaç şimdi daha da dikleşiyor, Enoch bu diklikle eş açılanan bir yolda önderlik ediyordu.

Ne tuhaf, diye düşündü kendi kendine, doğanın bazı özelliklerini karanlıkta bile fark edebiliyordu; kendi kendine dö-

nen, tepenin yamacı üzerince çılgın bir açıyla asılı duran eğri, beyaz meşe ağacını mesela ya da düşmüş bir kayanın tepesinde büyüdüğü için hiçbir baltacının kesmeye yeltenemediği devasa kızıl meşe ağaçları kümesini veya yamaçtaki küçücük bir oyuntuya yerleşmiş, su kamışlarıyla dolu küçük bataklığı.

Çok aşağılarda pencerede yanan ışığın parıltısını görüp ona doğru yöneldi. Omzunun üzerinden geri bakınca Lucy'nin çok yakınında onu takip etmekte olduğunu gördü.

Direklerden yapılmış derme çatma bir çitin önüne gelince arasından kıvrılarak geçtiler; zemin şimdi daha düzleşmişti.

Karanlıkta bir yerlerde bir köpek havlayınca bir başkası daha ona katıldı. Derken başkaları da dahil oldu ve bir sürü, onlara doğru yokuş yukarı koşmaya başladı. Hızla yanlarına vardılar, Enoch'la gaz lambasının etrafından dönüp Lucy'ye atılmaya niyetlendiler - derken kızı görür görmez bir grup muhafızdan bir karşılama komitesine dönüştüler. Birbirine girmiş bir sürü köpek, arka ayaklarının üzerinde ayağa kalkmıştı. Kızın elleri uzanıp hepsinin başını okşadı. Sanki sinyal verilmiş gibi mutlulukla oynamaya başladılar; etrafta koşturup tekrar coşkuyla kızın yanına geliyorlardı.

Çitin biraz ötesinde bir sebze bahçesi vardı. Enoch sebze sıralarının arasındaki yolu dikkatle izleyerek bahçeyi aştı. Derken bahçeye vardılar; yıkık dökük, çökmeye yüz tutmuş ev tam karşılarında duruyordu. Sınır çizgileri karanlık tarafından yutulmuştu ama mutfak pencereleri yumuşak, sıcak bir lamba ışığıyla parlıyordu.

Enoch bahçeyi geçip mutfak kapısına gidip tıkladı. Mutfak zemininde yürüyen ayak sesleri duydu.

Kapı açıldı, Anne Fisher ışıkla çerçevelenmiş hâlde duruyordu. İri, uzun, kemikli bir kadındı ve üzerinde elbiseden çok çuvalı andıran bir şey vardı.

Kadın yarı korkulu yarı kavgaya hazır şekilde Enoch'a baktı ardından arkasında duran kızı gördü.

"Lucy!" diye haykırdı.

Kız öne atılınca annesi onu kollarına aldı.

Enoch gaz lambasını yere koydu, tüfeğini kolunun altına sıkıştırdı ve eşikten içeri adım attı.

Aile mutfağın ortasındaki büyük, yuvarlak masada akşam yemeğine oturmuştu. Masanın ortasında süslü bir kandil yanıyordu. Hank ayağa kalkmıştı ama üç oğlu ve yabancı adam hâlâ oturuyorlardı.

"Onu geri getirdin demek," dedi Hank.

"Buldum onu," dedi Enoch.

"Biraz önce bıraktık aramayı," dedi Hank. "Yine çıkmak üzereydik."

"Bugün öğlen bana ne dediğini hatırlıyor musun?" diye sordu Enoch.

"Birçok şey söyledim sana."

"İçimde şeytan olduğunu söylemiştin. Bu kıza bir daha el kaldırırsan yemin ederim içimde nasıl bir şeytan olduğunu gösteririm sana."

"Blöf sökmez bana," diye çıkıştı Hank.

Ama korkmuştu. Yüzünün gevşekliğinden, vücudunun gerginliğinden belliydi.

"Ciddiyim," dedi Enoch. "Hele bir dene de gör."

İki adam bir süre birbirlerine bakarak öylece kaldılar ardından Hank sandalyesine geri oturdu.

"Bir şeyler yemek için oturmaz mısın?" diye sordu.

Enoch başını iki yana salladı.

Yabancı adama baktı. "Ginseng avcısı sen misin?" diye sordu.

Adam onaylar gibi başını salladı. "Öyle diyorlar bana."

"Seninle konuşmak istiyorum. Dışarıda."

Claude Lewis ayağa kalktı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Hank. "Seni zorlayamaz. Burada da konuşabilir."

"Sorun değil," dedi Lewis. "Aslına bakarsan ben de onunla konuşmak istiyorum. Sen Enoch Wallace'sın, değil mi?"

"Ta kendisi," dedi Hank. "Elli yıl önce yaşlılıktan ölmüş olmalıydı. Ama baksana şuna. Şeytan var işte içinde. Diyorum sana, şeytanla sözleşme yapmışlar."

"Hank," dedi Lewis, "kapa çeneni."

Ardından masanın etrafından dolaşıp kapıya gitti.

"İyi geceler," dedi Enoch diğerlerine.

"Bay Wallace," diye atıldı Anne Fisher, "kızımı geri getirdiğiniz için teşekkürler. Hank ona bir daha vurmayacak. Söz veriyorum size. Ben halledeceğim."

Enoch dışarı çıkıp kapıyı kapattı, lambayı yerden aldı. Lewis bahçeye çıkmıştı, Enoch da yanına gitti.

"Biraz yürüyelim," dedi.

Bahçenin başına gelince durup birbirlerine döndüler.

"Beni gözetliyordun," dedi Enoch.

Lewis onaylar gibi başını salladı.

"Resmi misin yoksa öylesine burnunu mu sokuyorsun?"

"Korkarım resmiyim. Adım Claude Lewis. Sana söylememem için hiçbir sebep yok – CIA'denim ben."

"Vatan haini ya da casus falan değilim," dedi Enoch.

"Kimse öyle olduğunu düşünmüyor. Seni izliyoruz sadece."

"Mezarlıktan haberin var mı?"

Lewis başını onaylar gibi salladı.

"Mezarların birinden bir şey almışsın."

"Evet," dedi Lewis. "Mezar taşında tuhaf yazılar olandan."

"Nerede şimdi?"

"Cesedi diyorsun, Washington'da."

"Onu almamalıydın," dedi Enoch sert bir ifadeyle. "Çok fazla soruna sebep oldun. Geri getirmen gerek. Olabildiğince çabuk hem de."

"Biraz zaman alır," dedi Lewis. "Uçakla getirmeleri gerekecek. Yirmi dört saat kadar sürebilir."

"Bulabildiğin en hızlı yol bu mu?"

"Belki daha iyisini de başarabilirim."

"Yapabildiğinin en iyisini yap. O cesedi geri getirmen çok önemli."

"Getireceğim Wallace. Bilmiyordum..."

"Bir şey daha var, Lewis."

"Evet?"

"Akıllılık etmeye kalkma. Gösterişli işlere kalkışma. Sana ne diyorsam onu yap. Makul olmaya çalışıyorum çünkü yapabileceğim tek şey bu şu an. Ama tek bir kurnazlık yapmaya kalkarsan..."

Bir elini uzattı, Lewis'in gömleğini önünden yakalayıp kumaşla birlikte yumruğunu sıktı.

"Anladın mı beni, Lewis?"

Lewis istifini bozmamıştı. Kendini geri çekmeye de çalışmadı.

"Evet," dedi. "Anladım."

"Ne diye böyle lanet bir işe kalkıştın ki?"

"Bir görevim vardı."

"Görev, tabii. Beni izleme göreviydi o, mezar hırsızlığı yapma görevi değil."

Gömleği bıraktı.

"Söyler misin," dedi Lewis. "Mezardaki o şey neydi?"

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Enoch sertçe. "Senin ilgilenmen gereken tek şey o cesedi geri getirmek. Bunu yapabileceğinden emin misin? Önünde bir engel yok, değil mi?"

Lewis başını iki yana salladı. "Hiçbir engel yok. Bir telefona ulaştığım anda arayabilirim. Bir emir bu derim."

"Kesinlikle öyle," dedi Enoch. "O cesedi geri getirmek hayatında yapacağın en önemli şey. Bunu bir an için bile unutma. Bu, Dünya'daki herkesi etkiliyor. Seni, beni, herkesi. Başarısız olursan bana hesap verirsin."

"Tüfeğine mi yani?"

"Belli olmaz," dedi Enoch. "Oyalanma. Seni hiç tereddütsüz öldüreceğimden emin olabilirsin. Bu şartlar altında herkesi öldürebilirim – herhangi birini."

"Wallace, bana söyleyebileceğin bir şey var mı?"

"Hiçbir şey yok," dedi Enoch.

Lambayı aldı.

"Eve mi gidiyorsun?"

Enoch onaylar gibi başını salladı.

"Seni gözetlememiz umurunda değil gibi."

"Değil," dedi Enoch. "Gözetlemeniz umurumda değil. Ama müdahaleleriniz umurumda. O cesedi geri getir, sonra istersen gözcülüğüne devam et. Ama sabrımı sınama. Beni zorlama. İşlerime karışma. Hiçbir şeye elleme."

"Tanrı aşkına, dostum, ortada bir şeyler dönüyor işte. Bir şey söyle bana."

Enoch bir an için duraksadı.

"Tüm bunların ne olduğuna dair bir fikir ver," dedi Lewis. "Ayrıntılara gerek yok, sadece..."

"O cesedi geri getir," dedi Enoch ağır ağır, "sonra belki yeniden konuşuruz."

"Geri gelecek," dedi Lewis.

"Gelmezse kendini öldü say," diye cevap verdi Enoch.

Döndü, bahçeyi geçti, tepeyi tırmanmaya başladı.

Lewis bahçede uzun süre durup lambanın ışığının gözden kayboluşunu izledi.

22

Enoch geri döndüğünde Ulysses istasyonda yalnızdı. Thuban'ı yoluna göndermiş, Hazer'i de Vega'ya uğurlamıştı.

Ocağa cezveyle taze kahve konmuştu, Ulysses de koltuğa uzanmış hiçbir şey yapmadan duruyordu.

Enoch tüfeği asıp lambayı üfledi. Ceketini çıkarıp masanın üzerine attı. Koltuğun karşısındaki sandalyelerden birine oturdu.

"Yarın bu saatlerde ceset geri gelecek," dedi.

"Bunun bir faydası olacağını diliyorum gerçekten," dedi Ulysses, "ama olmayacağına dair şüpheliyim."

"Belki de hiç uğraşmamalıydım," dedi Enoch buruk bir ifadeyle.

"İyi niyet gösterdin ama," diye cevap verdi Ulysses. "Son değerlendirmede hafifletici bir rol oynayabilir."

"Hazer cesedin nerede olduğunu söyleyebilirdi bana," dedi Enoch. "Mezardan alındığını biliyorduysa nerede bulunabileceğini de biliyordur."

"Bildiğinden şüpheliyim," dedi Ulysses. "Ama bilse bile sana söyleyemezdi. Yapabileceği tek şey itirazını iletmekti. Gerisi sana kalmıştı. Bu konuda ne yapmak gerektiğini sana söyleyip de itibarını bir kenara atamazdı sonuçta. Kayıtlar sebebiyle mağdur taraf rolünü sürdürmesi gerekiyordu."

"Bazen bu işler insanı delirtebilirmiş gibi geliyor," dedi Enoch. "Galaktik Merkez'in ön bilgilerine rağmen her zaman bir sürpriz çıkıyor, her zaman içine yuvarlanıverebileceğin tuzaklar oluyor."

"Günün birinde tüm bunlar değişebilir" dedi Ulysses. "İleri baktığımda, binlerce yıl sonra, galaksinin birbirine ağlarla örüldüğünü ve tek bir yüce kültürün, anlayışla bezeli tek bir devasa alanın kurulduğunu görebiliyorum. Yerel ve ırksal çeşitlilikler tabii ki varlığını sürdürecek, olması gereken de bu zaten ama tüm bunların ötesinde, kardeşlik diye de adlandırılabilecek bir hoşgörü alanı yaratılacak."

"İnsan gibi konuşuyorsun resmen," dedi Enoch. "Bizim birçok düşünürümüzün de buna benzer umutları olmuştur hep."

"Belki de," dedi Ulysses. "Dünyaya özgü şeyleri biraz kapmaya başladığımı biliyorsun. Bir gezegende benim burada geçirdiğim kadar vakit geçirip de en azından biraz olsun bir şey kapmamak mümkün değil. Bu arada Vegalıda iyi bir izlenim bıraktın."

"Fark etmedim," dedi Enoch. "Nazik ve dürüsttü tabii ki ama o kadar."

"Mezardaki o yazı var ya, ondan çok etkilenmiş."

"Onu birilerini etkilemek için yazmamıştım. Öyle hissettiğim için yazmıştım. Ve Hazerleri sevdiğim için. Durumu biraz olsun iyileştirmeye çalışıyordum."

"Galaktik gruplaşmaların baskısı olmasaydı Vegalıların bu olayı unutmayı tercih edeceğinden eminim ve bunun nasıl bir taviz olduğunu bilemezsin. Hatta belki de bu durumda bile kartlar nihayet açıldığında bizim yanımızda olurlar."

"İstasyonu kurtarabilirler belki mi diyorsun?"

Ulysses başını iki yana salladı. "Bunu herhangi birinin yapabileceğinden şüpheliyim. Ama ağırlıklarını bizden yana kullanırlarsa bu Galaktik Merkez'deki hepimiz için daha kolay olabilir."

Kahve cezvesinden sesler çıkıyordu, Enoch cezveyi almaya gitti. Ulysses sehpadaki ıvır zıvırların bir kısmını kenara itip iki fincan için yer açmıştı. Enoch fincanları doldurup cezveyi de yere koydu.

Ulysses fincanını aldı, bir an için elinde tuttu, ardından sehpanın üzerine geri bıraktı.

"Kötü durumdayız," dedi. "Eski günlerdeki gibi de değil. Galaktik Merkez endişeli. Irklar arasındaki tüm bu didişmeler, pazarlıklar, itip kakmalar."

Enoch'a baktı. "Her şey güllük gülistanlık sanıyordun, değil mi?"

"Hayır," dedi Enoch, "öyle de sanmıyordum. Birbiriyle çakışan bakış açıları olduğunu, bazı sorunlar bulunduğunu biliyordum. Ama korkarım tüm bunların daha kaliteli bir düzlemde yaşandığını sanıyordum – daha centilmence yürütüldüğünü yani ve daha iyi niyetli bir şekilde."

"Bir zamanlar böyleydi de. Her zaman farklı fikirler olmuştu tabii ama bunlar ilkelere ve ahlaki değerlere dayalıydı, özel çıkarlara değil. Ruhani güçten haberin vardır – evrensel ruhani güçten?"

Enoch onaylar gibi başını salladı. "Yazılanlardan bazılarını okudum. Tam olarak anlayabildiğim söylenemez ama kabul etmeye hazırım. Bu güçle iletişim kurmanın bir yolu olduğunu biliyorum."

"Tılsım," dedi Ulysses.

"Evet. Tılsım. Bir tür makine."

"Sanırım böyle adlandırılabilir," dedi Ulysses. "Gerçi 'makine' kelimesi biraz tuhaf kaçıyor. Bunun yaratılmasında mekanikten çok daha fazlasına başvuruldu çünkü. Yalnızca tek bir tane var ondan. Senin zamanınla on bin yıl önce yaşamış bir mistik tarafından yalnızca bir tane yaratıldı. Ne olduğunu, nasıl yapıldığını sana söyleyebilseydim keşke ama korkarım bunu söyleyebilecek kimse yok. Tılsım'ı kopyalama

girişiminde bulunan birileri oldu fakat kimse bunu başaramadı. Onu yaratan mistik ardında ne bir tasarı ne plan ne ayrıntı ne de bir not bırakmış. Hakkında bir şey bilen kimse yok."

"Tılsım'dan bir tane daha yapılmasında bir sakınca olmazdı sanırım," dedi Enoch. "Kutsal tabular falan yok yani. Bir tane daha yapılması kutsallığa hakaret gibi sayılmaz."

"Kesinlikle olmaz," dedi Ulysses. "Aslına bakarsan bir tane daha yapılmasına çok ihtiyacımız var. Tılsım'ımız yok şu an çünkü. Yok oldu."

Enoch sandalyesinde irkilerek doğruldu.

"Yok mu oldu?" diye sordu.

"Kayboldu," dedi Ulysses. "Bir yerde unutuldu ya da çalındı. Kimse bilmiyor."

"Ama ben..."

Ulysses umutsuz bir ifadeyle gülümsedi. "Duymadın. Biliyorum. Hakkında konuştuğumuz bir şey değil. Cesaret edemiyoruz. Halkın bilmemesi gerek. En azından bir süreliğine."

"İyi de bunu onlardan nasıl saklayabilirsiniz ki?"

"Çok zor değil. Nasıl bir gelenek sürdürüldüğünü biliyorsun; koruyucu onu gezegenden gezegene, büyük toplantıların yapıldığı yerlere taşıyor, Tılsım orada sergileniyor, onun aracılığıyla da ruhani güçle iletişim sağlanıyordu. Halkın tek bildiği, bir gün bir yerlerde Tılsım'ın ortaya çıkacağı; koruyucunun bir gün Tılsım'la birlikte geleceği."

"Bu şekilde durumu yıllarca saklayabilirsiniz."

"Evet," dedi Ulysses. "Hiç sıkıntı çıkmadan hem de."

"Liderler biliyordur ama tabii. Yönetici olanlar yani."

Ulysses başını iki yana salladı. "Çok az kişiye söyledik. Güvenebileceğimiz çok az kişi var. Galaktik Merkez biliyor tabii ama biz ağzı sıkı bir topluluğuzdur."

"O zaman neden..."

"Neden mi sana söylüyorum? Söylememem gerektiğinin farkındayım. Neden söylediğimi bilmiyorum. Hayır, sanırım biliyorum. Günah çıkarttıran merhametli bir papaz konumunda olmak nasıl bir duyguymuş dostum?"

"Endişelisin," dedi Enoch. "Seni endişeli göreceğimi hiç düşünmezdim."

"Tuhaf şeyler yaşanıyor," dedi Ulysses. "Tılsım birkaç yıldır kayıp ve bunu kimse bilmiyor, Galaktik Merkez hariç tabii, bir de, nasıl diyorsunuz siz, hiyerarşi hariç, ruhani yapıyla ilgilenen mistikler örgütü yani. Ve her nasılsa, kimsenin haberi yokken bile, galaksi yıpranmaya başladı. Her şey altüst oluyor. Zaman içinde çökebilir bile. Tılsım farkında olmadan tüm galaksi ırklarını bir arada tutan bir gücü temsil ediyormuş, görünmese bile etkisini gösteriyormuş gibi âdeta."

"Ama kaybolmuş olsa bile bir yerlerde sonuçta," diye belirtti Enoch. "Etkisini hâlâ gösteriyor olmalı. Yok edilmiş olamaz."

"Özel koruyucusu, hassası yanında olmadan bir işe yaramadığını unutuyorsun," diye anımsattı Ulysses. "Asıl olay makinede değil aslında. O yalnızca hassas ile ruhani güç arasındaki aracılık görevini üstleniyor. Hassas denen canlının bir uzantısı gibi düşün onu; hassasın yetilerini büyütüyor ve bir tür bağ görevi görüyor. Yani hassasa, kendi hizmetini sunabilme imkânı veriyor."

"Tılsım'ın kayboluşunun bu istasyonla bir ilgisi olduğunu düşünüyor musun?"

"Dünya istasyonuyla mı? Doğrudan değil belki ama bu çok tipik bir durum. İstasyonla ilgili olanlar bulgusal sayılabilir. Galaksinin birçok bölümünde kopan o tahammülsüz tartışmaları, kötücül münakaşaları da kapsıyor. Eskiden, nasıl demiştin, daha centilmence olurdu bu işler, ilkelere ve ahlaki değerlere dayalı bir düzlemde yürütülürdü."

Bir an için sessizce oturup kalkan duvarının mimari süslerinin arasından sızan rüzgârın yumuşak sesini dinlediler.

"Endişelenme," dedi Ulysses. "Senin derdin değil bu. Sana söylememeliydim. Boşboğazlık ettim."

"Bu bilgiyi başkasına aktarmamam gerektiğini söylemeye çalışıyorsun sanırım. Söylemeyeceğimden emin olabilirsin."

"Söylemeyeceğini biliyorum," dedi Ulysses. "Söyleyeceğini düşünmedim hiç."

"Galaksideki ilişkilerin kötüleştiğini düşünüyor musun gerçekten?"

"Bir zamanlar tüm ırklar birbirine bağlıydı," dedi Ulysses. "Tabii ki farklılıklar vardı ama bu farklılıklar arasında köprüler kurulurdu, bazen son derece yapay ve tatmin etmeyen köprüler olurdu bunlar ama iki taraf da bu yapay köprüyü sürdürmeye çabalar, genelde de başarırdı. Çünkü bunu isterlerdi, anlıyorsun ya. Ortak bir amaç vardı; tüm zekâların bir araya gelip büyük bir kardeşlik oluşturması amacıydı bu. Bir araya geldiğimizde, tüm ırklar bir araya geldiğinde çarpıcı bir bilgi ve teknik kaynağına sahip olduğumuzu fark etmiştik çünkü; birlikte çalışırsak, bütün bu bilgileri ve yetileri bir araya getirebilirsek herhangi bir ırkın tek başına başarabileceğinden çok daha büyük ve önemli bir şeye ulaşabileceğimizi fark etmiştik. Elbette sorunlarımız vardı, dediğim gibi farklılıklarımız vardı çünkü, ama ilerleme kaydediyorduk. Küçük düşmanlıkları, önemsiz farklılıkları halının altına süpürmüştük ve yalnızca büyük sorunlar üzerine çalışıyorduk. Büyük sorunları halletmeyi başarırsak küçüklerin de giderek ufalacağını, yok olacağını düşünüyorduk. Ama hepsi değişiyor şimdi. Önemsiz dediğimiz şeyleri halının altından çıkarıp abartıyor, büyütüyorlar, bir yandan da daha büyük, daha önemli sorunları elden bırakıyorlar."

"Dünya'yı andırıyor," dedi Enoch.

"Birçok anlamda evet," dedi Ulysses. "Tabii temelde durumlar büyük ölçüde farklı."

"Senin için sakladığım gazeteleri okudun mu?"

Ulysses onaylar gibi başını salladı. "Çok iyi durmuyor."
"Savaş çıkacak gibi duruyor," dedi Enoch doğrudan.
Ulysses rahatsız şekilde kımıldandı.
"Sizde savaş yok mu?" diye sordu Enoch.
"Galaksiden mi bahsediyorsun? Hayır, geldiğimiz noktada savaş diye bir şey yok."
"Savaşmayacak kadar medenisiniz galiba?"
"Bu alınganlığı bırak," dedi Ulysses. "Bizim de savaş çıkmasına çok yaklaştığımız bir iki an olmuştu, yakın zamanda değil ama. Gelişim yıllarında savaş geçmişi olan birçok ırk var kardeşliğimizde."
"Bizim için de umut var yani hâlâ. Ardında bırakabildiğin bir şey savaş."
"Zamanla, belki."
"Ama kesin değil mi?"
"Bence hayır."
"Bir çizelge üzerinde çalışıyordum," dedi Enoch. "Mizar istatistik sistemini temel almıştım. Çizelgeye göre savaş çıkacak."
"Bunu bilmek için çizelgeye ihtiyacın yoktu," dedi Ulysses.
"Olay yalnızca o değildi ama. Bir savaş olup olmayacağını bilmek değildi amacım. Çizelgenin barışı nasıl koruyabileceğimizi de gösterebileceğini ummuştum. Bir yolu olmalı. Bir formülü belki. Bunu düşünüp bulabilsek ya da nerede aramamız veya kime sormamız gerektiğini bilsek ya da..."
"Savaşı önlemenin bir yolu var," dedi Ulysses.
"Ve sen bunu biliyor musun yani?"
"Ama köklü bir önlem. Yalnızca son çare olarak kullanılmalı."
"O son çare noktasına gelmedik mi sence?"
"Sanırım gelmiş olabilirsiniz. Dünya'nın gireceği türden bir savaş binlerce yıllık ilerlemeyi geriletebilir, bütün kül-

türleri, medeniyetin cılız kalıntıları hariç her şeyi silebilir. Gezegen üzerindeki yaşamın büyük çoğunluğunu ortadan kaldırabilir hatta."

"Bu bahsettiğin yöntem daha önce kullanıldı mı?"

"Birkaç kere."

"Ve işe yaradı?"

"Ah, elbette. İşe yaramayacak olsa düşünmezdik bile."

"Dünya üzerine uygulanabilir mi peki?"

"Uygulama başvurusunda bulunabilirsin."

"Ben mi?"

"Dünya'nın bir temsilcisi olarak. Galaktik Merkez'in huzuruna çıkıp bu yöntemi kullanmamız talebinde bulunabilirsin. Irkının bir üyesi olarak ifade verirsin, bir duruşma ayarlanır. Talebin kayda değer bulunursa Merkez durumu araştırması için bir grup seçer, bu grubun bulgu raporlarına göre de bir karara varılır."

"Benim başvurabileceğimi söyledin. Dünya'dan herhangi biri başvurabilir mi?"

"Herhangi biri duruşma hakkı kazanabilir. Ama duruşma hakkı kazanabilmek için önce Galaktik Merkez'den haberdar olmak gerekir tabii ve Dünya'da ondan haberdar olan tek kişi sensin. Ayrıca Galaktik Merkez personelindensin sen. Uzun zamandır bekçi olarak hizmet veriyorsun. Sicilin de iyi. Seni dinlemek isterdik."

"İyi de tek bir insan mı? Bütün bir ırk adına tek bir insan konuşamaz ki."

"Irkında bu niteliğe sahip tek kişi sensin."

"Irkımdan başkalarına da danışabilsem?"

"Bunu yapamazsın. Zaten yapabilsen bile sana kim inanırdı ki?"

"Doğru," dedi Enoch.

Tabii ki doğruydu. Kendisi için galaktik kardeşlik gibi bir fikrin, yıldızlar arasında uzanan bir seyahat ağının hiçbir tu-

haflığı yoktu artık. Bazı anlarda hayrete düştüğü oluyordu hâlâ ama tuhaflık hissi çoğunlukla yok olmuştu. Gerçi hatırladığı kadarıyla bu da yıllar almıştı. Gözlerinin önündeki somut kanıtlara rağmen bunu tamamen kabul edebilmesi yıllarını almıştı. Başka bir Dünyalıya bundan bahsetse deli derlerdi.

"Ne peki bu yöntem?" diye sordu korkarak ve her ne çıkacaksa yaşatacağı şaşkınlığı göğüslemeye hazırlanarak.

"Aptallık," dedi Ulysses.

Enoch'un soluğu kesildi. "Aptallık mı? Anlamadım. Biz şu an da birçok açıdan yeterince aptalız zaten."

"Zekâsal aptallıktan bahsediyorsun sen, ondan da yalnızca Dünya'da değil galakside de bolca var. Benim dediğim zihinsel kapasite. Dünya'nın gireceği türden bir savaşı mümkün kılacak bilim ve tekniği anlayamamak yani. Öyle bir savaş için gereken makineleri çalıştıracak yetiye sahip olmamak. Kaydetmiş oldukları mekanik, teknolojik ve bilimsel ilerlemeleri anlayamayacakları bir zihinsel konuma geri getirmek insanları. Bilenler unutacak, bilmeyenler hiç öğrenmeyecek. Tekerlekle kaldıraç sadeliğine geri dönecek her şey. Bu, sizin yapacağınız türden bir savaşı imkânsız kılabilir."

Enoch kaskatı, dimdik oturuyor, hiçbir şey söyleyemiyordu; buz gibi bir dehşet kaplamıştı içini ve milyonlarca birbirinden bağımsız düşünce beyninde birbirini kovalıyordu.

"Köklü olduğunu söylemiştim sana," dedi Ulysses. "Öyle olması gerekiyor. Savaş, durdurması zor bir şey. Bedeli de yüksek o yüzden."

"Yapamam ki ama!" dedi Enoch. "Kimse yapamaz bunu."

"Yapamayabilirsin, evet. Ama şunu düşün: Bir savaş çıkarsa..."

"Biliyorum. Bir savaş çıkarsa durum bundan daha kötü olabilir. Ama dediğin yöntem savaşı kalıcı olarak bitirmez ki. Benim düşündüğüm böyle bir şey değildi. İnsanlar hâlâ birbiriyle savaşabilir çünkü, hâlâ birbirini öldürebilir."

"Sopalarla," dedi Ulysses. "Ya da ok ve yaylarla. Hâlâ ellerinde varsa tüfeklerle de belki ama o da kurşun bitene kadar. O noktadan sonra daha fazla barut yapmayı ya da kurşunlar için metal bulmayı, hatta kurşun yapmayı bile bilmiyor olacaklar. Yine dövüşebilirler, evet ama soykırım diye bir şey olmaz. Nükleer savaş başlıklarıyla şehirler yok edilmez çünkü kimse ne bir roket atmayı bilebilir ne de savaş başlığını silahlandırmayı - belki de bir roketin ya da savaş başlığının bile ne olduğunu bilmezler hatta. Şu anki haberleşme yöntemleri biter. En basitleri hariç tüm seyahat etme yolları da. Çok sınırlı bir ölçek dışında, savaş denilen şey imkânsız hale gelir."

"Korkunç olur ama," dedi Enoch.

"Savaş da korkunç olur," dedi Ulysses. "Seçim senin."

"Ne kadarlığına ama?" diye sordu Enoch. "Ne kadar sürer yani? Sonsuza kadar aptallıkta sıkışıp kalmaz mıyız?"

"Birkaç nesil sürer," dedi Ulysses. "O zamana -ne diyelim, tedavi diyelim mi?- tedavinin etkisi kaybolmaya başlamış olur. İnsanlar o aptallık evresinden yavaş yavaş kurtulur ve zekâ seviyeleri yeniden yükselmeye başlar. Yani kendilerine ikinci bir şans verilmiş olur."

"Ama birkaç nesil sonra yine bugün bulunduğumuz konuma geri de dönebilirler," dedi Enoch.

"Mümkün. Ama sanmıyorum. Kültürel gelişimin tamamen paralel ilerlemesi söz konusu olmaz. Daha iyi bir medeniyetiniz, daha huzurlu bir halkınız olma şansı doğar."

"Tek bir insan için çok fazla bu..."

"Göz önünde bulundurabileceğin umut veren bir teklif bu," dedi Ulysses. "Bu yöntem yalnızca kurtarılmaya değer görülen ırklara sunuluyor."

"Bana biraz zaman vermelisin," dedi Enoch.

Ama hiç zamanı olmadığını biliyordu.

23

Bir işi olan bir insan birdenbire onu yapamaz olurdu. Etrafındakiler de kendi işlerini yürütemez hale gelirlerdi çünkü bu zamana kadar yaptıkları görevlere dair bilgileri de altyapıları da olmazdı artık. Çabalayabilirlerdi elbette - bir süre çabalayabilirlerdi ama çok uzun değil. Görevler yerine getirilemediği için de bu her ne işi ya da şirketi ya da fabrikasıysa artık, tüm çalışmalarını bitirirdi. Ama bu resmi ya da yasal bir iş sonlandırması olmazdı. Her şey dururdu sadece. Sadece görevler yerine getirilemediği ya da kimsenin işi yürütebilmeye dair herhangi bir fikri olmadığı için de değil üstelik, işi mümkün kılan taşıma ve iletişim ağları da artık çalışmadığı için.

Lokomotifler artık çalıştırılamazdı, uçaklar ve gemiler de öyle çünkü onların nasıl çalıştırıldığını hatırlayan kimse kalmazdı. Bir zamanlar onları çalıştırabilecek yeteneklere sahip olan kişiler var olurdu yine ama tüm bu yetenekler yok olup giderdi. Bazıları denemeye devam ederdi belki ama sonuçları trajik olurdu. Bir arabayı ya da kamyonu ya da otobüsü çalıştırmayı hayal meyal hatırlayanlar çıkabilirdi aralarından çünkü çalıştırması kolay şeylerdi bunlar ve onları sürenler için içsel bir alışkanlık hâline gelmiş olurdu artık ama bu araçlar bir kere bozuldu mu onları tamir edecek mekanik bilgisi olan kimse çıkmazdı ve bir daha çalışamaz hâle gelirlerdi.

Birkaç saatlik bir zaman diliminde insan ırkı, mesafelerin yeniden zorlayıcı bir unsur hâline geldiği bir dünyada sıkışıverirdi. Dünya büyür, okyanuslar engel hâline gelir, bir kilometre yine çok uzun bir mesafeye dönüşürdü. Birkaç günlük zaman dilimindeyse kimsenin anlam veremediği bir durum karşısında panik, karmaşa, kaçışlar ve çaresizlik baş gösterirdi.

Bir şehrin depolarındaki son yemekleri de kullanıp açlıkla baş başa kalması ne kadar sürerdi, diye düşündü Enoch. Kablolardan geçen elektrik durduğunda ne olurdu? Böyle bir durumda aptal, sembolik bir kâğıt parçası ve baskılı bir madeni para hâlâ değerini koruyabilir miydi?

Dağıtım çökerdi; ticaret ve sanayi ölürdü; hükümet varlığını sürdürecek yöntemi de zekâsı da olmayacağından bir gölgeye dönüşürdü; iletişim ağları biterdi; yasa ve düzen parçalanırdı; dünya yeni, barbar bir yapıya indirgenir, yavaş yavaş adapte olmaya başlardı. Bu adaptasyon yıllarca sürerdi ve bu süreçte bile ölümler, salgın hastalıklar, tarifsiz sefaletler ve perişanlıklar devam ederdi. Zaman içinde bir şeyler yoluna girer, dünya yeni yaşam şekline kavuşmaya başlardı ama bu yerleşme süresince de birçokları ölür, birçokları da kendileri için hayat anlamına gelen, o hayatın amacı olan her şeylerini yitirirdi.

Ama bu durum, ne kadar kötü olursa olsun, savaş kadar kötü olur muydu?

Birçok insan soğuktan, açlıktan ve hastalıktan ölürdü (çünkü tıp da diğer her şey gibi çökerdi) ama milyonlarca insan nükleer reaksiyonun ateşten nefesiyle yok edilmezdi hiç değilse. Göklerden zehirli tozlar yağmaz, sular hâlâ saf ve taze, toprak verimli kalırdı. Değişimin ilk evreleri atlatıldıktan sonra insan ırkının yaşamaya devam edip toplumu yeniden kurması için bir şans olurdu en azından.

Bir savaş çıkacağından, savaşın kaçınılmaz olduğundan

emin olunabilse, diye düşündü Enoch, o zaman bir seçim yapmak çok zor olmazdı. Ama dünyanın savaştan kaçabilmesi, cılız da olsa bir barışın korunabilmesi her zaman mümkündü, böyle bir durumda da savaşa karşı galaktik bir çareye duyulan vahim ihtiyaç ortadan kalkardı. Karar vermeden önce, dedi Enoch kendi kendine, insanın emin olması gerekir ama nasıl emin olabilir ki? Çalışma masasının çekmecesinde duran çizelge bir savaş çıkacağını gösteriyordu; birçok diplomat ve gözlemci, yaklaşmakta olan barış konferansının savaşı tetiklemekten başka bir işe yaramayacağını düşünüyordu. Ama ortada yine de kesinlik yoktu.

Hem kesinlik olsa bile, bir insan, tek bir insan nasıl olur da bütün bir ırk adına Tanrı rolünü oynamayı üstlenebilir, diye sordu Enoch kendi kendine. Bir insan ne hakla diğer herkesi, milyarlarca insanı etkileyen bir karar alabilirdi? Ola ki alsa bile, gelecek yıllar içerisinde, yaptığı seçimi haklı çıkarabilir miydi?

Bir insan savaşın ne kadar kötü olduğuna, buna kıyasla aptallığın ne denli kötü olduğuna nasıl karar verebilirdi? Cevap, veremeyeceği yönündeydi. İki durumda da muhtemel olan felaketleri ölçebilmenin imkânı yoktu.

Belki de bir süre sonra seçeneklerden biri daha mantıklı hâle gelebilirdi. Zamanla, insanın bir tür seçime varmasını sağlayabilecek bir kanaat oluşabilirdi ve tamamen haklı bir seçim olmasa bile en azından kişinin vicdanı rahatlamış olurdu.

Enoch ayağa kalkıp pencereye yürüdü. Adımlarının sesi istasyonda derin bir yankı yaptı. Enoch saatine baktı, gece yarısını geçiyordu.

İnsan ırkının sahip olduğu herhangi bir şeyden çok daha belirgin bazı mantık kurallarıyla hareket eden, birbirine geçmiş tüm düşünceleri kesip atabilen ve böylece neredeyse tüm sorular karşısında hızlı ve doğru kararlara varabilen ırk-

lar var galakside, diye düşündü Enoch. Bir seçimi mümkün kılacağı için iyi olurdu bu tabii ki ama bir seçime varıldığında durumun, insan ırkı için belki de seçimin kendisinden çok daha değerli olan özelliklerinden bazıları minimale indirilmiş, hatta belki de tamamen yok sayılmış olmaz mıydı?

Enoch pencerede durup ormanın karanlık sınırlarına uzanan, ay ışığıyla aydınlanmış araziyi izledi. Bulutlar dağılmıştı, geceye huzur hâkimdi. Tam bu nokta her zaman huzurlu olacak, diye düşündü, çünkü sapa bir yerde, atomik savaşın muhtemel hedeflerinden uzaktaydı. Tarih öncesi zamanlardaki kadim, kayıt altına alınmamış, çoktan unutulmuş ufak tefek çatışma ihtimalleri hariç burada hiçbir zaman savaşılmamıştı. Ama işte yine de, dünya öfke dolu uğursuz bir anda birdenbire o mükemmel silahlarını salmaya karar verirse, burası da toprağın ve suyun zehirlenmesi kaderine ortak olurdu. Gökyüzü atomik küllerle dolar ve hepsi yeryüzüne yağardı; o zaman da insanın nerede olduğu çok da fark etmezdi. Er ya da geç savaş kapısına gelirdi; canavarsı bir enerji kılığında olmasa da gökyüzünden yağan ölüm karları kılığında gelirdi.

Pencereden masasına gidip sabah postasıyla gelen gazeteleri topladı, bir yığın hâline getirdi, o sırada da Ulysses'in, onun için sakladığı gazete yığınını yanına almayı unuttuğunu fark etti. Ulysses de üzgün, dedi kendi kendine, yoksa gazeteleri unutmazdı. Tanrı ikimizi de korusun, diye düşündü, ikimizin de derdi büyük.

Yoğun bir gün olmuştu. *Times*'taki hepsi de konferansa değinen makalelerden iki üçünü okumak dışında bir şey yapmamıştı. Çok yoğun, uğursuz konularla çok dolu bir gün olmuştu.

Yüz yıl boyunca her şey yolunda gitmişti, diye düşündü. İyi anlar da kötü anlar da olmuştu tabii ki ama hayatı genel olarak dingin şekilde, telaş uyandıran herhangi bir olay ya-

şanmadan geçmişti. Derken bugün üzerine alacakaranlık gibi çökmüş, bütün o dingin yıllar başına yıkılmıştı.

Bir zamanlar Dünya'nın galaktik ailenin bir üyesi olarak kabul edilebileceğine, kendisinin bu tanınmayı elde etmek üzere temsilci olarak hizmet edebileceğine dair bir umut vardı. Ama şimdi bu umut yok olmuştu; istasyonun kapatılma ihtimali olduğu için de değil yalnızca, kapanmasının sebebi bizzat insan ırkının barbarlığı olacağı için. Tabii ki Dünya galaktik siyasette şamar oğlanı olarak kullanılıyordu şu an aslında ama bu etiket bir kere yapıştırıldı mı kolay kolay kaldırılamazdı. Hem kaldırılabilse bile Dünya o noktadan sonra hep, Galaktik Merkez'in sırf kurtarabilmek umuduyla son derece köklü, onur kırıcı bir önlem almayı kabul ettiği bir gezegen olarak tanınacaktı.

Enoch tüm bu enkazdan kurtarılabilecek bir şeyler olduğunu biliyordu ama. Bir Dünyalı olarak kalıp yıllar içinde edindiği ve duvardaki raflarda uzun sıralar hâlinde duran kayıt defterlerine titiz ayrıntılarla geçirdiği bilgileri, kişisel tecrübelerini, izlenimlerini ve diğer her şeyi Dünya halkına teslim edebilirdi. O defterlerin yanı sıra, bulup okuyup istiflediği uzaylı yayınlarını da verirdi. Başka dünyalardan gelen aletler ve eserler vardı bir de. Dünya halkı bütün bunlardan, onları nihayet yıldızlara, belki de gün gelip de kendi mirasları olacak – belki de tüm zeki yaşam formlarının mirası ve hakkı olan – daha öte bir bilgeliye ve anlayışa götürecek yolda fayda sağlayabilecekleri bir şeyler çıkarabilirdi. Ama o günün gelmesine daha uzun bir zaman vardı; bugün yaşananlardan ötürü bu zaman hep olduğundan çok daha uzundu artık. Ayrıca neredeyse yüz yıl boyunca zar zor biriktirdiği bilgiler, bir yüz yıl –ya da bin yıl– daha geçirse toplayabileceği tüm bilgilere kıyasla o kadar yetersizdi ki bunları halkına sunmak acınası geliyordu.

Keşke yeterli zaman olsa, diye düşündü. Ama elbette za-

man hiç yetmezdi. Belli bir miktarı yoktu zamanın ve hiç de olmayacaktı. Kaç yüz yılı buna adarsa adasın o anda sahip olduğundan çok daha fazla bilgi var olacaktı ve sunacağı bilgiler hep ufacık görünecekti.

Masasının önündeki sandalyeye yığılıp ilk defa bunu nasıl yapabileceğini düşündü; Galaktik Merkez'i nasıl bırakabilir, bu gezegen kendisine ait bile olsa tek bir gezegen için galaksiyi nasıl gözden çıkarabilirdi?

Bitkin zihnini bir cevap bulmaya zorladı ama zihni hiçbir şey bulamadı.

Tek bir insan, diye düşündü.

Tek bir insan hem Dünya'ya hem galaksiye karşı duramazdı.

24

Pencereden sızan güneş onu uyandırdı; olduğu yerde, bir an bile kıpırdamadan, güneşin sıcaklığına sarınıp kaldı. İyi hissettiren, somut bir etkisi vardı sanki güneşin; güven veren bir dokunuşu vardı, öyle ki Enoch bir anlığına endişelerini, sorgulamalarını bir kenara bıraktı. Ama ne kadar yakında olduklarını hissedebiliyordu; gözlerini yeniden kapadı. Biraz daha uyuyabilse uzaklaşırlardı belki, bir yerlerde kaybolur, yeniden uyandığında orada olmazlardı.

Ama yanlış bir şey daha vardı; endişenin, sorgulamanın yanı sıra bir şey daha.

Boynu ve omuzları sızlıyordu; bedeninde bir gerginlik vardı, yastığı da çok sertti.

Gözlerini yeniden açtı, doğrulmak için elleriyle yatağı itti – ama yatakta değildi. Sandalyesinde oturuyordu ve başını yastığına değil masasına dayamıştı. Tadını almak için ağzını açıp kapadı; tahmin ettiği kadar kötü bir tadı vardı.

Yavaşça ayağa kalktı, gerinip esneyerek eklemlerine, kaslarına giren ağrıları rahatlatmaya çalıştı. Orada öylece dururken endişeler, sorunlar, cevaplara duyduğu o korkunç ihtiyaç saklandıkları yerden çıkıp yeniden içine doldu. Onları bir kenara itti Enoch; başarılı bir itiş değildi bu gerçi ama hiç

değilse biraz gerileyip sinmişlerdi, yeniden ortaya çıkacakları ânı beklemek üzere tabii.

Ocağa gidip cezveyi ararken dün gece onu sehpanın yanında yere koymuş olduğunu hatırladı, almaya gitti. İki fincan hâlâ sehpanın üzerinde duruyordu, diplerini koyu kahverengi kahve tortusu kaplamıştı. Ulysses'in fincanlara yer açmak için bir kenara ittiği alet yığınının arasında, küre piramidi yan duruyordu; hâlâ ışıldıyor, parlıyor, yan yana duran tüm küreler çevrelerindekinin zıttı yönde dönüyordu.

Enoch uzanıp piramidi aldı. Kürelerin konduğu zemini parmaklarıyla dikkatle inceledi; bir şey arıyordu – bir kol, bir çentik, bir mekanizma tetiği ya da bir düğme; açıp kapatmaya yarayan herhangi bir şey. Ama hiçbir şey bulamadı. Hiçbir şey bulamayacağını tahmin etmeliydim, diye düşündü kendi kendine. Çünkü daha önce de bakmıştı. Ama işte dün Lucy onu çalıştıracak bir şey yapmıştı ve alet hâlâ çalışıyordu. On iki saatten fazladır çalışıyordu ve henüz hiçbir sonuç alınmamıştı. Yanlış oldu, diye düzeltti kendini Enoch, henüz sonuç olabilecek hiçbir şey fark edilmemişti.

Onu masaya düzgün bir şekilde geri bıraktı, fincanları iç içe koyup kaldırdı. Cezveyi yerden almak için eğildi. Bu sırada gözleri küre piramidinden bir an olsun ayrılmamıştı.

Çıldırtıcı bir şey bu, diye düşündü. Bu aleti çalıştırmanın hiçbir yolu yoktu ama işte Lucy çalıştırmıştı. Şimdi de kapatmanın hiçbir yolu yoktu – gerçi açık ya da kapalı olması muhtemelen çok da fark etmiyordu.

Elinde fincanlar ve cezveyle lavaboya döndü.

İstasyon sessizdi – ağır, baskın bir sessizlikti bu; gerçi bu baskı etkisi muhtemelen yalnızca onun hayal gücünden kaynaklanıyordu.

Odanın öteki yanındaki mesaj makinesine gitti ama levha boştu. Gece boyunca hiç mesaj gelmemişti. Gelmiş olması-

nı beklemesi aptallıktı çünkü olsaydı, işitsel sinyal çalışıyor olurdu ve o kolu çekene kadar da sesi kesilmezdi.

İstasyonun çoktan kaderine terk edilmiş olması, istasyondan geçen trafiğin farklı yollara saptırılmış olması mümkün müydü acaba? Gerçi bu pek mümkün olmazdı çünkü Dünya istasyonunun terk edilmesi demek, istasyonun ardında kalan kısımdaki canlıların da terk edilmesi demekti. Bu sarmal kola uzanan ağda, farklı yollara sapmayı mümkün kılabilecek kestirmeler yoktu. Ayrıca birkaç saatin, hatta bir günün bile herhangi bir trafik olmadan geçmesi sıradışı değildi. Bazen programlanmış gelen yolcuların bile kendileriyle ilgilenecek tesisler bulunana kadar bekletildiği oluyordu ya da bazen kimse gelmiyor, ekipmanlar tıpkı şimdi olduğu gibi boş boş duruyordu.

Sinirlerim gerildi, diye düşündü, resmen sinirlerim gerildi.

İstasyonu kapatmadan önce ona haber verirlerdi zaten. Hiçbir sebepten olmasa bile nezaket gereği yaparlardı bunu.

Ocağa dönüp cezveyi ateşe koydu. Buzdolabında, Drakonia orman dünyalarından birinde yetişmiş bir tahıldan yapılmış bir paket lapa buldu. Dolaptan çıkardı sonra geri koyup onun yerine postacı Wins'in kendisine bir hafta kadar önce getirdiği bir düzine yumurtadan kalan son iki taneyi çıkardı.

Saatine bakınca sandığından daha geç uyandığını fark etti. Neredeyse günlük yürüyüşüne çıkma zamanı gelmişti.

Tavayı ocağa koydu, bir tereyağı kalıbını kaşıkladı. Tereyağının erimesini bekledi sonra üzerine yumurtaları kırdı.

Belki de bugün yürüyüşe gitmem, diye düşündü. Kar fırtınası olan bir iki sefer hariç yürüyüşüne çıkmadığı ilk gün olurdu bu. Ama hep gidiyor olmam, dedi kendi kendine biraz da kavgacı bir tavırla, sürekli olarak gitmem için yeterli bir sebep değil. Yürüyüşü atlar, daha sonra direkt postasını almaya giderdi. Bu vakti de dün yapamadığı şeyleri halletmek için kullanırdı. Gazeteler masasının üzerinde birikmiş

okunmayı bekliyordu. Kayıt defterini de yazmamıştı daha, üstelik yazacak da çok şey vardı çünkü yaşanan her şeyi ayrıntılı şekilde kaydetmeliydi ve son zamanlarda birçok şey yaşanmıştı.

İstasyonun çalışmaya başladığı ilk gün kendine koyduğu bir kuraldı bu; kayıt tutmayı hiç bırakmayacaktı. Bazen her şeyi yazmakta gecikiyordu ama gecikmesi ya da zamanının kısıtlı olması, yaşanan her şeyi aktarabilmek için yazılması gerektiğini düşündüğünden bir kelime daha az yazmasına asla sebep olmamıştı.

Odanın karşısına, raflarda sıra sıra dizili duran kayıt defterlerine baktı ve bu kayıtların eksiksizliğini onur ve tatmin hissiyle düşündü. O defterlerin kapakları ardında neredeyse yüz yıllık bir yazım süreci yatıyordu ve Enoch'un aksattığı bir gün dahi olmamıştı.

Mirası buradaydı işte; dünyaya vasiyeti buradaydı; insan ırkına dönüş ücreti buradaydı; galaksinin uzaylı halklarıyla birlikte geçirdiği neredeyse yüz yıl içerisinde gördükleri, duydukları ve düşündükleri buradaydı.

Raflarca dizili defterlere bakarken bir kenara attığı sorular yeniden üzerine çullandı; bu sefer onları inkâr etmek mümkün değildi. Kısa bir süreliğine onları geri püskürtmüştü; beynini boşaltması için, bedeninin yeniden hayata dönmesi için gereken kısacık süre boyunca. Ama şimdi onlarla savaşmıyordu. Onları kabul ediyordu çünkü onlardan sıyrılıp kurtulmak diye bir şey söz konusu değildi.

Yumurtaları tavanın kenarından hazırladığı tabağa kaydırdı. Cezveyi de alıp kahvaltıya oturdu.

Yeniden saatine baktı.

Günlük yürüyüşüne çıkması için hâlâ vakit vardı.

25

Ginseng avcısı onu kaynağın orada bekliyordu.

Enoch onu hâlâ patikadayken fark edip acaba sorun çıktığını, beklemediği zorluklarla karşılaştığını ve Hazer'in cesedini geri getiremediğini söylemek için mi orada bekliyor diye merak etti içinde aniden yükselen bir öfke hissiyle.

Bunu düşününce de dün gece cesedin geri getirilmesini engelleyecek herhangi birini ölümle tehdit ettiğini hatırladı. Belki de bunu söylemesi pek akıllıca olmamıştı. Bir insanı öldürmeyi başarabilir miydi acaba – gerçi bu öldürdüğü ilk insan olmazdı. Ama üzerinden çok uzun zaman geçmişti sonuçta ve o zamanlar öldür ya da öl gibi bir durum söz konusuydu.

Bir saniye için gözlerini kapayınca yine kendisine doğru yükselen o tepeyi gördü; uzun sıralar hâlinde adamlar sislerin arasından yürüyordu ve Enoch, bu tepeye tırmanan adamların tek bir amacı olduğunu biliyordu; kendisini ve tepedeki diğer herkesi öldürmek.

Bu ne ilk seferiydi öldürmenin ne de son seferi olmuştu ama onlarca yıl süren ölümlerin özü sanki bu tek anda toplanıvermişti; sonrasında da değil, sıra sıra adamların onu öldürmek amacıyla o tepeyi tırmanışını izlediği o uzun, korkunç anda toplanmıştı.

Çünkü savaşın deliliğini, zaman içinde anlamsızlaşan faydasız davranışları, öfkeye sebep olan olaya dair anıdan bile öteye taşınması gereken o akıl almaz öfkeyi ve bir insanın ölüm sefaleti sayesinde bir hak kazanmasının ya da bir ilkeyi savunmuş sayılmasının mantıksızlığını tam o anda anlamıştı.

Bir yerlerde, tarihin o uzun geçmişinde bir yerlerde insan ırkı bir deliliği ilke olarak kabul etmişti ve şimdi ilkeye-dönmüş-o-delilik, ırkın kendisini olmasa bile zar zor geçirilmiş yüzyıllar boyunca insanlığın simgeleri olarak görülmüş maddi ve manevi her şeyi silip yok etmek üzereydi.

Lewis devrilmiş bir kütüğün üzerinde oturuyordu, Enoch yaklaşınca ayağa kalktı.

"Seni burada bekledim ama umarım sorun değildir," dedi.

Enoch kaynağa doğru yaklaştı.

"Ceset akşamüzeri burada olacak," dedi Lewis. "Washington'dan uçakla Madison'a getirilecek, oradan da kamyonla buraya."

Enoch başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

"Cesedin ne olduğunu sana bir kere daha sormam konusunda ısrar ettiler," dedi Lewis.

"Sana hiçbir şey söyleyemeyeceğimi dün gece belirtmiştim," diye cevap verdi Enoch. "Keşke söyleyebilseydim. Yıllardır bunu nasıl anlatabileceğimi çözmeye çalışıyorum ama mümkün değil."

"Ceset Dünya dışına ait," dedi Lewis. "O kadarından eminiz."

"Öyle düşünüyorsunuz demek," dedi Enoch, bunu özellikle bir soru gibi söylemeyerek.

"Ev de," diye ekledi Lewis. "Ev de uzaylı bir cisim."

"Evi babam inşa etmişti," dedi Enoch kısaca.

"Ama bir şey değiştirmiş onu," dedi Lewis. "Babanın inşa ettiği hâliyle kalmamış".

"Yıllar her şeyi değiştirir," diye cevapladı Enoch

"Sen hariç."

Enoch ona sırıttı. "Rahatsız ediyor seni demek," dedi. "Yanlış mı geliyor sana?"

Lewis başını iki yana salladı. "Hayır, yanlış gelmiyor. Herhangi bir şey gibi gelmiyor hatta. Seni yıllarca izledikten sonra seni ve hakkındaki her şeyi kabul ettim zaten. Anlamlandıramadım, doğal olarak ama tamamen kabul ettim. Bazen delirdim herhalde diyorum kendi kendime ama bir an sonra geçiyor. Seni rahatsız etmemeye çalıştım. Her şeyi olduğu gibi bırakacak şekilde çalıştım hep. Şimdi seninle de tanıştıktan sonra tam da böyle yapmış olmaktan memnunun. Ama sanırım bu süreci çok yanlış ele almışız. Düşmanmışız, birbirimize yabancıymışız gibi davranmışız – böyle olmamalıydı. Bence ortak çok yanımız var. Bir şeyler olduğunun farkındayım ve müdahale sayılacak herhangi bir şey yapmak istemiyorum."

"Ama yaptın," dedi Enoch. "O cesedi götürdüğünde yapabileceğin en kötü şeyi yaptın. Oturup bana en çok ne şekilde zarar verebileceğini düşünseydin bile daha kötüsünü yapamazdın. Sadece bana da zarar vermedin üstelik. Hatta bana vermedin o zararı, insan ırkına verdin."

"Anlamıyorum," dedi Lewis. "Üzgünüm ama anlamıyorum. Taşın üzerinde bir yazı vardı..."

"Benim hatamdı o," dedi Enoch. "O taşı hiç dikmemeliydim oraya. Ama o sırada yapılması gereken şey o gibi gelmişti. Birinin etrafı kurcalayacağını düşünemedim, üstüne bir de..."

"Arkadaşın mıydı?"

"Arkadaşım mı? He, cesedi diyorsun. Yani, pek sayılmaz. Özellikle o kişi arkadaşım sayılmazdı."

"Olay kapandığına göre," dedi Lewis, "özür dilerim."

"Özrün bir faydası yok," dedi Enoch.

"Ama yapabileceğim bir şey yok mu? Cesedi geri getirmenin dışında yani?"

"Evet," dedi Enoch, "yapabileceğin bir şey olabilir. Yardıma ihtiyacım olabilir."

"Söyle," dedi Lewis hemen. "Yapılabilecek bir şeyse..."

"Bir kamyona ihtiyacım olabilir," dedi Enoch. "Bir şeyler taşımak için. Kayıtlar vesaire gibi. Ve çok hızlı ihtiyacım olabilir."

"Kamyonu halledebilirim," dedi Lewis. "Bekletebilirim senin için. Yükleme yapacak adamlar da ayarlarım."

"Yetkili biriyle de konuşmak isteyebilirim. Yüksek mevkide biriyle. Başbakan ya da Dışişleri Bakanı gibi. Birleşmiş Milletlerden biri ya da. Bilmiyorum. Düşünmem lazım. Sadece onlarla konuşacak bir yola değil, söyleyeceklerimi dinleyeceklerine dair bir teminata da ihtiyaç duyabilirim."

"Taşınabilir kısa dalga cihazlardan ayarlarım," dedi Lewis. "Hazırda bekletirim onu da."

"Dinleyecek birilerini?"

"Evet," diye cevap verdi Lewis. "Kimi istersen."

"Bir şey daha var."

"Ne istersen," dedi Lewis.

"Unutmanız," dedi Enoch. "Belki de bunlardan hiçbirine ihtiyacım olmaz. Kamyona da diğerlerine de. Belki de her şeyi şu anki gibi bırakmam gerekir. Durum böyle olursa sen ve dahil olan herkes bu taleplerimi unutabilir mi?"

"Sanırım unutabiliriz," dedi Lewis. "Ama seni izlemeye devam ederim."

"Umarım edersin," dedi Enoch. "Daha sonra yardıma ihtiyacım olabilir. Ama yine bir şeylere müdahale etmek yok."

"Başka bir şey istemediğine emin misin?" diye sordu Lewis.

Enoch başını iki yana salladı. "Başka bir şey yok. Geri kalanı kendim halletmeliyim."

Şimdi bile çok fazla şey söylemiş olabilirim, diye düşündü Enoch. Çünkü bu adama güvenebileceğini nereden biliyordu ki? Herhangi birine güvenebileceğinden nasıl emin olabilirdi?

Ama ne var ki, olur da Galaktik Merkez'i terk edip Dünya'ya yeniden dahil olmaya karar verirse yardıma ihtiyaç

duyabilirdi. Uzaylılar, kayıtlarını ve uzaylı cihazlarını da yanında götürmesine itiraz edebilirdi. Ve Enoch onları da alıp kaçmak isterse, bunu çok hızlıca halletmesi gerekebilirdi.

Galaktik Merkez'i gerçekten terk etmek istiyor muydu peki? Galaksiden vazgeçebilir miydi? Başka bir gezegendeki başka bir istasyonun bekçisi olma teklifini geri çevirebilir miydi? Zamanı geldiğinde diğer tüm ırklarla ve başka yıldızların gizemleriyle bağlarını kesebilir miydi?

Bunları yapmak için ilk adımları atmıştı bile aslında. Burada, şu son birkaç dakikada, üzerine çok da düşünmeden, bu karara çoktan varmış gibi kendisini Dünya'ya döndürecek bir plan ayarlamıştı.

Düşünerek, attığı adımlara hayret ederek orada öylece durdu.

"Biri olur mutlaka" dedi Lewis. "Bu kaynakta yani. Ben olmasam bile benimle iletişim kurabilecek biri bekler burada."

Enoch dalgın dalgın başını salladı.

"Her sabah yürüyüşünde seni görecek biri olur," diye devam etti Lewis. "Ya da sen de dilediğin zaman bize buradan ulaşabilirsin."

Bir komplo gibi, diye düşündü Enoch. Bir grup çocuk hırsız polis oynuyordu sanki.

"Gitmem gerek," dedi. "Posta vakti geldi. Wins nerede kaldığımı merak eder."

Tepeyi tırmanmaya başladı.

"Görüşürüz," dedi Lewis.

"Evet," dedi Enoch "Görüşeceğiz."

İçine sanki bir parıltı yayılıyormuş gibi hissedişine şaşırdı; sanki önceden yanlış olan bir şey vardı da şimdi düzeltilmişti, sanki bir şey kayıptı da nihayet bulunmuştu.

26

Enoch postacıyla, istasyona çıkan yolun yarısındayken denk geldi. Külüstür arabası hızla ilerliyor, çimen kaplamış oluklara gire çıka, yol boyunca sarkan dalları hışırdata hışırdata geliyordu.

Wins, Enoch'u görüne frene asıldı, durup onu bekledi.

"Yolunu mu uzattın," dedi Enoch ona yaklaşırken "ya da rotan mı değişti?"

"Posta kutusunun orada değildin," dedi Wins, "ve seni görmem gerekiyordu."

"Önemli bir posta mı geldi?"

"Hayır, posta değil konu. İhtiyar Hank Fisher. Millville'de şu an, Eddie'nin tavernada içip millete bir şeyler atıp tutuyor."

"Hank içkiye para vermez normalde."

"Lucy'yi kaçırmaya çalıştığını anlatıyor herkese."

"Lucy'yi falan kaçırmadım," dedi Enoch. "Hank kamçılamış kızı, ben de Hank sakinleşene kadar onu sakladım."

"Bunu yapmamalıydın, Enoch."

"Belki. Ama Hank onu dövmeye niyetliydi. Çoktan birkaç kere vurmuştu da zaten."

"Hank başına dert açacak."

"Açacağını söylemişti zaten."

"Dediğine göre kızı kaçırmışsın sonra da korkup geri ge-

tirmişsin. Onu evde sakladığını, Hank içeri girmeye çalıştığında da başaramadığını söylüyor. Evinde de bir tuhaflık varmış. Pencere camına vurunca balta kırılmış."

"Bu söylediklerinde tuhaf bir şey yok," dedi Enoch. "Hank bir şeyler uydurmuş işte."

"Buraya kadar sorun yok," dedi postacı. "Gündüz gözüyle, kafaları yerindeyken hiçbiri bunu ciddiye alıp da bir şey yapmaz tabii ki. Ama gece oldu mu sarhoş olacaklar, akılları da başlarından gitmiş olacak. Bazıları seni görmeye gelebilir buraya."

"Herhalde içime şeytan kaçtığını da söylemiştir onlara."

"Onu da söyledi başka şeyler de," dedi Wins. "Biraz dinledim sonra çıkıp geldim."

Posta çantasına uzanıp gazete destesini çıkardı, Enoch'a uzattı.

"Enoch, bilmen gereken bir şey var. Fark etmemiş olabileceğin bir şey. Birçok insanı sana karşı kışkırtmak çok kolay, yaşam şeklinden vesaireden dolayı. Tuhaf birisin. Yani, sende ters bir şeyler var demek istemiyorum – seni tanıyorum ben, öyle bir şey olmadığını da biliyorum – ama seni tanımayanların yanlış fikirlere kapılması çok kolay. Şu ana kadar seni rahat bıraktılar çünkü senle ilgilenmeleri için onlara hiçbir sebep vermemiştin. Ama Hank'in dedikleri onları kışkırtırsa..."

Cümlesini tamamlamadı, havada öylece asılı bıraktı.

"Bir sivil kuvvetten mi bahsediyorsun?"

Wins hiçbir şey söylemeden, onaylar gibi başını salladı.

"Sağ ol," dedi Enoch. "Beni uyardığın için teşekkür ederim."

"Kimsenin evine giremediği doğru mu?" diye sordu postacı.

"Sanırım doğru," dedi Enoch itirafta bulunur gibi. "Zorla giremezler, yakıp kül de edemezler. Hiçbir şey yapamazlar yani."

"O zaman senin yerinde olsaydım bu gece oradan ayrılmazdım. Evde kalırdım. Dışarılarda gezinmezdim."

"Belki de öyle yaparım. İyi bir fikir gibi."

"Evet," dedi Wins, "sanırım her şeyi konuştuk. Senin de bilmen gerekir diye düşünmüştüm. Galiba geri geri çıkmam gerekecek yola kadar. Burada dönecek pay yok."

"Eve kadar sür, orada alan var."

"Yol çok geride kalmadı zaten," dedi Wins. "Kolayca hallederim."

Araç yavaş yavaş gerilemeye başladı.

Enoch durup onu izledi.

Araç, ardında gözden kaybolacağı bir virajı dönerken Enoch elini resmi bir selam verir gibi kaldırdı. Wins de ona el salladı, ardından araç, yolun iki yanından da büyüyen çalılar tarafından yutulup gözden kayboldu.

Enoch yavaşça dönüp istasyona doğru ağır adımlarla ilerledi.

Bir çete olacaklar resmen, diye düşündü – tanrım, bir çete olacaklar!

İstasyonun etrafında bağırıp çağıran, kapılara pencerelere saldıran, üzerine ateş açan bir çete, Galaktik Merkez'in istasyonu kapatma kararını değiştirmesine dair en ufak şansı da –tabii öyle bir şans hâlâ vardıysa– yok ederdi. Böyle bir eylem, bu sarmal kola yapılan genişlemenin durdurulması talebine çok güçlü bir argüman daha eklemiş olurdu.

Neden her şey aynı anda olmak zorunda, diye düşündü. Bunca yıl hiçbir şey yaşanmamıştı ve şimdi her şey birkaç saat içinde üst üste gelmişti. Sanki her şey ona karşı birlik olmuştu.

Bu çete gerçekten gelirse bu yalnızca istasyonun kaderinin kesin olarak belirlenmesine değil, kendisinin de başka bir istasyonda bekçi olması teklifini kabul etmekten başka seçeneği kalmamasına sebep olurdu. İstese bile Dünya'da kalması imkânsız hale gelebilirdi. Hatta, diye fark etti korkuyla irkilerek, başka bir istasyonda çalışması teklifinin bile

geri alınmasına yol açabilirdi. Çünkü bir çetenin, kanına susamışlar gibi ona saldırıda bulunması, ırkının geneline yıkılan barbarlık suçlamasına kendisini de dahil etmiş olurdu.

Belki de kaynağın oraya gidip Lewis'le tekrar görüşmeliyim, diye düşündü. Belki de çetenin gelmesine karşı önlemler alınabilirdi. Ama bunu yaparsa bir açıklama da yapması gerekeceğini ve gereğinden fazla şey anlatmak durumunda kalabileceğini biliyordu. Ayrıca belki de insanlar toplanmazlardı. Kimse Hank Fisher'ın söylediklerinde doğruluk payı olmasını beklemezdi sonuçta, dolayısıyla tüm olay herhangi bir girişimde bulunulmadan kapanabilirdi.

Kendisi de istasyonda kalıp durumun en iyi şekilde geçmesini beklerdi. Belki de çete geldiği sırada -olur da gelirse tabii- istasyonda hiç yolcu olmazdı, olay da galaktik taraf fark etmeden sona ererdi. Şansı yaver giderse her şey böyle ilerlerdi. Ve ortalamalar yasasına göre, biraz şansı hak etmişti artık. Son birkaç gündür hiç şansı olmadığı kesindi çünkü.

Bahçeye açılan yıkık kapıya gelince durup eve baktı; anlayamadığı bir sebepten, evi çocukluğunda tanıdığı hâliyle görmeye çalışıyordu.

Ev her zaman olduğu gibi duruyordu aslında, sadece eskiden her pencerede fırfırlı perdeler vardı. Evin etrafındaki bahçe de yıllarla birlikte yavaş yavaş değişmişti tabii; leylak kümeleri yayılmış, gürleşmiş ve her geçen baharla daha da birbirine girmişti; babasının diktiği iki yüz santimlik karaağaç fideleri şimdi haşmetli ağaçlara dönüşmüştü; mutfağın köşesindeki sarı güller, uzun zaman önce bir kışa yenik düşmüştü; tarhlar yok olmuş, kapının hemen yanındaki küçük bitki bahçesini otlar bürümüştü.

Eskiden kapının iki yanından uzanan taştan duvar, şimdi kambur bir öbek gibi duruyordu. Yüzlerce kere yaşanmış donların baskısı, sarmaşıkların ve otların bürümesi, uzun yıllar süren bakımsızlık derken hepsi etkisini göstermişti; bir

yüz yıl daha geçtiğinde bir öbek bile kalmayacak, duvarlar tamamen yok olacak, diye düşündü Enoch. Arazinin aşağılarında, yamacın erozyonun etkilerine maruz kaldığı bazı bölümlerinde duvarın tamamen yok olduğu uzun mesafeler vardı.

Bütün bunlar yaşanmıştı ve Enoch bunları şimdiye kadar fark etmemişti bile. Şimdi görüyordu hepsini ve neden şimdi fark ettiğini merak ediyordu. Yeniden Dünya'ya dönecek olduğu için miydi? Aslında Dünya'nın toprağını da, güneşini de, havasını da hiç terk etmemiş, fiziken hiçbir yere ayrılmamış olsa da çoğu insanın hayatta kendilerine ayrılan süreden bile uzun bir zaman boyunca, bir değil birçok farklı gezegende, uzak yıldızların arasında yürümüş olduğu için miydi?

Yaz sonu güneşinde öylece durup gerçek dışı, bilinmeyen bir boyuttan esiyormuş gibi gelen soğuk rüzgârda titredi ve ilk defa nasıl bir adam olduğunu merak etti (bunu merak etmeye ilk defa zorlanmıştı çünkü). Günlerini ne tam olarak uzaylı ne de tam olarak insan olarak geçirmesi gereken, sadakati bölünmüş, ister Dünya olsun ister yıldızlar, hangi hayatı seçerse seçsin onunla birlikte yılları ve yolları aşacak eski hayaletleri olan, lanetli bir adam mıydı? Ne Dünya'yı ne de yıldızları anlayan, ikisine de borcu olan ama ikisine de borcunu ödemeyen kültürel bir kırma mıydı? Evsiz, köksüz, doğrunun ve yanlışın çok fazla farklı (ve mantıklı) versiyonunu gördüğü için artık doğruyu da yanlışı da ayırt edemeyen, gezgin bir yaratık mıydı?

Kaynaktan uzanan tepeyi, içinde yeniden kazanmış olduğu insanlığın toz pembe ışıltısıyla çıktı. İnsan ırkının bir üyesiydi yeniden, çocukça bir komployla insan takımına yeniden bağlanmıştı. Ama insan olarak nitelendirilebilir miydi? Ve şayet nitelendirilse ya da nitelendirilmeye çalışsa, o zaman Galaktik Merkez iş birliğinde geçirdiği o yüz yıl ne olacaktı? İnsan olarak nitelendirilmek istiyor muyum ki hatta, diye düşündü kendi kendine.

Kapıdan ağır ağır geçerken sorular beynine saldırmayı sürdürüyordu; hiç cevabı olmayan o devasa, kesintisiz soru akışı durmuyordu. Gerçi yanlıştı bu söylediği; cevapları yok değildi çünkü, aksine çok fazla cevapları vardı.

Belki de Mary, David ve diğerleri bu gece beni ziyarete gelir de tüm bunların üzerine konuşabiliriz, diye düşünürken ansızın hatırladı.

Gelmeyeceklerdi artık. Ne Mary gelecekti ne David ne de diğerlerinden herhangi biri. Yıllarca onu görmeye gelmişlerdi ama artık gelmeyeceklerdi çünkü büyü azalmış, illüzyon kırılmıştı ve artık o yapayalnızdı.

Zaten hep öyle olduğunu düşündü, beyninde bir acı hissiyle. Yıllarca kandırmıştı kendini - hevesle, isteye isteye doldurmuştu şöminenin yanındaki küçük köşeyi bu hayal ürünü insanlarla. Uzaylı teknolojisinin yardımıyla, insanlığı görememenin ve işitememenin verdiği yalnızlıkla onları her duyuya başkaldıran bir şekilde yaratmıştı; dokunma hariç her duyuya.

Kabul edilebilirliğe de başkaldıran bir şekilde yaratmıştı üstelik.

Yarı-yaratıklar onlar, diye düşündü. Zavallı yarı-yaratıklar; ne gölgelere aitler ne de dünyaya.

Gölgeler için fazla insanlar, Dünya için fazla gölge gibiler.

Mary, bilseydim –böyle olacağını bilseydim hiç girişmezdim bu işe. Yalnızlığımla kalırdım.

Durumu düzeltemiyordu da. Durumu iyileştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Derdim ne benim, diye sordu kendi kendine.

Ne oldu bana böyle?

Neler oluyor?

Artık düz bir çizgide bile ilerlemiyordu düşünceleri. Gelme ihtimali olan çeteden kaçmak için istasyonda kalması gerektiğini söylemişti kendi kendine ama aslında istasyon-

da kalamazdı çünkü hava karardıktan bir süre sonra Lewis, Hazer'in cesedini getirecekti.

Çete, cesedi geri getiren Lewis'le aynı anda oraya varırsa kıyamet kopardı.

Bu düşünceyle sarsılan Enoch, kararsızca olduğu yerde durdu.

Lewis'i bu tehlikeden haberdar ederse adam cesedi getirmeyebilirdi. Ama getirmesi gerekiyordu kesinlikle. Gece sona ermeden önce Hazer'in yeniden mezarda emniyet altına alınmış olması gerekiyordu.

Bu riski almaya karar verdi.

Çete gelmeyebilirdi sonuçta. Gelse bile halledecek bir yol bulabilirdi.

Bir şey düşünürüm, dedi kendi kendine.

Bir şey düşünmek zorundaydı.

27

İstasyon bıraktığındaki gibi sessizdi. Hiç mesaj gelmemişti, makine de hiç ses çıkarmıyordu; bazen yaptığı gibi kendi kendine homurdanmıyordu bile.

Enoch tüfeği masanın üzerine yatırıp gazete destesini de yanına koydu. Ceketini çıkarıp sandalyenin arkasına astı.

Hâlâ okuması gereken gazeteler vardı, yalnızca bugünün de değil üstelik, dününkiler de. Ayrıca kayıt defterini yazacaktı. Kayıt defteri uzun sürer, diye hatırlattı kendine. Birkaç sayfa tutardı, bitişik yazsa bile. Ayrıca dünün olaylarını bir tam gün sonra yazmış gibi değil dün yazmış gibi olsun diye mantıklı ve kronolojik şekilde de ilerlemeliydi. Bütün olayları, yaşananların tüm yönlerini, bunlara yönelik kendi tepkilerini ve üzerine düşüncelerini yazmalıydı. Çünkü şimdiye kadar hep böyle yapmıştı ve şimdi de böyle devam etmeliydi. Bunu her zaman başarabilmişti çünkü kendisine küçük, özel alan yaratmıştı sanki; bu alan ne Dünya'ya aitti ne de galaksiye; adına var oluş da denebilen belli belirsiz bir durumdu onunki ve bu özel alanı çerçevesinde, hücresinde çalışan bir ortaçağ keşişiymiş gibi çalışmıştı. Yalnızca bir gözlemci olmuştu o; yaptığı gözlemlerle yetinemeyen, gözlemlediği şeyin ayrıntılarını da araştırmaya çaba harcayan ama temelde ve özünde aslında etrafında olup bitenlere kişisel olarak da-

hil olmayan, son derece ilgili bir gözlemciydi. Ama fark ettiği üzere son iki gün içinde bu gözlemci rolünü yitirmişti. Hem dünya hem de galaksi çat kapı dünyasına girivermiş, bu özel alanını yok etmiş ve onu da olaylara dahil edivermişti. Tarafsız bakış açısını yitirmişti Enoch; yazılarını yazarken dayandığı o sağlam temeli kendisine sağlayan doğrucu, tamamen gerçekçi yaklaşıma artık hükmedemiyordu.

Kayıt defterlerinin durduğu raflara yürüyüp son defteri aldı, sayfaları karıştırıp kaldığı yeri buldu. Defterin sonuna çok yaklaşmıştı. Yalnızca birkaç boş sayfa vardı, öyle ki belki de yazması gereken olaylara yetmezdi. Büyük ihtimalle daha konuları bitiremeden defterin sonuna gelir, yeni bir deftere başlaması gerekirdi.

Elinde kayıt defteriyle durup yazının bittiği yere, dünden önceki gün yazdığı yazıya baktı. Dünden önceki gündendi aslında ama kadim bir yazı gibiydi artık; solmuş bir hâli vardı. Belki de solmuştur gerçekten, diye düşündü, çünkü bambaşka bir çağda yazılmıştı sonuçta: Dünyası başına yıkılmadan önce tuttuğu son kayıttı o.

Yazmaya devam etmenin ne faydası var ki, diye sordu kendine. Yazma işi bitmişti artık, yazılmaya değer her şey yazılmıştı. İstasyon kapatılacak, gezegeni kaybedilecekti – ister kalsın ister başka bir gezegendeki başka bir istasyona geçsin, Dünya kaybedilmiş olacaktı.

Kayıt defterini öfkeyle kapayıp raftaki yerine koydu. Masasına geri gitti.

Dünya kaybedildi, diye düşündü, kendisi de kayıptı; kayıp, öfkeli ve karmakarışıktı. Kadere öfkeliydi (kader diye bir şey varsa tabii) ve aptallığa. Dünya'daki zekâsal aptallığa da değil yalnızca, galaksideki zekâsal aptallığa da kızgındı; nihayet kendi gezegeninin de bulunduğu galaktik bölgeye kadar uzanabilmiş olan halkların kardeşliğine ket vurabilecek bütün önemsiz tartışmalara kızgındı. Dünya'da olduğu gibi ga-

lakside de cihazların sayısı ve karmaşıklığı, soylu düşünceler, akıl ve bilgelik bir kültürü oluşturabilirdi ama bir medeniyeti oluşturamazdı. Gerçekten medenileşmek için cihazlardan ya da düşünceden çok daha incelikli bir şeyin bulunması gerekiyordu.

Bir gerginlik hissetti üzerinde, bir şey yapma ihtiyacının gerginliğiydi bu – kapatıldığı kafesinde volta atan bir hayvan gibi istasyonda gezinmek belki ya da dışarı koşup ciğerleri boşalana kadar ağzına ne geliyorsa bağırmak, bir şeylere vurup kırmak ve bir şekilde bu öfkesini, bu hayal kırıklığını üzerinden atmak ihtiyacıydı bu.

Elini uzatıp masanın üzerinden tüfeğini aldı. Cephane koyduğu çekmeceyi açtı, içinden bir kutu çıkardı, kutuyu yırtıp açtı ve mermileri cebine doldurdu.

Bir an için tüfek elinde öylece durdu; odanın sessizliği bir gök gürültüsü gibi geliyordu üzerine; boşluğunu, soğukluğunu fark edip tüfeği masaya geri bıraktı.

Çocukluk bu, diye düşündü, kırgınlığını ve öfkesini gerçek dışı bir şeyden çıkarmak bu. Üstelik kırılmak ya da öfkelenmek için gerçek bir sebep bile yoktu ortada. Çünkü olaylar yalnızca fark edilip kabul edilmeliydi. Üstelik bir insanın uzun zaman önce alışmış olması gereken türde bir şeydi bu.

İstasyona bakındı; sessizliği ve bekleyişi hâlâ hissedebiliyordu, sanki yapının kendisi, zamanın doğal akışında yaşanacak bir olay için zamanı belirliyordu.

Enoch hafifçe gülüp yeniden tüfeğe uzandı.

Gerçek ya da değil, en azından zihnini oyalayacak, etrafında dalgalanıp duran bu sorunlar denizinden kendisini biraz olsun çıkaracak bir şeydi bu.

Ayrıca atış talimine de ihtiyacı vardı. Atış alanına gideli on günden fazla olmuştu.

28

Bodrum katı devasaydı. Enoch'un yaktığı ışıkların ötesinde loş bir pus içinde uzanan, tepenin temelindeki kayanın içine oyulmuş, tüneller ve odalarla dolu bir yerdi.

Depolarda seyahat eden yolcular için çeşitli çözeltilerin bulunduğu devasa depolar burada bulunuyordu; pompalar ve insanların elektrik gücü üretme şeklinden çok farklı bir ilkeyle çalışan jeneratörler de buradaydı; bodrum katı zemininin de çok altında, asitlerin ve bir zamanlar seyahat ederek istasyona gelen yolculara ait olan, başka yerlere giderken arkalarında bıraktıkları işe yaramaz ve yok edilmesi gereken bedenlerin dönüştüğü sulu maddelerin bulunduğu büyük saklama depoları vardı.

Enoch ilerledi, depoları ve jeneratörleri geçip karanlığa uzayan bir salona geldi. Paneli bulup ışıkları açmak için üzerine dokundu ardından salonda ilerledi. Salonun iki tarafında da yolcuların kendisine getirdiği yığınlarca cihazın, eserin ve her türlü hediyenin bir kısmının konabilmesi için kurulmuş metal raflar vardı. Rafların hepsi baştan sona kadar galaksinin her köşesinden birikmiş ıvır zıvır kaynıyordu. Gerçi, diye düşündü Enoch, belki de ıvır zıvır değillerdi aslında, çünkü bunların hiçbir parçası çer çöp sayılamazdı muhtemelen. Her biri kullanışlıydı ve bir amacı vardı, ister pratik

ister estetik bir amaç olsun; bir de o amacın ne olduğunu öğrenebilseydi. Gerçi amaçlar her zaman insanlarda da uygulanabilir olmayabilirdi.

Rafların sonunda, makalelerin çok daha sistematik olarak ve daha özenle yerleştirildiği bir raf bölümü vardı; tüm makaleler etiketlenip numaralandırılmış, bir kart kataloğu ve kayıt defterlerinden bazı tarihlerle de ayrıca dosyalanmıştı. Bunlar, amacını ve bazı durumlarda içerdiği ilkelerin de bir kısmını bildiği makalelerdi. Bazı makaleler son derece masumken bazılarının potansiyel değeri çok yüksekti, bir de şu an için insan yaşam şekliyle hiçbir bağlantısı olmayan makaleler vardı – tabii bir de arada birkaç tane kırmızı etiketliler bulunuyordu; bunlar, insanı düşününce bile ürperten makalelerdi.

Salonda ilerlerdi, uzaylı hayaletlerle dolu bu odada yürürken adımları yüksek sesle yankılanıyordu.

Nihayet salon oval bir odaya çıktı; burada duvarlar, mermileri yakalayıp sekmeyi önleyebilecek kalın, gri bir maddeyle kaplanmıştı.

Enoch duvarın derinliklerinde bir girintiye kurulmuş olan panele gitti. Uzanıp bir mandalı kaldırdı ardından hemen odanın merkezine geçti.

Oda yavaş yavaş kararmaya başladı, derken birdenbire titrek bir ışık görüldü ve Enoch artık odada değildi; başka, daha önce hiç görmediği bir yerdeydi şimdi.

Küçük bir tepenin üzerinde duruyordu ve önündeki arazi, geniş bataklıklarla çevrili durgun bir nehre doğru iniyordu. Bataklıkla tepenin başladığı yer arasında dağınık, uzun otlardan bir deniz uzanıyordu. Rüzgâr yoktu ama otlar sallanıyordu ve Enoch, otların bu dalgalanışının yemek arayan bir sürü bedenin hareketinden olduğunun farkındaydı. Otların arasından, sanki binlerce öfkeli domuz, yüzlerce lapa çukurundaki lezzetli lokma için savaşıyormuş gibi vahşi homurtular

yükseliyordu. Ve çok uzaklardan, belki de nehirden, derin, tekdüze boğuk ve yorgun böğürtüler geliyordu.

Enoch kafa derisindeki tüylerin dikeldiğini hissedince tüfeğini kaldırıp hazır konuma getirdi. Kafa karıştırıcı bir şeydi bu. Tehlikeyi biliyor, hissediyordu ama aslında ortada tehlike falan yoktu. Yine de buranın havası -burası artık her neresiyse- tehlike kaynayan bir yer olduğuna işaret ediyordu.

Enoch etrafında dönünce hemen arkasında sık, karanlık ormanların aşağı nehre doğru uzandığını, kendini üzerinde bulduğu bu tepeciğin etrafını çevreleyen ot denizine varınca sona erdiğini fark etti. Tepelerin ötesinde, koyu mor renkte yüce dağlar yükseliyordu; gökyüzüne doğru kayboluyor gibi dursalar da en uçlarına kadar mor renkleri gözüküyordu ve üzerlerinde kara dair en ufak bir iz yoktu.

İki şey ormandan hızla çıkıp sınırında durdu. Oturdular, kuyruklarını özenle bacaklarına doğru doladılar ve Enoch'a sırıttılar. Kurt ya da köpek olabilirlerdi aslında ama ikisi de değillerdi. Enoch'un daha önce ne gördüğü ne de duyduğu bir şeydi bunlar. Derileri yağlanmış gibi cılız güneş ışığında bile parlıyordu. Ve bu deri boyunlarında son buluyordu; kafatasları ve yüzleri çırılçıplaktı. Vücutlarını kurt postuna sarmış, maskeli baloya giden şeytansı ihtiyarları andırıyorlardı. Ne var ki kostümleri, ağızlarından sarkan, yüzlerindeki kemik beyazına kıyasla kızıl kızıl ışıldayan uzun dilleri yüzünden bozulmuştu.

Orman sakindi. Yalnızca kalçalarının üzerine oturmuş bu iki cılız yaratık vardı. Oturmuş ona sırıtıyorlardı; tuhaf, dişsiz bir sırıtıştı bu.

Orman karanlık ve karmakarışıktı; yaprakların rengi o kadar koyu bir yeşildi ki neredeyse kapkara duruyorlardı. Tüm yapraklar özellikle cilalanmış gibi ışıl ışıldı.

Enoch nehrin o tarafa bakmak için yine dönünce otların hemen sınırında iki metre uzunluğunda bir sırada, çömelmiş,

kurbağaya benzer canavarsı yaratıklar gördü; bir metre uzunluğundaydılar, bedenleri ölü balık karnı rengindeydi ve her birinin tek bir gözü vardı; burnun hemen üzerindeki bölümün büyük çoğunluğunu kaplayan, göze benzer şeylerdi ya da bunlar. Çıkık gözleri cılız güneş ışığında parıldıyordu, tıpkı aniden ışığa maruz kalan bir çitanın gözlerinin parlayışı gibi.

Nehirden hâlâ böğürtüler geliyor, bu seslerin arasından hafif, tiz bir vızıltı duyuluyordu; öfkeli, kötücül bir vızıldamaydı bu. Saldırmak üzere etrafta uçuşan bir sivrisineğin sesi gibiydi ama bir sivrisineğin çıkarabileceğinden çok daha tiz bir tondaydı.

Enoch gökyüzüne bakmak için başını kaldırınca göğün çok ötesinde noktacıklardan bir sıra gördü. O kadar yüksektelerdi ki bunların ne tür canlılar olduklarını bilmesine imkân yoktu.

Çömelmiş duran kurbağaya benzer şeylere bakmak için başını indirmişti ki gözucuyla bir hareket fark edince hemen ormana doğru döndü.

Yalnızca kafatasından başları olan kurda benzer bedenler, sessiz bir telaşla tepeyi tırmanıyorlardı. Koşuyor gibi durmuyorlardı. Koşuyorlarmış gibi bir hareket görünmüyordu. Aksine, bir tüpten fışkırtılmışçasına ilerliyorlardı.

Enoch tüfeğini hızla çekip omzuna dayadı; tüfek vücudunun bir parçasıymış gibi yerine oturdu. Arpacık, gezle hizalandı ve en öndeki yaratığın kafatasından yüzünü hedef aldı. Enoch tetiği çekince tüfek ateşledi ama o, yaratığı vurup vuramadığına bakmadan sağ yumruğuyla sürgüyü çekti ve tüfeğin namlusunu ikinci yaratığa doğrulttu. Tüfek yeniden ateşledi ve kurda benzer ikinci yaratık da havada takla atıp bir an için öne atıldı ardından tepeden aşağı düşe kalka yuvarlandı.

Enoch sürgüyü tekrar çekti, boş mermi kovanı güneşte ışıldarken hızla diğer tepeye doğru döndü.

Kurbağaya benzer yaratıklar şimdi daha da yakındaydı. Ona sinsi sinsi yaklaşmışlardı demek ama şimdi durmuş, çömelmiş, ona bakıyorlardı.

Enoch cebine uzanıp iki mermi çıkardı, attıklarının yerine şarjöre taktı.

Nehrin oradan gelen böğürtüler durmuştu ama şimdi de ne olduğunu tam anlayamadığı bir ötüş duyuyordu. Temkinli bir şekilde dönerek bu sesi neyin çıkardığını anlamaya çalıştı ama görünürde hiçbir şey yoktu. Ötüş sesi ormandan geliyor gibiydi ama hiçbir şey hareket etmiyordu.

Bu ötüş sesinin ardında vızıltı da hâlâ duyulabiliyordu, üstelik şimdi daha da yüksekti. Enoch gökyüzüne bakınca noktacıkların daha da büyümüş olduğunu ve artık bir sıra hâlinde durmadıklarını gördü. Bir çember oluşturmuşlardı, döne döne aşağı iniyor gibiydiler. Ama hâlâ o kadar yüksektelerdi ki ne olduklarını çıkaramıyordu.

Arkasına dönüp kurbağaya benzer yaratıklara bakınca şimdi daha da yakınlaşmış olduklarını gördü. Yine sinsi sinsi yaklaşmışlardı.

Enoch tüfeği kaldırdı ve tüfek daha omzuna ulaşamadan, belinin oradayken tetiği çekti. En öndeki yaratıklardan birinin gözü patladı; suya atılan bir taşın yaratacağı bir fışkırma gibi patladı hem de. Yaratık ne havaya fırladı ne de yere yığıldı; birisi üzerine basmış ve onu ezebilmek için gereken kuvveti uygulamış gibi birdenbire zemine dümdüz yayılıverdi. Önceden gözün olduğu yerde şimdi iri, yuvarlak bir boşluk vardı ve içi, muhtemelen yaratığın kanı olan yoğun, vıcık vıcık, sarı bir sıvıyla doluydu.

Diğerleri yavaşça, dikkatlice geriledi. Tepecik boyunca gerileyip ancak otların sınırına geldiklerinde durdular.

Ötüş sesi şimdi daha yakın, vızıltı daha yüksek geliyordu ve bu ötüşün tepelerden geldiğine şüphe yoktu.

Enoch döndü ve onu gördü; gökyüzünü yürüyerek geçiyor, tepeden iniyor, ağaçların arasına basıyor ve hüzünle ötüyordu. Yuvarlak, siyah bir balondu bu; şişip indikçe ötüyor, yürüdükçe sarsılıp süzülüyordu. Bu balon dört adet gergin, uzun ince bacağın tam ortasında asılı duruyordu. Bacakların bu üst kısmı yukarı doğru kavisleniyor ve yaratığı ormanların bile üzerine yükselten alt bacak bölümüyle birleşiyordu. Sallana sallana yürüyor, bacaklarını devasa ağaç tepelerinden bile kurtaracak kadar yükseğe kaldırıyor sonra indiriyordu. Bir ayağını her koyuşunda Enoch dalların ezilişini, kırdığı ya da kenara ittiği ağaçların çatırdayışını duyuyordu.

Enoch omurgasının üzerindeki tüylerin bir gölgelik gibi kalkmaya çalıştığını, ensesindeki saçlarınsa, saldırı öncesi hayvanların tüylerinin dikilmesi gibi ilkel bir dürtüye itaat edercesine diken diken olduğunu hissetti.

Ama orada, korkudan neredeyse kaskatı kesilmiş hâlde dururken bile beyninin bir tarafı bir atış yapmış olduğunu hatırladı ve parmakları, şarjörü dolduracak bir mermi almak üzere cebine uzandı.

Vızıltı şimdi daha yüksek duyuluyordu ve tınısı da değişmişti. Vızıltı şimdi inanılmaz bir hızla yaklaşıyordu.

Enoch başını kaldırdı; noktacıklar artık gökyüzünde dönüp durmuyordu; birbiri ardına dalışa geçmiş, dosdoğru ona geliyorlardı.

Gözucuyla balona baktı; ötüyor, cambaz ayaklığını andıran bacakları üzerinde sallanıyordu. Hâlâ ona doğru geliyordu ama dalışa geçmiş noktacıklar daha hızlıydı ve onlar tepeye daha önce varırlardı.

Enoch tüfeği öne çevirdi, omzuna dayamaya hazır şekilde uzattı ve düşen noktacıkları izledi. Ne var ki bunlar artık noktacık değil, tiksindirici, aerodinamik bedenlerdi ve her biri başlarının üzerinde ince kılıçlar taşıyordu. Bir tür gaga

herhalde, diye düşündü Enoch, çünkü bu canlılar kuş olabilirdi ama dünyalı herhangi bir kuştan daha uzun, ince, büyük ve öldürücüydüler.

Vızıltı bir çığlığa dönüştü ve çığlık, duyanın dişlerini kamaştıracak kadar yükseldi ve onun arasından, bir vuruşun sınırlarını belirleyen metronom sesi gibi, tepeleri aşan siyah balonun ötüşü duyuldu.

Enoch kollarını hareket ettirdiğinin bile farkına varmadan tüfeğini omzuna dayadı ve üzerine dalışa geçmiş canavarlardan birinin ateş edebileceği kadar yakınına gelmesini bekledi.

Gökten taş gibi düşüyorlardı ve tahmin ettiğinden çok daha büyüklerdi - çok büyüklerdi ve kendisine doğrultulmuş oklar gibi geliyorlardı.

Tüfek omzunda sarsıldı ve yaratıklardan ilki kıvrıldı, oka benzer şeklini yitirdi, büküldü ve izlediği yoldan çıkmış hâlde düşmeye başladı. Enoch sürgüyü çekip tekrar ateş etti ve ikinci yaratık da dengesini yitirip döne döne düşüşe geçti - ardından sürgü de tetik de bir kez daha çekildi. Üçüncü yaratık da havada bocaladı, güçsüz, bitik bir şekilde yan yattı, havada çırpındı ve nehre düşmeye başladı.

Geri kalanlar dalışlarını kestiler; hafif bir hareketle yönlerini değiştirip yukarı uçmaya başladılar; çaresizce çırptıkları büyük kanatları, kanattan ziyade yel değirmeni kollarını andırıyordu.

Birden tepenin üzerine gölge düştü ve devasa bir sütun gökyüzünden tepenin bir tarafına vurmak üzere indi. Bu ayak darbesiyle zemin titredi ve otların altında kalmış sular havaya fışkırdı.

Ötüş sesi, diğer her şeyi yok eden, yutan bir sesti ve devasa balon, bacakları üzerinde kıvrıla kıvrıla yaklaşıyordu.

Enoch yüzünü gördü; böylesine grotesk, böylesine tiksindirici bir şeye yüz denebilirse tabii. Bir gaga, altında da olgunlaşmamış bir ağız ve belki de gözleri olan bir düzine kadar organ vardı.

Bacakları ters çevrilmiş V harfi gibiydi ve iç taraftaki uzantıları dıştakilerden biraz daha kısaydı, bu iç eklemlerin ortasında da yaratığın bedeni olan balon asılı duruyordu. Yüzü de altındaki avlanma bölgesini tamamen görebilmesi için gövdesinin alt tarafındaydı.

Şimdi ise dış taraftaki bacaklarının yardımcı eklemleri bükülüyor, avını yakalayabilsin diye yaratığın bedenini yere yaklaştırıyordu.

Enoch tüfeğini kaldırdığının da ateşlediğinin de bilincinde değildi ama sarsılan tüfek şimdi omzuna âdeta bir çekiç gibi vuruyordu; öyle ki sanki Enoch'un ikinci bir parçası kenarda ondan ayrı bir şekilde duruyor, tüfeğin ateş edişini izliyordu; sanki silahı tutan, ateşleyen ikinci bir adamdı.

Siyah balondan et parçaları sıçrıyor, üzerinde çentik çentik yarıklar açılıyor ve bu yarıklardan sıvı bulutları akıp sise dönüşüyor, üzerinden siyah yağmur damlaları düşüyordu.

Ateşleme iğnesinin boş namludaki sesi geldi; tüfek boşalmıştı ama başka atışa zaten gerek de yoktu. O devasa bacaklar katlanıyor, katlanırken titriyor, küçülmüş gövde içinden fışkıran ağır sisin arasında kasılarak zangırdıyordu. Ötüş sesi kesilmişti; Enoch buluttan düşen siyah damlaların tepedeki kısa yapraklara temas ettiğinde çıkardığı sesleri duyabiliyordu.

Mide bulandırıcı bir koku hâkimdi ve üzerine düşen damlalar yapış yapıştı, soğuk yağ gibi akıyordu ve tepesinde, devasa bir yapı gibi duran o cambaz ayağına benzer yaratık şimdi yere yığılıyordu.

Derken dünya hızla silindi ve yok oldu.

Enoch ampullerin cılız ışığında oval odada duruyordu. Ağır bir barut kokusu hâkimdi ve ayağının altında, ışıkla parlayan, tüfekten düşen boş mermi kovanları vardı.

Enoch yeniden bodrum katına dönmüştü. Atış talimi sona ermişti.

29

Enoch tüfeği indirip yavaş, dikkatli bir nefes aldı. Her zaman böyleydi, diye düşündü. Gerçek dışı geçen bu sürenin ardından kendisini dünyasına yavaş yavaş alıştırması gerekiyordu sanki.

Olacakları harekete geçirecek düğmeye bastığı zaman insan karşısına çıkacakların bir illüzyon olacağını biliyordu; her şey bittiğinde de tüm yaşananların bir illüzyon olduğunu biliyordu ama yaşandığı esnada hiçbir şey illüzyon değildi. Her şey gerçek, her şey sahici duruyordu.

İstasyon inşa edilirken bir hobisi olup olmadığını, onun için istasyona kurmalarını istediği bir sosyal tesis bulunup bulunmadığını sorduklarını anımsadı. O da bir atış poligonu isteyebileceğini söylemiş, zincir üzerinde hareket eden ördek hedefleri ya da bir tekerlekte dönen kil borularla dolu bir poligon beklemişti yalnızca. Ama elbette bu, istasyonu tasarlayan tuhaf mimarlar ve onu inşa eden neşeli işçiler için fazla basit kalırdı.

Başta bir atış poligonunun ne olduğundan tam emin olamamışlar, Enoch da onlara bir tüfeğin ne olduğunu, nasıl çalıştığını ve ne için kullanabileceğini anlatmak zorunda kalmıştı. Güneşli sonbahar günlerinde sincap avlamaktan, ilk düşen karlarla birlikte çalılıklardaki tavşanları çıkarmaktan

(gerçi tavşanlar için av tüfeği kullanılması gerekiyordu), sonbahar gecelerinde rakun avlamaktan ve nehre uzanan dere kenarlarında geyiklerin çıkmasını beklemekten bahsetmişti onlara. Ama pek de dürüst davranmamış, tüfeğin o kendisinin de dört uzun yıl boyunca başvurduğu diğer kullanım alanından bahsetmemişti.

Onlara (sohbet etmesi kolay canlılar oldukları için) günün birinde Afrika'da avlanmaya gitmeye dair gençlik hayalinden bahsetmişti ama bunu anlatırken bile aslında ne kadar ulaşılamaz bir hayal olduğunun son derece farkındaydı. Yine de o günden bu yana Afrika'nın övünebileceğinden çok daha tuhaf yaratıklar avlamış (ve onlar tarafından avlanmıştı) doğrusu.

Bu canavarların nasıl modellere göre yapılmış olabileceği ya da gerçekten yalnızca hedef alanını yaratan kasetleri hazırlayan uzaylıların hayal gücünden mi çıktıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Atış alanını kullandığı binlerce seferde bir kere bile birbirinin aynısı olan bir sahne de sahneyi yakıp yıkan canavar da çıkmamıştı. Gerçi belki de bir yerlerde onlar da bitiyordu ve tüm sekans baştan başlıyor, her şey yine aynı akışta ilerliyordu. Bunun da pek bir önemi olmazdı artık çünkü kasetler başa sarsa bile yıllar önce yaşadığı maceraları ayrıntılı şekilde hatırlaması pek mümkün değildi.

Bu fantastik atış poligonunu mümkün kılan tekniği ve ilkeleri anlamıyordu. Ama diğer birçok şey gibi bunu da anlamaya ihtiyaç duymadan kabul etmişti. Gerçi bir gün, diye düşündü, bir ipucu bulabilir, bu da kör kabullenişlerini anlamaya çevirebilirdi – yalnızca poligon konusunda da değil, birçok farklı konuda.

Uzaylıların kendisinin atış poligonundan bu kadar büyülenişi hakkında ne düşündüğünü sık sık merak ediyordu. Öldürme zevkinden ziyade tehlikeyi ortadan kaldırabilme, bir kuvvete daha becerikli bir kuvvetle karşılık verme, kurnazlığa

daha büyük kurnazlıkla yaklaşabilmenin zevki için bir insanı öldürmeye iten o ilkel güç hakkında ne düşünürlerdi acaba? Tüfekle meşguliyeti yüzünden, insan karakterine dair değerlendirmelerinde uzaylı arkadaşlarına endişe vermiş olabilir miydi acaba? Bir uzaylının anlayabilmesi için, başka yaşam türlerinin öldürülmesi ile kendi türünü öldürmek arasında sınır çizilebilir miydi? Mantıklı bir incelemede, avcılık sporu ile savaş sporu arasında gerçekten bir fark bulunabilir miydi? Belki de bir uzaylı için böyle bir ayrım zor olabilirdi çünkü verilebilecek çoğu örnekte avlanan hayvan, biçim ve karakteristik açısından uzaylılardan ziyade yine insanlara benzer olacaktı zaten.

Savaş, politika belirleyiciler ve sözde devlet büyükleri kadar sıradan insanların da sorumlu olduğu, dürtüsel bir şey miydi? İmkânsız geliyordu yine de her insanın içinde o mücadeleci içgüdü, saldırgan dürtü ve tuhaf bir rekabet hissi vardı işte ve bunların her biri de bir sonuca taşınırsa o ya da bu türden çatışma anlamına geliyordu.

Enoch tüfeği kolunun altına sıkıştırıp panele yürüdü. Alt tarafındaki bir yarıktan bir parça şerit sarkıyordu.

Şeridi çekti, üzerindeki sembolleri kafasında deşifre etti. Pek de iç açıcı değillerdi. Atış taliminde çok iyi bir sonuç çıkaramamıştı.

Kendisine saldırıya geçen, ihtiyar yüzlü kurdumsu yaratıklara attığı ilk atışı ıskalamıştı ve şimdi o gerçekdışı boyutta bir yerlerde, ıskaladığı yaratık ve arkadaşları, bir zamanlar Enoch Wallace olan, lime lime edilmiş et ve kırık kemik parçalarından karman çorman bir yığının başında homurdanıyorlardı.

30

Sıradan insan kuruluşlarında kuru ve tozlu tavan aralarında saklanan diğer hediyeler gibi istiflenmiş hediyelerle dolu salonda geri gitti.

Şerit canını sıkmıştı; diğer bütün atışlarının başarılı olduğunu ama o küçük tepedeki ilk atışını ıskaladığını gösteren o şerit parçası. Iskaladığı çok nadir olurdu çünkü. Ayrıca eğitimi de tam da bu tür atışlara uygundu; bu atış poligonunda yaptığı binlerce keşif, bir sonraki an ne olacağını bilmediğin, tamamen beklenmedik, öl ya da öldür misali atışları öğretmişti ona. Belki de son zamanlarda alıştırmalarına olması gerektiği kadar sadık kalamadım, diye avuttu kendini. Aslında sadık kalması için de hiçbir sebep yoktu çünkü atışlar yalnızca eğlence içindi ve günlük yürüyüşlerinde tüfeğini yanında taşımasının da alışkanlıktan başka sebebi yoktu. Başkalarının baston ya da değnek taşıması gibi o da tüfek taşıyordu. Tabii ki bunu yapmaya ilk başladığı zamanlarda başka bir dünya vardı ve o da başka bir tüfek taşıyordu. O zamanlar birinin yürüyüş yaparken tüfek taşıması çok da olağandışı gelmezdi zaten. Ama şimdi farklı bir zamandı ve içten içe sırıtarak, silah taşımasının onu öyle gören insanlara ne çok dedikodu malzemesi verdiğini merak etti.

Salonun sonlarına doğru alt raflardan birinde çıkık duran

siyah bir valiz gördü; rafa sığamayacak kadar büyük bu valiz duvara kadar dayanmıştı yine de bir kısmı raftan taşıyordu.

Önünden geçti sonra birdenbire durup arkasını döndü. Bu valiz, diye düşündü, bu valiz yukarıda ölen Hazer'e ait valizdi. Çalınan cesedi bu akşam geri getirilecek olan canlının ardında kalan mirastı bu.

Rafa yürüdü, tüfeğini duvara dayadı, eğilip valizi sıkıştırıldığı yerden çekip aldı.

Merdivenlerden aşağı taşıyıp rafların altına koymadan önce bir kere bu valizi açmış, içindekilere şöyle bir bakmıştı ama o zamanlar çok da ilgisini çekmediğini anımsıyordu. Ama şimdi, ansızın merakla dolmuştu içi.

Kapağı dikkatlice kaldırıp raflara dayadı.

Açık valizin üzerine eğildi, öncelikle hiçbir şeye dokunmadan en üstte duranları listelemeye çalıştı.

Düzgünce katlanmış, ışıl ışıl bir pelerin vardı; bir tören pelerini olabilirdi bu, gerçi bilmesine imkân yoktu. Pelerinin üzerinde, yansıyan ışıkla parıldayan minicik bir şişe vardı; sanki birisi büyükçe bir elması alıp şişe yapmak için içini boşaltmıştı. Pelerinin yanında bir top kümesi vardı; koyu menekşe renginde ve mattı, hiçbir ışıltısı yoktu ve sanki birisinin bir küre yapmak için birbirine yapıştırdığı bir sürü masa tenisi topu gibi duruyordu. Ama öyle olmadıklarını biliyordu Enoch çünkü geçen sefer bu nesneye hayran kalmış, eline aldığında aslında yapışık olmadıklarını, her topun hareket edebildiğini ama bütün şeklin hiçbir zaman bozulmadığını fark etmişti. Ne kadar uğraşırsan uğraş, toplardan birini bütünden ayıramıyordun ama küre içinde, diğer topların arasında bir sıvıda yüzüyormuşçasına hareket ettirebiliyordun. Tek bir topu ya da tüm topları harekete geçirebilsen de küre hep aynı kalıyordu. Belki de bir tür hesap makinesidir, diye düşündü Enoch ama bu da küçük bir ihtimal gibi duruyordu çünkü toplar tamamen birbirinin aynısı olduğundan ayırt

edilebilmeleri pek mümkün değildi. Ya da en azından insan gözüyle ayırt edilemiyorlardı. Acaba bir Hazer gözüyle ayırt edilmeleri mümkün müydü, diye merak etti Enoch. Ve bir hesap makinesiyse, ne tür bir hesap makinesiydi? Matematiksel miydi? Ahlaki ya da felsefi miydi? Gerçi bu biraz aptalca bir düşünce olabilirdi çünkü kim ahlaki ya da felsefi hesap makinesi diye bir şey duymuştu ki? Hangi insan böyle bir şey duymuştu diye sormalıydı ya da. Zaten muhtemelen hesap makinesi de değil, bambaşka bir şeydi. Bir tür oyundu belki de – kart açma oyununa benzer bir şey olabilir miydi?

Zaman içinde insan bunun ne olduğunu çözebilirdi. Ama artık, eşit derecede fantastik ve akıl almaz yüzlerce nesne içerisinde yalnızca bir tanesi üzerine çok fazla uğraşabilecek ne vakti ne de dürtüsü vardı. Çünkü insan tek bir şey üzerine kafa patlatırken zihninin bir kısmı da tüm bunlar arasında en önemsizine zaman harcıyor olup olmadığını merak ediyordu hep.

Müze yorgunu gibi olduğunu düşünüyordu Enoch; etrafına saçılmış, bilinmeyen bunca eser arasında bitap düşmüştü.

Uzanıp top küresini değil pelerinin üzerinde duran ışıltılı şişeyi aldı. İncelemek için daha yakınına getirince şişe camının (ya da elmasın?) üzerine işlenmiş bir yazı olduğunu gördü. Yavaşça bu yazıyı inceledi. Bir zamanlar, uzun zaman önce, akıcı şekilde olmasa da yeterli seviyede okuyabiliyordu Hazer dilini. Ama birkaç yıldır hiçbir şey okumamış, bildiklerinin de büyük bir kısmını unutmuştu bu yüzden de bir sembolden diğerine duraklaya duraklaya geçiyordu. Çok serbestçe çevrildiğinde şişenin üzerindeki yazı şu anlama geliyordu: İlk belirtiler gözlemlendiğinde alınacak.

Bir ilaç şişesiydi bu! İlk belirtiler gözlemlendiğinde alınacaktı. Belki de bu belirtiler öyle hızla görülmüş ve artmıştı ki şişenin sahibi ona uzanmak için hareket dahi edememiş, oracıkta ölmüş ve koltuktan düşmüştü.

Şişeyi neredeyse hürmetle, pelerinin üzerinde uzun süre durmaktan bıraktığı ize düzgünce yerleştirerek geri koydu.

Birçok açıdan bizden ne kadar farklılar, diye düşündü Enoch, ama başka, ufacık noktalarda da bize o kadar çok benziyorlar ki düşünmesi bile ürkütüyor. Zira o şişe ve üzerindeki yazı, herhangi bir eczaneden alınabilecek reçeteli bir ilaç şişesinin birebir aynısıydı.

Top küresinin yanında bir kutu duruyordu, Enoch uzanıp onu aldı. Tahtadan yapılmıştı ve kapalı tutmak için son derece basit bir kancası vardı. Kancayı açınca içinde Hazerlerin kâğıt olarak kullandığı metalik, ışıltılı malzemeyi gördü.

En üstteki kâğıdı dikkatlice kaldırınca bunun tek bir kâğıt değil, bu malzemeden akordeon gibi katlanmış uzun bir şerit olduğunu gördü. Altında, yine aynı malzemeden gibi duran başka şeritler de vardı.

Üzerinde silik, solmuş bir yazı vardı; Enoch okuyabilmek için malzemeyi yaklaştırdı.

---, --- *arkadaşıma:* (gerçi bu kelime "arkadaş" değildi aslında. "Kan kardeşim" ya da "meslektaşım" gibi bir anlamı vardı. Ayrıca öncesinde gelen sıfatlar da asla anlam veremeyeceği kelimelerdendi.)

Okuması zor bir yazıydı. Resmi dile benzerliği vardı aslında ama aynı zamanda yazarın karakterinin de izlerini taşıyordu; şeklini gizleyen kıvrımlar ve süslerle bezeliydi. Enoch kâğıtta yavaş yavaş ilerledi; yazan kelimelerin çoğunu kaçırıyor ama yazılanların anlamını genel olarak kavrayabiliyordu.

Yazar başka bir gezegene ziyarete gitmişti ya da başka herhangi bir yere. Bu yerin ya da gezegenin adı, Enoch'un bildiği bir isim değildi. Yazar bu yerdeyken bir tür işi yerine getirmişti (bunun tam olarak ne olduğu açıkça belirtilmiyordu) ve bu işin kendi yaklaşan ölümüyle de bir alakası vardı.

Enoch irkilerek o ifadeyi yeniden okudu. Yazanların çoğu açık olmasa da bu kısım gayet açıktı. *Benim yaklaşan ölü-*

müm, yazmıştı bu canlı ve yanlış çevrilmesi mümkün değildi; üç kelime de son derece barizdi.

Bu yakın (arkadaşını?) da aynı şeyi yapmaya teşvik etmeye çalışıyordu. Bunun bir rahatlık olduğunu ve yolu açtığını söylüyordu.

Bu konuyla ilgili başka bir açıklama, başka bir gönderme yoktu. Yalnızca ölümüyle ilgili ayarlanması gerektiğini düşündüğü bir şey yaptığına dair sakin bir bildiride bulunmuştu. Sanki ölümün yakın olduğunu biliyordu ve korkmamakla kalmamış, bu konuda neredeyse hiç endişe de duymamıştı.

Bir sonraki pasajda (paragraf yoktu çünkü) tanıştığı birinden ve onunla belirli bir konu hakkındaki konuşmalarından bahsediyordu ama Enoch tanımadığı bir terminolojide kaybolduğundan bu kısımdan pek bir anlam çıkaramadı.

Ardından şöyle yazıyordu: *Ben* (kabaca Tılsım olarak çevrilebilecek kelimenin gizemli sembolü vardı burada) *son koruyucusunun vasatlığı* (Beceriksizliği? Yetisizliği? Zayıflığı?) *konusunda çok endişeliyim. Çünkü* (bağlamdan anlaşıldığı üzere çok uzun bir zaman anlamına gelen bir kelime) *boyunca, son koruyucunun ölümünden bu yana Tılsım'a çok kötü bir hizmet verildi. Açıkçası, amacını yerine getirebilecek gerçek bir* (hassas?) *ortaya çıkalı* (yine uzun zaman anlamına gelen bir kelime) *geçti. Birçokları denendi ama niteliklisi çıkmadı; bu kişinin yokluğu yüzünden de galaksi, yaşamın başta gelen ilkesiyle yakından özdeşleşmesini yitirdi.* (Tapınaktaki? Sığınaktaki?) *bizler, halk ve* (deşifre edilemeyen birkaç kelime), *galaksi arasında doğru bir bağ olmazsa galaksinin kaosa sürükleneceğine* (ve tam çıkaramadığı bir satır daha) *dair büyük bir endişe duyuyoruz.*

Bir sonraki cümlede yeni bir konuya geçiliyor, Enoch'a en iyi anladığı durumda bile bulanık gelen bir kavramla ilgili kültürel bir festival planının harekete geçirilmesinden bahsediliyordu.

Enoch mektubu yavaşça katlayıp kutuya geri koydu. Bunları okumuş olmanın verdiği hafif rahatsızlığı hissetti; sanki bilmeye hiç hakkı olmayan bir arkadaşlığa burnunu sokmuştu. *Tapınaktaki bizler*, yazıyordu mektupta. Belki de bu mektubu yazan, Hazer mistiklerinden biriydi ve eski dostu filozofa yazmıştı bunları. Diğer mektuplar da muhtemelen aynı mistiktendi; ihtiyar merhum Hazer bu mektuplara öyle değer vermişti ki seyahate çıkarken onları da yanına almıştı.

Enoch'un omuzlarından hafif bir meltem esmiş gibi geldi; bir meltem de değil de tuhaf bir hareketlilik, havada bir soğukluktu aslında hissettiği.

Arkasına dönüp salona baktı ama ne hareket eden ne de görülecek bir şey vardı.

Rüzgâr esmeyi bırakmıştı, az önce gerçekten esmiştiyse tabii. Bir an buradaydı, bir an yoktu. Bir hayaletin gelip geçişi gibi, diye düşündü Enoch.

Hazer'in hayaleti var mıydı acaba?

Vega XXI'dekiler onun öldüğü zamanı ve ölümünün tüm ayrıntılarını biliyordu. Ayrıca cesedin kaybolmasından da haberdarlardı. Ayrıca mektupta çoğu insanın becerebileceğinden çok çok daha sakinlikle bahsetmişti yazar ölüme yakınlığından.

Hazerlerin yaşam ve ölüm hakkında, daha önce dile getirilenden çok daha fazlasını biliyor olmaları mümkün müydü? Ya da belki bunlar dile getirilmiş, yazıya dökülmüş ve galakside bir depoya ya da depolara mı kaldırılmıştı?

Cevap orada mı acaba, diye merak etti Enoch.

Orada çömelmiş dururken bunun mümkün olabileceğini düşündü; belki de birileri yaşamın amacının ve kaderinin ne olduğunu biliyordu. Bunu düşünmenin insanı rahatlatan bir yanı vardı; zeki bir yaşam formunun, evrenin o gizemli denkleminin bulmacasını çözmüş olabileceğine inanabilmek insana tuhaf bir huzur veriyordu. Ve bu yaşam formu,

bu gizemli denklemin zaman ve mekânın ve evreni bir arada tutan diğer bütün ana faktörlerin idealist kardeşi olan ruhani güçle nasıl bir ilişkisi olduğunu da çözmüştü belki de.

İnsanın bu güçle iletişimde olsa nasıl hissedeceğini hayal etmeye çalıştı ama başaramadı. İletişim kurmuş kişilerin de bunu anlatacak kelimeleri bulup bulamayacağını merak etti. İmkânsızdır belki de, diye düşündü. Çünkü tüm hayatı boyunca zamanla ve mekânla yakın iletişimde bulunan herhangi biri, bunların kendisi için ne ifade ettiğini ya da nasıl hissettirdiğini nasıl açıklayabilirdi ki?

Ulysses'in kendisine Tılsım'la ilgili tüm gerçekleri anlatmadığını düşündü. Tılsım'ın kaybolduğunu, galaksinin onsuz kaldığını söylemişti ama koruyucusunun halk ve güç arasında bağ kurmadaki başarısızlığı sebebiyle gücünün ve görkeminin yıllar içinde sönükleştiğinden bahsetmemişti. Ve bu başarısızlığın sebep olduğu yıpranma da galaktik kardeşlik bağlarını kemirmişti. Şu an yaşananlar her neyse, yalnızca son yıllarda gerçekleşmemişti; birçok uzaylının itiraf edeceğinden çok daha uzun zaman boyunca birikenlerdi bu yaşananlar. Gerçi düşününce, birçok uzaylının muhtemelen olan bitenden haberi bile yoktu.

Enoch kutunun kapağını kapatıp onu valize geri koydu. Bir gün, diye düşündü, zihni uygun bir vaziyetteyken, olayların baskısı kendisini çok duygusal yapmamışken, bir şeylere burnunu sokuyor olmanın vicdanını susturabilmişken, bu mektupların daha bilimsel ve özenli bir çevirisini yapmayı başaracaktı. Çünkü bu mektuplarda o ilgi uyandıran ırka dair anlayışını ilerletebilecek şeyler bulacağından emindi. O zaman da *onların* insanlığını daha iyi ölçebileceğini düşünüyordu; Dünya'daki insan ırkının bir üyesi olmak şeklinde kabul edilmiş anlamıyla insanlıktan bahsetmiyordu ama, tıpkı insanlık denen şeyin o dar anlamıyla bile insan kavramının sınırlarını belirlemesi gibi, bazı davranış kurallarının da tüm

ırksal kavramların temelini oluşturması gerekmesi anlamında insanlıktan bahsediyordu.

Valizin kapağını kapatmak için uzandı ama tereddütle durdu.

Bir gün, demişti kendi kendine. Ama o bir gün gelmeyebilirdi. Hep *bir gün* şeklinde düşünmek gibi bir ruh hâli vardı ve bu ruh hâli, bu istasyonun içinde bulunan şartlarla mümkün kılınmıştı. Çünkü burada gelecek sonsuz günler vardı; sonsuza dek gelecek günler vardı burada. İnsanın zaman kavramı şeklini, mantığını yitiriyordu ve sanki uzun, neredeyse asla bitmeyen bir zaman bulvarına sakince bakarken buluyordu kendini. Ama tüm bunlar sona ermiş olabilirdi. Zaman birdenbire hakiki seyrine dönebilirdi. Bu istasyonu terk ederse günlerin uzun seyri de biterdi.

Kapağı yeniden kaldırıp rafa dayanana kadar geri itti. İçine uzanıp kutuyu aldı, yanına, yere koydu. Yukarı götürecek, istasyondan ayrılması gerekirse derhal yanına almak üzere hazır bekleteceği şeylerin yanına koyacaktı.

Ayrılması gerekirse mi, diye sordu kendi kendine. Ortada böyle bir soru kalmış mıydı ki artık? Bu zor kararı bir şekilde almış mıydı? Karar ona sessizce sokulmuştu ve şimdi ona bağlı kalması mı gerekiyordu yoksa?

Ve şayet o karara varmışsa, o hâlde diğer konuda da karar almıştı. Çünkü istasyonu terk ederse, Dünya'yı savaş illetinden kurtarması talebinde bulunmak üzere Galaktik Merkez'in önüne de çıkamazdı.

Sen Dünya'nın temsilcisisin, demişti Ulysses ona. Dünya'yı temsil edebilecek tek kişi sensin. Ama gerçekten de Dünya'yı temsil edebilir miydi o? İnsan ırkının gerçek bir temsilcisi olarak kalmış mıydı ki? On dokuzuncu yüzyılın adamıydı o; bu durumda yirminci yüzyılı nasıl temsil edebilirdi ki? Her nesilde insan karakterinin ne kadar değiştiğini merak etti. Ayrıca on dokuzuncu yüzyıl insanı olmakla kal-

mıyordu, aynı zamanda neredeyse yüz yıl boyunca ayrı, özel şartlar altında yaşamıştı.

Orada çömelmiş hâlde kendini düşündü korkuyla ve biraz da acımayla; ne olduğunu merak etti; hâlâ insan mıydı acaba ya da maruz kaldığı o karmaşık uzaylı bakış açısını o kadar özümsemişti ki artık tuhaf bir hibrit, acayip bir tür galaktik melez mi olmuştu?

Kapağı yavaşça indirip sıkıca kapattı. Ardından valizi tekrar rafların altına itti.

Mektuplarla dolu kutuyu koltuğunun altına sıkıştırıp ayağa kalktı, tüfeğini alıp merdivenlere yöneldi.

31

Mutfağın köşesine istiflenmiş birkaç boş kutu buldu ve toplanmaya başladı. Winslowe'un, kasabadan sipariş verdiği malzemeleri getirirken kullandığı kutulardı bunlar.

Sıralı şekilde özenle dizilmiş dergiler bir büyük kutuyu, bir de başka bir kutunun yarısını kapladı. Eski gazete destelerini aldı, şömine rafındaki on iki elmas şişeyi özenle sarıp, aralarına da kırılmasınlar diye kalın parçalar yerleştirip başka bir kutuya koydu. Dolaptan Vega'dan gelen müzik kutusunu alıp dikkatlice sardı. Uzaylı yazınlarla dolu başka bir dolabı da olduğu gibi dördüncü kutuya yerleştirdi. Masasına baktı ama orada pek bir şey yoktu; çekmecelere birkaç ıvır zıvır sıkıştırmıştı yalnızca. Çizelgesini bulunca buruşturup masasının yanında duran çöp kutusuna attı.

Dolu kutuları odanın öteki tarafına taşıyıp kolay ulaşılabilsin diye kapının yanına istifledi. Lewis kamyon bulacaktı ama kamyona ihtiyacı olduğunu söylediği anda gelmesi de biraz sürebilirdi. Önemli her şeyi kutulamış olursa onları dışarı kendi çıkarabilir, kamyon için hazır bekletebilirdi.

Önemli şeyler, diye düşündü. Önemin yargıcı kim olabilirdi ki? Öncelikle tabii ki dergiler ve uzaylı yazını geliyordu. Ama ya geri kalanı? Geri kalanın hangileri? Hepsi önemliydi aslında, her şeyin alınması gerekiyordu. Ve bu mümkün

olabilirdi de. Zamanı olursa ve ekstra sorunlar çıkmazsa, bu odadaki ve bodrum katına istiflenmiş her şeyin taşınıp götürülebilmesi mümkündü. Hepsi onundu çünkü ve üzerlerinde hak sahibiydi çünkü ona verilmişlerdi. Ama bunun, onları götürmesine Galaktik Merkez'in şiddetle karşı çıkmayacağı anlamına gelmediğini de biliyordu.

Ve böyle bir şey yaşanırsa da en önemli şeylerle kaçabilmesi elzemdi. Belki de bodrum katına inip amacını bildiği etiketli makaleleri yukarı taşısa iyi olurdu. Hakkında hiçbir şey bilinmeyen bir sürü şeydense hakkında bir şeyler bilinen malzemeleri almak muhtemelen daha mantıklıydı.

Durup kararsızca etrafa bakındı. Sehpanın üzeri de nesnelerle doluydu ve onların da alınması gerekiyordu; Lucy'nin çalıştırdığı küçük, ışıklı küre piramidi gibi.

Evcil'in yine sehpada ilerleyip yere düşmüş olduğunu fark etti. Eğilip yerden aldı ve ellerinin arasında tuttu. Ona en son baktığından beri bir iki tık büyümüş gibiydi ve şimdi soluk, hafif bir pembe renk almıştı, halbuki onu en son gördüğünde çini mavisiydi.

Muhtemelen ona Evcil demem bir hataydı, diye düşündü. Canlı bir şey olmayabilirdi çünkü. Ama canlıysa da Enoch'un asla tahmin edemeyeceği bir yaşam türü olmalıydı. Ne metal ne de taştı ama ikisine de çok benziyordu. Eğe üzerinde hiçbir iz bırakmamıştı, Enoch da bir iki kere ne olacak diye bakmak için çekiçle vurmaya yeltenir gibi olmuştu ama vurmuş olsa da hiçbir etki yaratamayacağından emin gibiydi. Yavaş yavaş büyüyordu ve hareket de ediyordu ama nasıl hareket ettiğini bilmenin imkânı yoktu. Kendi hâline bırakıp gidersen geri geldiğinde hareket etmiş olduğunu görürdün – azıcık hareket ediyordu ama, fazla değil. İzlendiğini biliyor bu yüzden izlenirken hareket etmiyordu. Enoch'un görebildiği kadarıyla bir şey de yemiyordu ve herhangi bir atığı da yoktu. Rengi de[illegible] bu mevsim-

lere bağlı gerçekleşmiyordu, üstelik değişmesi için görünür bir sebep de yoktu.

Sagittarius taraflarında bir yerden gelen bir canlı, bir iki yıl önce vermişti bunu ona ve Enoch bu yaratığın ilginçliğini çok net hatırlıyordu. Yürüyen bir bitki değildi aslında galiba ama tam olarak öyle duruyordu – ne iyi su almış ne de iyi bir toprak yüzü görmüş sağlıksız bir bitki gibiydi ama her hareketinde binlerce gümüş çan gibi çınlayan, bileziğe benzer bir sürü tomurcuğu vardı.

Enoch bu yaratığa hediyenin ne olduğunu sormayı denediğini hatırladı ama bu yürüyen bitki yalnızca bileziklerini birbirine çarpıp etrafı bir çınlamayla doldurmuştu ve cevap vermeye çabalamamıştı bile.

Enoch da bu hediyeyi masanın bir köşesine koymuş, saatler sonra, o yaratık da çoktan gitmişken hediyenin masanın diğer köşesine gittiğini fark etmişti. Ama böyle bir şeyin hareket edebileceği fikri çok çılgınca geldiğinden nihayetinde hediyeyi koyduğu yer konusunda yanıldığına ikna etmişti kendini. Hediyenin gerçekten hareket ettiğine ikna olmasıysa birkaç gün almıştı.

Giderken onu da yanına almalıydı, Lucy'nin piramidini, içine bakınca başka dünyaların resimlerini gösteren küpü ve daha başka bir sürü şeyi de.

Evcil elinde, öylece durdu ve şimdi ilk defa, neden toplandığını merak etti.

Sanki istasyonu terk etmeye karar vermiş, sanki galaksiye karşılık Dünya'yı tercih etmiş gibi davranıyordu. Ama ne zaman ve nasıl bu karara varmış olduğunu merak ediyordu. Kararlar, ölçüp tartma sonucu varılan şeylerdi ve kendisi hiçbir şeyi ölçüp tartmamıştı. Avantajlarla dezavantajları yazıp bunları dengelemeye çalışmamıştı. Hiçbir şeyin üzerine düşünmemişti. Her nasılsa bir noktada bu karar kendisine sinsice sokulmuştu ve imkânsız görünmesine rağmen kolaylıkla verilmişti.

Acaba, diye düşündü, bilinçsizce tuhaf bir uzaylı düşünme şeklini ve ahlakını mı özümsemişti de kendinin de bilmediği, şu ana kadar, yani ihtiyaç duyulana kadar etkisizce bekleyen yeni bir bilinçaltında düşünme yolunu mu kullanmıştı?

Kulübede birkaç kutu daha vardı. Gidip onları alacak, toparlanmasına orada devam edecekti. Ardından bodrum katına inip etiketlediği eşyaları yüklemeye başlayacaktı. Pencereye bakınca, biraz da şaşırarak, acele etmesi gerektiğini fark etti çünkü güneş batmak üzereydi. Yakında akşam olacaktı.

Öğle yemeği yemeyi unuttuğunu hatırladı ama yemek için vakti olmamıştı. Daha sonra bir şeyler atıştırabilirdi.

Evcil'i sehpanın üzerine bırakmak için döndüğü sırada tiz bir ses duyup olduğu yerde donakaldı.

Çalışan cisimleştiricinin hafif tıkırtısıydı bu; Enoch'un yanılmasına imkân yoktu. Başka bir şeyle karıştıramayacağı kadar çok sık duymuştu çünkü bu sesi.

Ayrıca resmi cisimleştiriciydi bu çünkü diğerinde kimse öncesinde mesaj göndermeden seyahat edemezdi.

Ulysses, diye düşündü. Ulysses geliyordu yine. Ya da Galaktik Merkez'in başka bir üyesiydi belki de. Çünkü Ulysses geliyor olsa mesaj yollardı.

Cisimleştiricinin durduğu köşeyi görebilmek için hızlıca öne bir adım attı; uzun, karanlık bir figür, cisimleştiricinin hedef çemberinden dışarı çıkıyordu.

"Ulysses!" diye bağırdı Enoch ama ağzını açtığı anda onun Ulysses olmadığını anlamıştı.

Bir an için bir silindir şapka, bir frak görür gibi, bir şıklık seçer gibi oldu, derken bu yaratığın, vücudunu kaplayan parlak, koyu renk postu ve keskin, baltayı andıran kemirgen suratıyla dimdik yürüyen bir fare olduğunu gördü. Başını Enoch'a döndürdüğü bir an için gözlerinin kızıl ışıltısını gördü. Derken farenin köşeyi döndüğünü, elinin havaya kalktı-

ğını ve belinin ortasına bağlı koşumlu bir kılıftan, karanlıkta bile metalik ışıltısı görünen bir şey çıkardığını gördü.

Ortada çok yanlış bir şeyler vardı. Bu yaratığın kendisine selam vermiş olması gerekiyordu. Merhaba demeli, gelip onunla tanışmalıydı. Ama onun yerine kendisine o kırmızı gözleriyle tek bir bakış atmış ve köşeye dönmüştü.

Metalik nesne kılıftan çıktı; bu yalnızca bir tabanca olabilirdi ya da en azından tabanca olarak düşünülebilecek bir tür silah.

İstasyonu böyle mi kapatacaklar yani, diye düşündü Enoch. Tek kelime etmeden hızlı bir ateş edilir ve istasyon bekçisi ölü vaziyette yere yığılır. Bir de Ulysses'ten başka biri yapardı bunu çünkü Ulyssess'in eski bir dostunu öldüreceğinden emin olamazlardı.

Tüfek masanın üzerinde duruyordu ve vakit yoktu.

Ama fareye benzer yaratık odaya doğru dönmüyordu. Hâlâ köşeye dönük duruyordu ve kolu, elinde ışıldayan silahla havaya yükseliyordu.

Enoch'un beyninde bir alarm çaldı sanki; haykırarak kolunu savurdu ve Evcil'i köşedeki yaratığın üzerine fırlattı; bu haykırış, ciğerlerinin derinliklerinden istemsizce çıkıvermişti.

Çünkü bu yaratığın bekçiyi öldürme değil istasyonu bozma niyetinde olduğunu fark etmişti. Köşede hedef alınabilecek tek şey kontrol kompleksi, istasyon işletiminin sinir merkeziydi. Ve ona bir şey olursa istasyon ölür giderdi. Yeniden işler hale gelebilmesi için de en yakın istasyondan bir uzay aracıyla teknik ekip gelmesi gerekirdi ki bu yolculuk da yıllar sürerdi.

Enoch'un haykırışıyla yaratık hızla ona dönüp çömelik bir pozisyona geçti, fırlatılmış olan Evcil de havada döne döne bu yaratığı belinden vurduğu gibi arkasındaki duvara çarptı.

Enoch yaratıkla boğuşmak üzere kollarını uzatmış hâlde öne atıldı. Silah yaratığın elinden fırlayıp yerde fırıldak gibi

döndü. Şimdi Enoch yaratığın üzerindeydi ve burun deliklerine yaratığın beden kokusu hücum ediyordu; mide bulandıracak derecede berbat bir koku dalgasıydı bu.

Kollarını yaratığa sarıp kaldırdı; tahmin ettiği kadar ağır değildi. Bu kuvvetli asılışıyla yaratığı köşeden kaptığı gibi öte tarafa savurdu, fare zeminde kayarak uzaklaştı.

Bir sandalyeye çarpıp durunca çelik bir spiral gibi havaya fırlayıp silahına atıldı.

Enoch iki büyük adımla yanına varıp onu boynundan yakaladığı gibi havaya kaldırdı ve öyle şiddetli salladı ki yaratığın yeniden aldığı silah elinden düştü, omzuna çapraz astığı çanta da bir mekanik çekicin titremesi gibi kıllı kaburgalarının üzerine çarpıp durdu.

Koku öyle yoğundu ki sanki gözle görmek mümkündü; Enoch yaratığı sarsarken kokudan tıkandı. Derken koku daha kötü, çok daha kötü bir hal aldı; sanki boğazı alev almıştı ve başına çekiçle vuruluyordu. Karnına yediği, göğsünü sıkıştıran fiziksel bir darbe gibiydi bu. Enoch yaratığı bırakıp geriye doğru sendeledi; iki büklüm olmuştu ve öğürüyordu. Elleriyle yüzünü kapayıp bu kokudan kurtarmaya, burun deliklerini ve ağzını temizlemeye, gözlerini ovup kokudan arındırmaya çalıştı.

Bir pusun ardından yaratığın kalktığını, silahını kaptığını ve kapıya doğru hızla ilerlediğini gördü. Yaratığın söylediği cümleyi duymadı ama kapı açıldı, yaratık öne atıldı ve gözden kayboldu. Kapı ardından kapandı.

32

Enoch sendeleye sendeleye masaya ilerleyip destek almak için tutundu. Koku azalıyor, zihni berraklaşıyordu ve bunların gerçekten yaşandığına inanamıyordu. Çünkü böyle bir şeyin yaşanması akla hayale bile gelmezdi. Yaratık resmi cisimleştiriciyle gelmişti ama yalnızca Galaktik Merkez üyeleri o yolla seyahat edebilirdi. Ve hiçbir Galaktik Merkez üyesinin o fareye benzer yaratığın davrandığı gibi davranmayacağından emindi Enoch. Ayrıca yaratık, kapıyı çalıştırmak için kullanılan cümleyi de biliyordu. O cümleyi kendisi ve Galaktik Merkez harici bilen yoktu.

Uzanıp tüfeğini aldı ve avucunda tarttı.

Sorun yok, diye düşündü. Hiçbir şeye zarar gelmemişti. Ama şu an Dünya'da başıboş dolaşan bir uzaylı vardı ve buna izin verilemezdi. Dünya uzaylılara yasaktı. Galaktik kardeşlik tarafından tanınmamış bir gezegen olduğu için yasak bölgeydi.

Elinde tüfeğiyle durdu; ne yapması gerektiğini biliyordu. O uzaylıyı geri getirmesi, Dünya'dan göndermesi gerekiyordu.

Cümleyi yüksek sesle söyleyip kapıya yöneldi, çıkıp evin köşesini döndü.

Uzaylı arazide koşuyordu ve neredeyse ormanın sınırına varmıştı.

Enoch çaresizce koşturdu ama daha o arazi yolunu yarılayamadan fareye benzer avı, ormana dalıp gözden kayboldu.

Ormanda etraf kararmaya başlamıştı. Batan güneşin eğri ışıkları yaprakların üst kısmını hâlâ biraz aydınlatıyordu ama ormanın zemini çoktan gölgelere karışmaya başlamıştı.

Ormanın sınırına doğru koşarken yaratığın aşağıya, küçük bir vadiye yöneldiğini, karşı tepeye fırladığını ve neredeyse boyunun yarısına kadar gelen sık eğrelti otlarının arasında hızla ilerlediğini gördü.

Bu yönde ilerlerse her şey hallolabilir, diye düşündü Enoch, çünkü vadinin ötesindeki tepenin sonunda, uçurumla biten bir çıkıntının üzerinde duran kaya yığınları vardı sadece. İki tarafı da eğimli olduğundan bu bölge de kaya yığınları da izole olmuş hâldeydi; uzayda yapayalnız bir alandı sanki. Oraya sığınırsa uzaylıyı kayaların arasından çıkarmak biraz zor olabilirdi ama en azından orada kapana kısılmış olurdu ve bir yere kaçamazdı. Gerçi vakit kaybetmemesi gerekiyordu Enoch'un; güneş batıyordu ve yakında karanlık çökecekti.

Enoch küçük vadi tepesinin etrafından dolaşmak için hafif batıya yöneldi, bir yandan da kaçan uzaylıdan gözünü ayırmıyordu. Yaratık tepeyi tırmanmaya devam etti; bunu gören Enoch da hızını artırdı. Şimdi uzaylıyı kapana kıstırmıştı işte. Kaçayım derken geri dönebileceği noktayı kaçırmıştı yaratık. Artık dönme, gerileme şansı yoktu. Birazdan uçuruma varacak ve kayaların arasına sığınmaktan başka çaresi kalmayacaktı.

Hızla koşan Enoch eğrelti otlarıyla kaplı yeri geçti, dik tepede ilerledi ve kaya yığınlarının yüz metre kadar aşağısına kadar geldi. Burada otlar o kadar da sık değildi. Yer yer uzayıp kısalan çalılardan dar bir alan, etrafta da birkaç ağaç vardı. Orman zeminindeki yumuşak toprağın yanı sıra kırık kaya parçaları da vardı; bunlar, tepedeki kayaların yıllar için-

de kış ayazından kırılıp bayır boyunca düşen parçalarıydı. Şimdi burada, kalın yosunlarla kaplanmış hâlde yatıyorlar, yürüyenlere tehlike yaratıyorlardı.

Enoch koşarken kayaların oraya da hızlı bir bakış attı ama uzaylıdan iz yoktu. Derken gözucuyla yanında bir hareket fark etti ve kendini bir fındık çalısının arkasında yere attı. Dalların arasından bakınca gökyüzünün ışığında uzaylının siluetini gördü; altında kalan bayırı kontrol etmek için başı iki yana dönüp duruyordu ve silahı, hızla kullanabilmek için yarı havada bekliyordu.

Enoch donmuş gibi, eli tüfeğine uzanmış yatıyordu. Şakaklarından birinde hafif bir sızı vardı; saklanmak için kendini yere attığı sırada kayaya sürtmüş olduğunun farkındaydı.

Uzaylı kayaların ardında gözden kaybolunca Enoch tüfeği yavaşça, ateş edebilecek an yakalarsa kontrol edebileceği bir noktaya kaldırdı.

Gerçi ateş etmeye cesaret edebilir miydi? Bir uzaylıyı öldürmeye cesaret edebilir miydi?

İstasyondalarken, o korkunç kokudan yere yığılmışken uzaylı da onu öldürebilirdi aslında. Ama onu öldürmemiş, onun yerine kaçmıştı. Acaba yaratık o kadar korkmuştu ki tek düşünebildiği şey kaçmak mı olmuştu? Ya da acaba Enoch'un bir uzaylıyı öldürme çekincesi gibi yaratık da bir istasyon bekçisini mi öldürmek istememişti?

Üzerinde kalan kayaları kontrol etti; ne bir hareket seçebiliyor ne de bir şey görebiliyordu. O tepeyi çıkmalı, bunu da hızla yapmalıydı çünkü zaman onun aleyhine, uzaylınınsa lehine işliyordu. Karanlığın çökmesine en fazla otuz dakika kalmıştı ve hava kararmadan bu işin çözülmesi gerekiyordu. Uzaylı kaçarsa onu bulma şansı neredeyse kalmazdı.

İyi de, dedi o ikinci benliği içinden, uzaylı sorunları hakkında neden endişelenesin ki? Zaten sen kendin Dünya'yı

galakside uzaylı halklar olduğu konusunda bilgilendirmeye, gücünün yetip de ulaşabildiğin tüm uzaylı ilim irfanını izinsizce Dünya'ya teslim etmeye karar vermemiş miydin? Neden bu uzaylının istasyonu mahvetmesini, yıllarca izole hâle gelmesini önledin ki? Sonuçta bu gerçekleşmiş olsaydı sen de istasyonda kalan her şeyle istediğini yapabilecek şekilde özgür olmaz mıydın? Olayların geldiği gibi gerçekleşmesine izin verseydin senin yararına olurdu.

Ama yapamam, diye inledi Enoch kendi kendine. Yapamam, görmüyor musun? Anlamıyor musun?

Sol tarafındaki çalılardan gelen hışırtıyla tüfeğini ateşe hazır hâlde kaldırıp döndü.

Ve Lucy Fisher karşısında duruyordu; aralarında beş metre kadar bir mesafe vardı yalnızca.

"Git buradan!" diye bağırdı Enoch, kendisini duyamayacağını unutarak.

Ama kız bunu fark etmemiş gibiydi. Soluna doğru işaret etti, elini havada süzdürür gibi bir hareket yapıp kayalıkları gösterdi.

Git, dedi Enoch nefes verir gibi kısık sesle. Git buradan.

Kızın geri gitmesi gerektiğini, buranın ona göre bir yer olmadığını anlatmaya çalıştığı, bir şeyi reddediyormuş gibi hareketler yaptı.

Lucy başını iki yana sallayıp ileri atıldı, eğilerek koşmaya başladı ve sola yönelip bayırdan yukarı ilerledi.

Enoch ayağa fırlayıp kızın arkasından atıldı ve bunu yaptığı anda arkasında bir alevle kavrulma sesi duydu; havaya keskin bir ozon hakim oluvermişti.

Dürtüsel olarak kendini yere attı; bayırın daha aşağılarında küçük bir alanın alevle fokurdayıp tüttüğünü gördü; bütün zemin şiddetli bir ısıyla yok olmuştu, öyle ki toprak da kaya parçaları da kaynayan bir puding gibi duruyordu.

Lazer, diye düşündü Enoch. Uzaylının silahı bir lazer ta-

bancasıydı ve incecik bir ışınla korkunç bir kuvvet uyguluyordu.

Kendini toparlayıp yukarı doğru koşturdu ve eğri büğrü bir huş ağacı kümesine dalıp kendini yüzüstü yere attı.

Havada yine o kavrulma sesi duyuldu ve anlık bir sıcaklık darbesiyle ozon kokusu geldi. Karşı yamaçta bir toprak parçası tütüyordu. Küller uçup Enoch'un koluna yağdı. Enoch başını hızla kaldırıp bakınca huş ağaçlarının üst yarısının lazerle kül olup gittiğini gördü. Parçalanan köklerden ufak ufak duman tütüyordu.

Uzaylı istasyondayken ne yapmış ya da ne yapmayı başaramamış olursa olsun, artık ciddi olduğu belliydi. Köşeye sıkıştığının farkındaydı ve saldırganı oynamaya başlamıştı.

Enoch yere iyice yapıştı; Lucy için endişeleniyordu. Kızın güvende olduğunu umdu. Küçük budalanın bu işe karışmamış olması gerekirdi. Onluk bir durum değildi bu. Günün bu saatinde ormanda bile olmaması gerekirdi hatta. İhtiyar Hank yine kaçırıldı sanıp aramaya başlardı onu. Kızın ne akla hizmet burada olduğunu merak etti Enoch.

Hava giderek daha da kararıyordu. Güneşin son ışınları yalnızca ağaçların tepelerine vuruyordu. Aşağıdaki vadinin derinliklerinden bir serinlik yükseliyordu ve topraktan nemli, yoğun bir koku geliyordu. Gizli bir çoban aldatan kuşu yas tutarcasına öttü.

Enoch çalıların arkasından fırladığı gibi tepeyi koşarak çıkmaya başladı. Siper olarak seçtiği kütük parçasına varınca kendini arkasına attı. Uzaylıdan ses yoktu ayrıca lazer tabancası bir kez daha ateş etmemişti.

Enoch ötedeki alanı gözleriyle taradı. İki kere daha ileri atılması gerekiyordu; biri o küçük kaya yığınına doğru, diğeri de doğrudan kayalığın sınırına ve böylece uzaylının tepesine binecekti. Oraya varınca ne yapması gerektiğini merak etti.

İçeri dalıp uzaylıyı zorla dışarı çıkaracaktı tabii ki.

Yapılacak bir plan, önceden belirlenecek taktikler yoktu. Kayalığa vardığı anda her şeyi doğaçlama yapması, önüne çıkan her fırsatı değerlendirmesi gerekecekti. Uzaylıyı öldürmemesi gerektiğinden dezavantajlı bir durumdaydı aslında; onu canlı yakalaması, gerekirse bağıra çağıra istasyona sürükleyip emniyete alması gerekiyordu.

Hem belki kötü koku savunmasını açık havada istasyonun kapalı ortamındaki kadar etkili de kullanamaz, diye düşündü Enoch, bu da işini kolaylaştırırdı. Kayalık bölgeyi bir ucundan diğerine taradı ama uzaylının yerini belirlemesine yardımcı olacak hiç ipucu bulamadı.

Yavaş yavaş yılan gibi sürünmeye, tepeden yukarı koşabileceği bir sonraki an için hazırlanmaya, hiçbir sesin kendisini yanıltmayacağı kadar dikkatli hareket etmeye başladı.

Gözucuyla tepeye doğru uçan bir gölge gördü. Hızla doğrulup oturdu, tüfeğini kaldırdı. Ama daha namlu ağzını tam doğrultamadan gölge üzerine çullanıp onu yere yatırdı, geniş parmaklı eliyle Enoch'un ağzını kapattı.

"Ulysses!" demeye çalıştı Enoch ama bu korkunç siluet yalnızca uyarırcasına tısladı ona.

Derken ağırlık yavaş yavaş üzerinden kalktı ve el, ağzından çekildi.

Ulysses kayalıkların orayı işaret etti, Enoch başını salladı.

Ulysses ona yaklaşıp başını Enoch'un başına doğru eğdi. Ağzıyla Dünyalının kulağı arasında birkaç santim vardı yalnızca: "Tılsım! Tılsım onda!"

"Tılsım mı?!" diye haykırdı Enoch, haykırırken bile yukarıda onları gözetlemeye çalışan uzaylıya sesini duyurmaması gerektiğini hatırlayıp kendine hâkim olmaya çalışarak.

Tepenin oradan bir taş parçası kopup zıplaya zıplaya aşağı yuvarlanmaya başladı. Enoch kütük parçasının arkasında iyice yere yapıştı.

"Eğil!" diye bağırdı Ulysses'e. "Eğil! Silahı var."

Ama Ulysses'in eli omzunu yakaladı.

"Enoch!" diye bağırdı. "Enoch, baksana!"

Enoch doğruldu ve kayaların tepesinde, gökyüzüne karşı bir silüet hâlinde, boğuşan iki şekil gördü.

"Lucy!" diye haykırdı.

Çünkü biri Lucy, diğeri ise uzaylıydı.

Kız sessizce yaklaşmış olmalı ona, diye düşündü. Lanet olası aptal, sinsice sokulmuştu ona! Uzaylı tepeden aşağıyı gözetlemekle meşgulken arkasından yaklaşıp üzerine atılmıştı. Elinde sopaya benzer bir şey vardı, kuru bir ağaç dalıydı belki de; başının üzerine kaldırmış, vurmaya hazır vaziyetteydi ama uzaylı onun kolunu yakaladığı için darbeyi indirememişti.

"Ateş et," dedi Ulysses dümdüz, duygusuz bir sesle.

Enoch tüfeği kaldırdı ama çöken karanlık yüzünden çok iyi göremiyordu. Ve birbirlerine o kadar yakınlardı ki! Çok yakınlardı birbirlerine.

"Ateş et!" diye bağırdı Ulysses.

"Yapamam," diye ağladı Enoch. "Çok karanlık, ateş edemem."

"Ateş etmen gerek," dedi Ulysses sert, gergin bir sesle. "Bu riski alman gerek."

Enoch tüfeği yeniden kaldırdı; şimdi daha net görüyor gibiydi, ayrıca sorunun karanlıktan ziyade, cambaz ayakları üzerinde gezen, öten şeyin dünyasında kaçırdığı atış olduğunun da farkındaydı. O zaman ıskaladıysa şimdi de ıskalayabilirdi sonuçta.

Arpacık, fareye benzer yaratığın başının üzerine sabitlendi; baş bir an gözden kayboldu ama sonra geri geldi.

"Ateş et!" diye bağırdı Ulysses.

Enoch tetiği çekti, tüfek gürledi ve kayaların üzerindeki yaratık, et parçaları batı göğünün yarı aydınlığında küçük böcekler gibi etrafa saçılırken bir anlığına kafasının yarısıyla olduğu yerde kaldı.

Enoch silahı elinden bıraktığı gibi yere yığıldı ve verimsiz,

yosunlu toprağa parmaklarıyla sımsıkı yapıştı; yaşanabileceklerin düşüncesiyle midesi bulanmış ama yaşanmamış olmalarına, o olağanüstü atış poligonunda geçirdiği yılların nihayet karşılığını almış olmasına minnetle dizlerinin bağı çözülmüştü.

Birçok anlamsız şeyin kaderimizi belirliyor olması ne tuhaf, diye düşündü. Çünkü atış poligonu anlamsız bir şeydi aslında, bir bilardo masası ya da kart oyunu kadar anlamsızdı; yalnızca istasyon bekçisini eğlendirmek için tasarlanmıştı. Ne var ki Enoch'un orada geçirdiği saatler onu tam da buraya ve bu âna, bu yamaçtaki bu tek olaya hazırlamıştı.

Bulantısı sanki altındaki toprak tarafından emildi ve üzerine bir huzur çöktü – ağaçların, orman toprağının ve çöken karanlığın o hafif sessizliğinin huzuruydu bu. Sanki gökyüzü, yıldızlar ve uzayın ta kendisi üzerine doğru eğilmiş, ona nasıl da kendileriyle bir olduğunu fısıldıyorlardı. Ve bir an için sanki büyük bir gerçeği ucundan yakalayabilmiş gibi hissetti ve bu gerçekle birlikte daha önce hiç tatmadığı bir rahatlama, bir yücelik geldi.

"Enoch," diye fısıldadı Ulysses. "Enoch, kardeşim benim..."

Uzaylının sesinde saklı bir hıçkırık vardı sanki; bu âna kadar bu Dünyalıya hiç kardeşim dememişti.

Enoch dizlerinin üzerine kalktı; kayaların üzerinde yumuşak, harikulade bir ışık vardı; devasa bir ateş böceği ışığını yakmış ve öylece yanar bırakmış gibi yumuşak, nazik bir ışıktı bu.

Işık kayalardan inip onlara doğru geliyordu; Enoch, Lucy'nin elinde bir gaz lambasıyla onlara doğru yürüyormuş gibi bu ışıkla birlikte hareket ettiğini görebiliyordu.

Ulysses'in eli karanlıktan uzanıp Enoch'un kolunu sıkıca tuttu.

"Görüyor musun?" diye sordu.

"Evet, görüyorum. Bu..."

"Tılsım bu," dedi Ulysses büyülenmişçesine, nefesi boğazına sıkışıp kalmış gibi. "Kız da yeni bekçimiz. Yıllarca aradığımız bekçi."

33

Alıştığın bir şey değil, diye düşündü Enoch, ormandan geçerlerken. Onun farkında olmadığın tek bir an yoktu. Sımsıkı sarılmak, orada sonsuza kadar tutmak istediğin bir şeydi ve artık yanında olmadığında bile muhtemelen asla unutamayacağın bir şey.

Tüm tanımlamaların ötesindeydi – bir annenin sevgisi, bir babanın gururu, bir sevgilinin aşkı, bir yoldaşın yakınlığı; tüm bunlardı ve daha fazlası. En uzak mesafeleri yakın, en karmaşığı basit kılıyor ve tüm korkuyu, tüm kederi alıp götürüyordu, insan hayatı boyunca bir daha asla böyle bir an yaşayamayacakmış, bir sonraki an geldiğinde onu yitirecek ve bir daha asla arayamayacakmış gibi derin bir keder hissi de vermesine rağmen hem de. Çünkü böyle değildi olanlar; çünkü bu yüce an sürdükçe sürüyordu.

Lucy aralarında yürüyordu; Tılsım'ın bulunduğu çantayı göğsüne yapıştırmış, onu kollarıyla sımsıkı sarmıştı. Tılsım'ın o hafif ışığında ona bakan Enoch, sevgili kedisine sarılmış küçük bir kıza benzediğini düşünmeden edemiyordu.

"Yüzyıldır," dedi Ulysses, "hatta yüzyıllardan beri, belki de asla böylesine parlamamıştı. Ben bile hatırlamıyorum en son ne zaman böyle gördüğümü. Mükemmel, değil mi?"

"Evet," dedi Enoch. "Mükemmel."

"Artık bir olabileceğiz," dedi Ulysses. "Artık yeniden hissedebileceğiz. Artık birçok halk yerine tek bir halk olabileceğiz."

"Onu taşıyan yaratık..."

"Zekiydi," dedi Ulysses. "Onu fidye için tutuyordu."

"O hâlde çalınmış."

"Olayın tüm ayrıntılarını bilmiyoruz," dedi Ulysses ona. "Öğreneceğiz elbette."

Ormanı sessizce geçtiler; doğuda, ağaç tepelerinin ardında, yükselen Ay'ın habercisi göğün ilk ışıltıları seçilebiliyordu.

"Bir şey soracağım," dedi Enoch.

"Sor," dedi Ulysses.

"O yaratık nasıl olur da bunu taşımasına rağmen hiçbir şekilde onu hissedemez? Çünkü hissetse onu çalmazdı."

"Onu –nasıl diyorsunuz siz?– çalıştırabilen diyelim, milyarda bir oluyor. Senin ya da benim için aslında sıradan bir şey. Bize cevap vermez. Sonsuza kadar da tutsak elimizde, hiçbir şey olmaz. Ama o milyarda bir canlı üzerine tek bir parmağıyla dokunsun, canlanır. Bir uyum, bir hassasiyet söz konusu –nasıl adlandıracağımı bilmiyorum– ve bu tuhaf makineyle kozmik ruhani güç arasında bir köprü oluşturuyor. Uzanıp o ruhani gücü harekete geçiren makinenin kendisi değil aslında, anlıyor musun? O gücü bize getiren, bu mekanizmadan da yardım alan o canlının zihni aslında."

Bir makine, bir mekanizma, bir alet yalnızca – çapanın, somun anahtarının, çekicin teknolojik bir kardeşi – ama insan beyni, Dünya çok gençken bu gezegen üzerinde var olan ilk amino asitten ne kadar farklıysa o da bu aletlerden o kadar farklı aslında. Bir aletin en gelişmiş hâli, diyesi geliyor insanın diye düşündü Enoch; herhangi bir beynin yaratıcılığının nihai noktası bu, diyesi geliyordu. Ama böyle bir düşünce şekli tehlikeliydi çünkü belki de bir sınır yoktu aslında; yani nihai

olabilecek hiçbir durum söz konusu olamazdı. Herhangi bir canlı ya da canlılar grubu herhangi bir noktada durup da erişebileceğimiz en uzak nokta burası, daha fazla gitmeye çalışmaya gerek yok, diyemezdi. Çünkü bütün yeni gelişmeler, tıpkı yan etkiler gibi, öyle başka seçenekler, gidilecek başka yollar yaratırdı ki herhangi bir yolda atılan her adımda takip edilecek bambaşka yollar ortaya çıkardı. Asla bir son olmazdı, diye düşündü Enoch – hiçbir şey son bulmazdı.

Arazinin sonuna varıp istasyona doğru çıkmaya başladılar. Yukarıdan koşturma sesleri geldi.

"Enoch!" diye bağırdı bir ses karanlıktan. "Enoch, sen misin?"

Enoch bu sesi tanıdı.

"Evet, Winslowe. Bir şey mi oldu?"

Postacı karanlıktan fırladı, koşturmaktan nefes nefese kalmış hâlde, ışığın hemen sınırında durdu.

"Enoch, geliyorlar! Birkaç araba toplaşmışlar. Ben yollarına engel koydum ama. Yolun senin patikaya kıvrıldığı yer var ya, dar olan alan, oradaki oluklara bir kilo dam çivisi döktüm. Bir süre oyalar onları."

"Dam çivisi mi?" diye sordu Ulysses.

"Bir çete kurmuşlar," dedi Enoch. "Peşimdeler. Çiviler de..."

"Ah, anladım," dedi Ulysses. "Lastikler patlasın diye."

Winslowe bir adım daha yaklaştı; bakışları korunan Tılsım'ın ışıltısına kaydı.

"Bu Lucy Fisher değil mi?"

"Tabii ki o," dedi Enoch.

"Onun ihtiyar biraz önce kasabaya gelip kızın yine ortadan kaybolduğunu söyledi. O zamana kadar ortalık durulmuştu, her şey yolundaydı. İhtiyar Hank yine ortalığı karıştırdı. Ben de o yüzden hırdavatçıya gidip çivileri aldım, onlardan önce buraya vardım."

"Bu çete neyin nesi?" diye sordu Ulysses. "Ben..."

Ama Winslowe tüm bilgileri verme hevesiyle nefes nefese

onun sözünü kesti. "Ginseng avcısı da evin orada seni bekliyor. Küçük bir kamyonla gelmiş."

"Lewis Hazer'in cesedini getirmiş," dedi Enoch.

"Biraz canı sıkkındı," dedi Winslowe. "Kendisini beklediğini söyledi."

"Burada durmasak daha iyi olabilir," diye önerdi Ulysses. "Zavallı zihnim diyor ki birçok şey krize doğru koşuyor gibi şu an."

"Bir dakika," diye bağırdı postacı, "ne oluyor burada böyle? Lucy'nin tuttuğu şey ne, ayrıca yanındaki kim?"

"Sonra," dedi Enoch ona. "Sonra anlatacağım. Şimdi anlatacak vakit yok."

"İyi de, Enoch, çete geliyor."

"Onlarla başa çıkarım," dedi Enoch zalim bir ifadeyle, "ama başa çıkmam gerektiğinde. Şimdi daha önemli bir şey var."

Dördü, bele gelen otların arasında eğilerek koşturup tepeyi çıktılar. Ötede akşam göğüne karşı istasyon karanlık ve soğuk duruyordu.

"Dönemeçteler," dedi Winslowe nefes nefese, koşmaktan hırıltılı çıkan sesiyle. "Tepenin aşağısında beliren şu ışık araba farıydı."

Bahçenin sınırlarına varıp eve koştular. Kamyonun siyah gövdesi Tılsım'ın yaydığı ışıkta parıldıyordu. Bir figür kamyonun gölgesinden ayrılıp onlara doğru hızla yaklaştı.

"Sen misin, Wallace?"

"Evet," dedi Enoch. "Burada olmadığım için üzgünüm."

"Seni beklerken bulamayınca biraz canım sıkıldı," dedi Lewis.

"Öngörülemeyen bir şey oldu," dedi Enoch. "Halledilmesi gereken bir şey."

"Onurlu büyüğümüzün cesedi?" diye sordu Ulysses. "Kamyonda mı?"

Lewis başını salladı. "Geri getirebildiğimiz için mutluyum."

"Onu bahçeye taşımamız gerek," dedi Enoch. "İçeri araba giremiyor orada."

"Bir önceki sefer onu sen taşımıştın," dedi Ulysses.

Enoch onaylar gibi başını salladı.

"Dostum," dedi uzaylı, "bu sefer bu onuru bana bahşeder miydin acaba?"

"Tabii, elbette," dedi Enoch. "O da bunu isterdi."

Kelimeler dilinin ucuna geldi ama onları yuttu, söylemesi yakışık almazdı çünkü; bir şeyi bütünüyle telafi etme gerekliliğinin yükünü omuzlarından aldığı için, onu yasalara harfiyen uymaktan azat eden bu inceliği için teşekkür edemezdi.

"Geliyorlar. Yoldan seslerini duyuyorum," dedi hemen yanında duran Winslowe.

Haklıydı.

Yolun aşağısından, kuma vuran adımların sakin sesi geliyordu; acele etmiyorlardı, acele etmelerine gerek yoktu; avından emin olduğu için acele etmeye ihtiyaç duymayan bir canavarın bile bile attığı o küçük düşürücü adımlardı bunlar.

Enoch hemen arkasını döndü, tüfeğini hafif havaya kaldırıp karanlıktan gelen adım seslerine yöneltti.

Arkasında Ulysses sessizce konuştu: "Belki de onu yeniden bulduğumuz Tılsım'ımızın bütün ihtişamı ve korumasız ışığıyla mezara taşısak daha yerinde olur."

"Seni duyamıyor," dedi Enoch. "Sağır olduğunu unutma. Ona göstermen gerek."

Ama daha o bunu derken etrafı göz kamaştıran parlaklıkta bir ışık kapladı.

Enoch boğuk bir haykırışla kamyonun yanında duran küçük gruba dönmüştü ki Tılsım'ın bulunduğu çantanın Lucy'nin ayaklarının önünde yerde durduğunu gördü; kız bu parıl parıl ışığı gururla havaya kaldırmıştı, öyle ki aydınlığı bahçeyi ve bu kadim evi aşmış, arazinin bir kısmına kadar ulaşmıştı.

Bir sessizlik oldu. Sanki tüm dünya nefesini tutmuş, dikkatle ve korkuyla karışık bir saygıyla duruyordu ve gelmeyen bir sesi, hiçbir zaman gelmeyecek ama her zaman beklenecek bir sesi bekliyordu.

Ve bu sessizlikle birlikte insanın tüm hücrelerine işliyormuş gibi gelen sonsuz bir huzur hissi çöktü. Suni bir şey değildi ama bu – birisi huzur için yalvarmış da ancak acı çekmeyle var edilebilecek bir huzur bahşedilmiş gibi değildi. Mevcut, gerçek bir huzurdu bu; uzun, sıcak bir günün sonunda batan güneşin o sakinliğinin verdiği gönül rahatlığı gibiydi ya da bahar vakti doğan güneşin o hayaletleri andıran ışıltısı. İçinde hissettiğin, tüm etrafını sardığını hissettiğin bir huzurdu, üstelik sadece burada değilmiş de her yöne doğru genişliyormuş, sonsuzluğun en uç sınırlarına kadar uzanıyormuş gibiydi; öyle bir derinliği vardı ki sonsuzluğun bile son nefesine kadar var olabilirdi sanki.

Enoch hatırlayarak, yavaşça araziye döndü; adamlar oradaydı işte, Tılsım'ın ışığının tam sınırında duran gri, sıkış tepiş bir grup; bir kamp ateşi ışığının soluk çemberinin sınırlarına gerilemiş, korkmuş bir kurt sürüsü gibi âdeta.

Enoch onları izlerken, onlar gerilediler; geldikleri tozlu yolun karanlığının daha da derinlerine gerilediler.

Aralarından yalnızca biri dönüp kaçtı; karanlıkta ormana koşuyor, ürkmüş bir köpek gibi çılgın bir dehşetle uluyordu.

"İşte Hank," dedi Winslowe. "Tepeden aşağı koşan Hank."

"Onu korkuttuğumuza üzüldüm," dedi Enoch ciddi bir ifadeyle. "Kimse bundan korkmamalı."

"Korktuğu kendisi aslında," dedi postacı. "İçinde bir dehşetle yaşıyor o."

Ve bu doğru, diye düşündü Enoch. İnsan denen şey böyleydi işte; hep de böyle olmuştu. Dehşetini yanında taşıyordu o. Ve korktuğu şey aslında hep kendisi olmuştu.

34

Mezar doldurulmuş, üzeri örtülmüştü; dördü bir an için orada durup ay ışığına boğulmuş elma bahçesini kıpırdatan amansız rüzgârı dinlediler; çok uzaklardan, vadinin üzerindeki oyuklardan çoban aldatan kuşları bu gümüş gecede birbirleriyle konuşup duruyordu.

Enoch ay ışığında, kabaca yontulmuş mezar taşının üzerine kazınmış cümleyi okumaya çalıştı ama yeteri kadar ışık yoktu. Gerçi okumasına da gerek yoktu zaten; zihninde duruyordu hâlâ:

> Uzak yıldızlardan gelmiş biri yatıyor burada ama bu toprak yabancı değil ona çünkü ölüm, evrene ait kıldı onu.

Bunu yazdığında, demişti Hazer diplomat daha bir gece önce, bizden biriymiş gibi yazmışsın. Enoch o zaman bir şey dememişti ama Vegalı aslında yanılıyordu. Çünkü bu yalnızca Vegalılara ait bir duygu değildi; insani bir duyguydu aynı zamanda.

Kelimeler eğri büğrü oyulmuştu ayrıca yazımda da birkaç hata vardı çünkü Hazer dili ustalaşması öyle kolay bir dil değildi. Taş, mezar taşları için genellikle kullanılan mermer ya da granite göre çok daha yumuşaktı o yüzden yazılar uzun

ömürlü olmayacaktı. Birkaç yıl içinde güneşe, yağmura, dona maruz kalmak harfleri bozacak, ondan birkaç yıl sonra da tamamen yok olacaklardı, öyle ki geride yalnızca, orada bir zamanlar bir şeyler yazdığını gösteren pürüzler kalacaktı. Ama bunun bir önemi yok, diye düşündü Enoch, çünkü kelimeler taştan çok daha fazlasına kazınabilirdi.

Mezarın öte tarafına, Lucy'ye baktı. Tılsım yine çantadaydı ve ışığı daha hafif parlıyordu. Kız çantayı hâlâ göğsüne bastırmış tutuyordu ve yüzünde hâlâ coşkun, dalgın bir ifade vardı – sanki artık bu dünyada yaşamıyordu da başka bir yere, yalnızca kendisine ait uzak bir boyuta girmiş, tüm geçmişi unutmuştu.

"Sence kız bizimle gelir mi? Sence onu almamıza izin verirler mi? Acaba Dünya..."

"Dünya'nın bir söz hakkı yok," dedi Enoch. "Biz Dünya halkı özgürüz. Seçim onun."

"Sence gelir mi?"

"Sanırım," dedi Enoch. "Bence bu, hayatı boyunca aradığı an. Tılsım yokken bile bunu hissetmiş miydi acaba, merak ediyorum."

Çünkü her zaman insan ırkının dışında bir şeyle bağlantısı olmuştu onun. Başka hiçbir insanda olmayan bir şey vardı içinde. Bunu hissedebilirdiniz ama adlandıramazdınız çünkü sahip olduğu şeyin bir adı yoktu. Onu kurcalamış, nasıl kullanacağını bilemeyerek kullanmaya çalışmıştı kız; siğilleri yok etmiş, zavallı yaralı kelebekleri iyileştirmiş ve Tanrı bilir kimse görmeden daha neler gerçekleştirmişti.

"Ebeveyni peki?" diye sordu Ulysses. "Bizden uluyarak kaçan hani?"

"Ben onu hallederim," dedi Lewis. "Onunla konuşurum. Yeterince tanıyorum kendisini."

"Seninle Galaktik Merkez'e gelmesini mi istiyorsun?" diye sordu Enoch.

"Eğer isterse," dedi Ulysses. "Merkez'in derhal bilgilendirilmesi gerekiyor."

"Oradan da tüm galaksiye?"

"Evet," dedi Ulysses. "Ona çok fena ihtiyacımız var."

"Acaba onu bir iki günlüğüne biz ödünç alabilir miyiz?"

"Elbette," dedi Ulysses. "Ama ben..."

"Lewis," dedi Enoch, "sence hükümetimiz –Dışişleri Bakanı mesela–, Lucy Fisher'ımızı da barış konferans heyetinin bir üyesi olarak atamaya ikna edilebilir mi?"

Lewis bir şeyler kekeledi, durdu ardından yeniden başladı: "Sanırım bu başarılabilir."

"Bu kızın ve Tılsım'ın konferans masasında yaratacağı etkiyi düşünebiliyor musunuz?"

"Ben düşünebiliyorum," dedi Lewis. "Ama Bakan'ın kararını vermeden önce seninle konuşmak isteyeceğinden şüphem yok."

Enoch Ulysses'e doğru hafif döndü ama sorusunu dillendirmesine gerek bile yoktu.

"Elbette," dedi Ulysses, Lewis'e. "Haber verin, ben de katılırım toplantıya. Ayrıca sevgili Bakan'a, bir dünya komitesi oluşumunu başlatmanın da fena fikir olmadığını söyleyebilirsin."

"Dünya komitesi mi?"

"Dünya'nın aramıza katılmasını ayarlamak için," dedi Ulysses. "Dış bir gezegenden bir koruyucu kabul edemeyiz sonuçta, öyle değil mi?"

35

Düşmüş kaya parçaları ay ışığında tarih öncesinden kalma bir canlının iskeleti gibi bembeyaz parlıyordu. Çünkü burada, nehrin üzerinde yükselen tepenin kıyısında, ağaçlar seyreliyor, kayalık bölümler gökyüzünün altında apaçık uzanıyordu.

Enoch devasa kayalardan birinin yanında durup aşağıya, kayaların arasında yatan büzüşmüş bedene baktı. Zavallı, bitap şey, diye düşündü, evinden bu kadar uzakta öldü, üstelik kendisine kalırsa, minicik bir amaç uğruna öldü.

Gerçi belki de ne zavallıydı aslında ne de bitap çünkü artık kurtulamayacak derecede parçalanıp etrafa dağılmış olan beyninde bir tür yücelik planı yatmış olmalıydı – dünyalı İskender'in ya da Xerxes ya da Napolyon'un beynindeki türden bir plandı bu, bir güç hayaliydi, alaycı bir şekilde kurulmuştu ve ne pahasına olursa olsun elde edilecekti; öyle görkemli bir boyuttaydı ki bütün ahlaki fikirleri yok sayıp dışında bırakmıştı.

Ama nasıl olursa olsun bir şeyler ters gitmişti işte çünkü bu planda Dünya'nın, tehlike anında saklanma yeri olarak kullanılmaktan başka rolü olamazdı. O hâlde bu canlının burada yatması, çaresizliğin, işe yaramamış o son hamlenin sonucuydu.

Ayrıca, diye düşündü Enoch, başarısızlığın asıl sebebinin, bu yaratığın kaçayım derken aslında Tılsım'ı bir hassasın dibine kadar getirmiş olması ne kadar ironik. Üstelik de kimsenin bir hassas aramanın aklına dahi gelmeyeceği bir gezegende. Çünkü düşününce, Lucy kesinlikle Tılsım'ı hissetmiş olmalıydı ve bir mıknatısın bir çelik parçasını kendine çekişi gibi Lucy de ona çekilmişti. Belki de Tılsım'ın orada olduğundan başka hiçbir şey bildiği yoktu ve ona sahip olmalıydı çünkü bütün yalnızlığı boyunca beklediği, ne olduğunu bilmeden ya da onu bulma umudu olmadan beklediği bir şeydi o. Noel ağacının üzerinde birdenbire parlak, muhteşem bir süs gören ve bunun Dünya üzerindeki en yüce şey olduğunu, ona sahip olması gerektiğini hisseden bir çocuk gibi tıpkı.

Burada yatan bu canlı, diye düşündü Enoch, becerikli ve kaynakları olan biri olmalıydı. Çünkü yalnızca Tılsım'ı çalmak, onu yıllarca saklamak, Galaktik Merkez'in sırlarına ve dosyalarına sızmak bile büyük beceri ve uygun ortamı sağlamak için kaynaklar gerektirirdi. Acaba o sırada Tılsım'ın etkin hâlde olması mümkün müydü? Ahlaki umursamazlık ve itici bir kuvvet olarak açgözlülük, faal bir Tılsım durumunda da bu eylemi harekete geçirebilir miydi?

Ama tüm bunlar sona ermişti artık. Tılsım geri kazanılmış ve yeni bir koruyucu bulunmuştu; Dünya'dan sağır dilsiz bir kızdı ve de bu, insanların en alçakgönüllüsüydü. Dünya'da artık barış sağlanacak, zaman içinde Dünya da galaksi kardeşliğine katılabilecekti.

Artık sorun kalmadı, diye düşündü Enoch. Artık verilecek kararlar yoktu. Lucy kararları herkesin elinden almıştı.

İstasyon kalacaktı o yüzden Enoch yaptığı kolileri açıp her şeyi geri kaldırmalı, kayıt defterlerini yeniden raflara dizmeliydi. İstasyona bir kere daha dönecek, yerleşecek ve işine devam edecekti.

Üzgünüm, dedi kayaların arsındaki iki büklüm şekle.

Bunu sana yapmak zorunda kalan benim ellerim olduğu için üzgünüm.

Arkasını döndü ve hemen bitiminde nehrin aktığı tepeye ilerledi. Tüfeğini kaldırdı, bir an için hareketsiz kaldı sonra tüfeği fırlatıp düşüşünü izledi; dönüp duruşunu, namluda parlayan ay ışığını ve yüzeye çarptığı anda sıçrayan suyu izledi. Ve çok aşağılardan, bu tepeden geçip giden ve Dünya'nın en uçlarına kadar uzanan suyun o kibirli, memnun sesini duydu.

Dünya üzerinde barış olacak, diye düşündü, savaş olmayacak artık. Lucy konferans masasına oturduktan sonra savaşın düşüncesi bile olamazdı. Bazıları kendi içlerindeki korku yüzünden, Tılsım'ın görkemini ve huzurunu bile yutacak kadar büyük bir korku ve suçluluk hissi yüzünden uluyarak kaçsa bile, savaş olamazdı artık.

Ama gerçek barışın aydınlığı insanların kalbinde yaşamaya başlayana kadar daha çok uzun bir yol yürünmesi gerekiyordu; uzun ve yalnız bir yol.

Herhangi bir insan korkudan (herhangi bir tür korkudan) delirmiş gibi uluyarak kaçtıkça gerçek barış sağlanamazdı. Son insan da silahını (ne tür bir silah olursa olsun) atmadan, insan denen kavim huzura eremezdi. Ve tüfek, dedi Enoch kendi kendine, Dünya'nın en önemsiz silahlarındandı, insanın insana yaptığı zalimliğin en önemsiziydi ve diğer bütün ölümcül silahların bir simgesiydi yalnızca.

Tepenin kenarında durup nehre, ormanlık vadinin karanlık gölgesine baktı. Tüfek olmayınca elleri tuhaf bir şekilde boş gelmişti ona yine de sanki daha az önce bambaşka bir zamana adım atmıştı; sanki bir çağ ya da yalnızca bir gün geçmişti ve ışıl ışıl, yepyeni, geçmiş hiçbir hatayla kirlenmemiş bir yere gelmişti.

Nehir altında gürledi ve nehrin hiç umurunda değildi. Hiçbir şey umurunda değildi nehrin. O bir mamutun dişini,

bir kılıç dişli kedi kafatasını, bir mağara insanının kaburgalarını, ölüp batmış bir ağacı, fırlatılmış bir taşı ya da tüfeği alır, her birini yutar, üzerlerini çamurla ya da kumla kapatır ve onları gizleyip yine çağıldayıp giderdi.

Bir milyon yıl önce burada bir nehir yoktu ve bir milyon yıl sonra burada yine bir nehir olmayacaktı belki de – ama bundan bir milyon yıl sonra, ortada bir İnsan olmasa bile en azından umursayan bir şey var olacaktı yine de. Ve evrenin sırrı da bu işte, diye düşündü Enoch, umursamaya devam eden bir şey.

Yavaşça uçuruma arkasını dönüp kayaların arasından geçti, tepeyi tırmanmaya başladı. Düşmüş yaprakların arasındaki küçücük canlıların kaçışlarını duyuyordu, bir ara da yeni uyanmış bir kuşun uykulu bakışlarını görmüştü; sanki bütün ormana o parlak ışığın barışı ve huzuru hâkim olmuştu. Gerçekten oradayken olduğu gibi çok yoğun, çok derin ve aydınlık, mükemmel değildi yine de ardında bir nefesi kalmıştı sanki.

Ormanın sınırlarına gelince araziyi tırmandı; istasyon karşısında, tepenin zirvesinde sapasağlam duruyordu. Ve artık yalnızca bir istasyon değil, aynı zamanda yuvasıymış gibiydi. Çok uzun yıllar önce yalnızca bir yuvaydı burası sonra galaksi için bir ara istasyon olmuştu yalnızca. Ama şimdi, hâlâ bir ara istasyon olmasına rağmen, yeniden bir yuva oluvermişti.

36

İstasyona girdi; ortalık sessizdi ve bu sessizlikte hafif bir ürkütücülük vardı. Masasında bir lamba yanıyordu ve sehpanın üzerinde küçük küre piramidi parlıyor, çok renkli ışıltılarını etrafa saçıyordu; 1920'lerde bir dans salonunu büyülü bir yere çevirmek için kullandıkları kristal kürelere benziyordu. Küçük, yanıp sönen renkler odada uçuşuyor, canlı renklerden ateşböcekleri kılığında bir soytarı grubunun dansını andırıyordu.

Bir an için kararsızca, ne yapacağını bilmeyerek durdu. Bir şey eksikti ve eksik olan şeyi hemen anladı. Tüm yıllar boyunca duvardaki askısında ya da masanın üzerinde bir tüfek dururdu. Ama şimdi tüfek yoktu.

Yerleşmesi gerektiğini söyledi kendi kendine ve işe dönmeliydi. Kutuları açmalı, her şeyi yerine geri yerleştirmeliydi. Kayıt defterlerini doldurmalı, yapması gereken okumaları yapmalıydı. Yapacak çok işi vardı.

Ulysses ve Lucy bir iki saat kadar önce Galaktik Merkez'e gitmişlerdi ama Tılsım'ın hissi sanki hâlâ odada duruyordu. Gerçi belki de odada değildi de kendi içindeydi bu his. Belki de artık nereye giderse gitsin yanında taşıyacağı bir histi.

Yavaşça odada yürüyüp koltuğa oturdu. Karşısında küre piramidi kristal renk cümbüşünü saçmaya devam ediyordu.

Eline almak için uzandı ama sonra geri çekildi. Tekrar incelemenin ne anlamı var ki, diye düşündü kendi kendine. Önceki birçok seferde sırrını anlamadıysa şimdi anlamayı neden bekliyordu?

Güzel bir şey, diye düşündü, ama işlevsiz.

Lucy'nin nasıl olduğunu merak etti ama iyi olduğunu biliyordu. O nereye gitse uyum sağlayabilirdi.

Burada böyle oturmak yerine işe koyulması gerektiğini biliyordu. Yetiştirmesi gereken birçok şey vardı. Ve artık zamanı yalnızca kendine ait de olmayacaktı; Dünya kapısını çalıyor olacaktı çünkü. Konferanslar, toplantılar ve daha bir sürü şey olacaktı ayrıca birkaç saat içinde gazeteler de kapısına dayanabilirdi. Ama tüm bunlar olmadan önce Ulysses ona yardım etmek için geri gelecekti, hatta belki yanında başkaları da olurdu.

Birazdan kendine yiyecek bir şey bulacak sonra da işe koyulacaktı. Gece çökene kadar çalışırsa büyük bir kısmını halledebilirdi.

Yalnız geceler çalışmak için ideal, diye düşündü kendi kendine. Ve şimdi yalnızdı, yalnız olmaması gerekmesine rağmen. Çünkü artık, birkaç saat önce sandığı gibi tek değildi. Şimdi tüm Dünya ve galaksi, Lucy ve Ulysses, Winslowe ve Lewis ve elma bahçesindeki filozof da onunlaydı.

Ayağa kalkıp masaya yürüdü, Winslowe'un onun için oyduğu heykelciği aldı. Masa lambasının altında tutup ellerinde yavaşça çevirdi. Bu figürde de bir yalnızlık olduğunu görüyordu şimdi – tek başına yürüyen bir adamın o mutlak yalnızlığı.

Ama tek başına yürümesi gerekmişti. Başka yolu yoktu. Başka seçenek yoktu. Tek kişilik bir işti bu. Ve iş – hayır, henüz bitmemişti çünkü hâlâ yapılması gereken çok şey vardı. Ama ilk evresi bitmişti artık ve ikinci evresi başlamak üzereydi.

Heykelciği masaya geri koyarken yolcu Thuban'ın getirdiği odun parçasını Winslowe'a vermediğini hatırladı. Artık Winslowe'a bütün o ahşapların nereden geldiğini söyleyebilirdi. Kayıt defterlerine bakıp her parçanın tarihini ve kökenini öğrenebilirlerdi. İhtiyar Winslowe'un hoşuna giderdi bu.

Yumuşacık bir hışırtı duyunca hızla arkasına döndü.

"Mary!" diye haykırdı.

Gölgenin tam sınırında duruyordu; piramidin yanıp sönen ışıkları onu periler diyarından çıkagelmiş biri gibi gösteriyordu. Ki bu doğru da, diye düşündü çılgınca, çünkü kaybettiği periler diyarı geri gelmişti.

"Gelmeliydim," dedi kadın. "Yalnızdın, Enoch ve ben uzak kalamadım."

Uzak kalamamıştı - bu da doğru olabilir, diye düşündü Enoch. Çünkü yarattığı koşullandırmada, kadının ihtiyaç duyulduğu anda gelmesini kaçınılmaz kılan bir zorunluluk da bulunuyordu belki de.

İkisinin de kaçamadığı bir tuzaktı bu. Burada özgür irade diye bir şey yoktu; onun yerine kendi şekillendirdiği bu kör mekanizmanın öldürücü kesinliği vardı.

Kadının onu görmeye gelmemesi gerekiyordu ve belki de bunu kendi de biliyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Acaba, diye düşündü Enoch, bu sonsuza kadar böyle mi sürüp gidecek?

Donmuş gibi, kadına duyduğu ihtiyaçla onun gerçek olmayışının boşluğu arasında parçalanmış hâlde kalakaldı ama kadın ona doğru geliyordu.

Ona çok yaklaşmıştı, bir an sonra duracaktı çünkü Enoch gibi o da biliyordu kuralları; Enoch gibi o da kabullenemezdi bir illüzyonu.

Ama durmadı. Öyle yakınına geldi ki Enoch kadının elma çiçeği parfümünü duyabiliyordu. Kadın elini uzatıp Enoch'un koluna dokundu.

Gölge dokunuşu falan değildi bu, ona dokunan gölge bir el de değildi. Parmaklarının yarattığı baskıyı, soğukluklarını hissedebiliyordu Enoch.

Kadının eli kolunda, kaskatı kaldı.

Yanıp sönen ışık! diye düşündü birden. Küre piramidi!

Çünkü onu kendisine kimin verdiğini şimdi hatırlamıştı – Alfard sisteminin anormal ırklarından birinden gelen bir yolcuydu. Ve periler diyarı sanatını da bu sistemin yazıtlarından öğrenmişti Enoch. Kendisine bu piramidi verip ona yardım etmek istemişlerdi aslında ama o anlamamıştı. İletişimlerinde bir hata olmuştu – ama olması son derece kolay bir şeydi bu zaten. Galaksi Babil'inde bir şeyi yanlış anlamak ya da direkt bilmemek son derece kolaydı.

Küre piramidi muhteşem, bir o kadar da basit bir mekanizmaydı aslında. Tüm illüzyonu ortadan kaldıran bir sabitleme aracıydı o; periler diyarını gerçek kılan bir araçtı. İstediğin bir şeyi yaratıyordun sonra piramidi çalıştırıyordun ve yaptığın o şeyin, sanki hiç illüzyon olmamış gibi, gerçeğine sahip oluyordu.

Ne var ki, diye düşündü Enoch, bazı şeylerde kendini kandıramıyordun işte. Gerçeğe dönüşmüş bile olsa onun bir illüzyon olduğunu biliyordun.

Çekinerek kadına uzandı ama kadın elini çekip ağır bir adımla geriledi.

Odanın sessizliğinde; o korkunç, yapayalnız sessizliğinde, birbirlerine bakarak durdular; küre piramidi sonsuz gökkuşağını döndürürken rengarenk ışıkları oyun oynayan fareler gibi koşturuyordu.

"Üzgünüm," dedi Mary "ama faydası yok. Kendimizi kandıramayız."

Enoch sessiz, utanç içinde durdu.

"Çok bekledim bunu," dedi kadın. "Bunu düşündüm, bunu hayal ettim."

"Ben de," dedi Enoch. "Gerçekleşeceğini asla düşünmemiştim."

Sorun da buydu zaten. Gerçekleşemeyeceği sürece, hayali kurulabilecek bir şeydi bu. Romantikti, uçtu ve imkânsızdı. Belki de sırf uç ve imkânsız oluşundan romantikti zaten.

"Bir oyuncak bebek canlanmış gibi," dedi kadın, "ya da sevilen bir oyuncak ayı. Üzgünüm, Enoch, ama canlanmış bir bebeği, bir oyuncak ayıyı sevemezsin sen. Onları hep eskiden oldukları halleriyle düşünürsün. Bebeğin o aptal, boyalı gülüşünü hatırlarsın; oyuncak ayının kenarından fışkıran dolgusunu."

"Hayır!" diye inledi Enoch. "Hayır!"

"Zavallı Enoch," dedi kadın. "Senin için çok zor olacak. Keşke yardım edebilseydim. Öyle uzun zaman yaşayacaksın ki bununla."

"Ya sen?!" diye haykırdı Enoch. "Sen peki? Sen ne yapacaksın şimdi?"

Cesareti olan o aslında, diye düşündü Enoch. Olanlarla oldukları gibi yüzleşme cesaretini o bulmuştu.

Bunu nasıl hissedebilmişti ki o? Nereden bilebilmişti?

"Gitmeliyim," dedi kadın. "Geri gelmemem gerek. Bana ihtiyacın olduğunda bile gelmemeliyim. Başka yolu yok."

"Ama gidemezsin," dedi Enoch. "Sen de benim gibi kapana kısıldın burada."

"Ne tuhaf, değil mi?" dedi kadın. "Bunu ikimizin de yaşaması? İkimiz de illüzyonun kurbanlarıyız..."

"Ama sen," dedi Enoch, "sen öyle değilsin."

Kadın ciddi bir ifadeyle başını salladı. "Ben de seninle aynı durumdayım. Sen kendi yarattığın oyuncak bebeği sevemezsin, ben de oyuncakçıyı. Ama ikimiz de bunu yapabileceğimizi düşündük ve hâlâ da yapmamız gerektiğine inanıyor, yapamayacağımızı öğrenince de suçlu, zavallı hissediyoruz."

"Deneyebilirdik," dedi Enoch. "Eğer kalırsan."

"Kalıp senden nefret mi edeyim? Daha da kötüsü, senin benden nefret ettiğini mi göreyim? Bırak suçlu, zavallı kalalım. Nefretten iyidir."

Hızla döndü; küre piramidini eline alıp havaya kaldırdı.

"Hayır, bırak onu!" diye bağırdı Enoch. "Mary, hayır..."

Piramit havada döne döne fırlayıp şömineye hızla çarptı. Parıltılı ışıklar söndü. Bir şey – Cam mıydı bu? Metal mi? Taş mı? – yerde parça parça ışıldadı.

"Mary!" diye inledi Enoch karanlıkta hızla öne atılırken.

Ama orada kimse yoktu.

"Mary!" diye haykırdı yeniden, bir haykırış değil bir hıçkırıktı bu.

Kadın gitmişti ve bir daha gelmeyecekti.

Ona ihtiyacı olduğu zaman bile gelmeyecekti.

Karanlıkta ve sessizlikte öylece durdu; yüzyıllık bir yaşantının sesi ona sessiz bir dilde konuşuyordu sanki.

Her şey zordur, diyordu bu ses. Kolay hiçbir şey yok.

Yolun sonundaki çiftlikte yaşayan bir kız vardı bir zamanlar, sonra kapısının önünden geçişini izleyen o güneyli güzel, şimdiyse Mary; hepsi sonsuza kadar onu terk etmişti.

Odada ağır ağır döndü, masayı bulmaya çalışarak ilerledi. Masayı buldu, ışığı yaktı.

Masanın yanında durup odaya baktı. Şimdi durduğu köşede bir zamanlar bir mutfak vardı, şöminenin durduğu yerdeyse oturma odası ama hepsi değişmişti işte; uzun zaman önce değişmişlerdi. Yine de sanki daha dün oradalarmış gibi görebiliyordu hepsini.

Tüm günler gitmişti, içlerindeki tüm insanlar da.

Yalnızca o kalmıştı geriye.

Dünyasını yitirmişti o. Dünyasını geride bırakmıştı.

Ve aynı şekilde şimdi de diğer herkes yapmıştı bunu, tam şu an hayatta olan tüm insanlar.

Belki daha farkında değillerdi ama onlar da dünyalarını

geride bırakmışlardı. Bir daha hiçbir şey aynı olmayacaktı.

Çok fazla şeye veda ediyordun; çok fazla aşka, çok fazla hayale.

"Elveda, Mary," dedi. "Affet beni ve Tanrı seni korusun."

Masaya oturup önünde en üstte duran kayıt defterini aldı. Defteri açıp doldurması gereken sayfaları aradı.

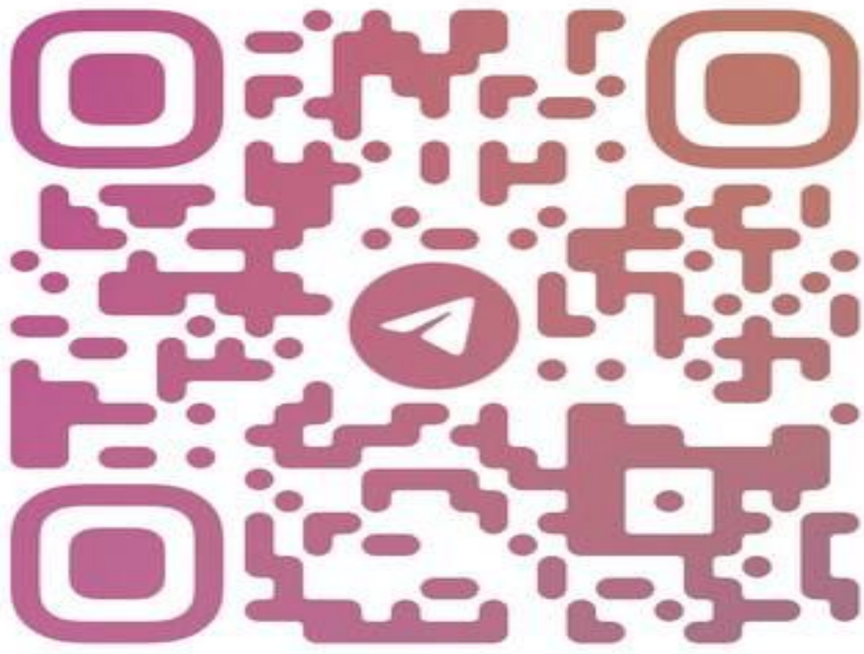
Yapacak çok işi vardı.

Ve şimdi buna hazırdı.

Son vedasını da etmişti çünkü.

SON

@AYISIGIKITAP